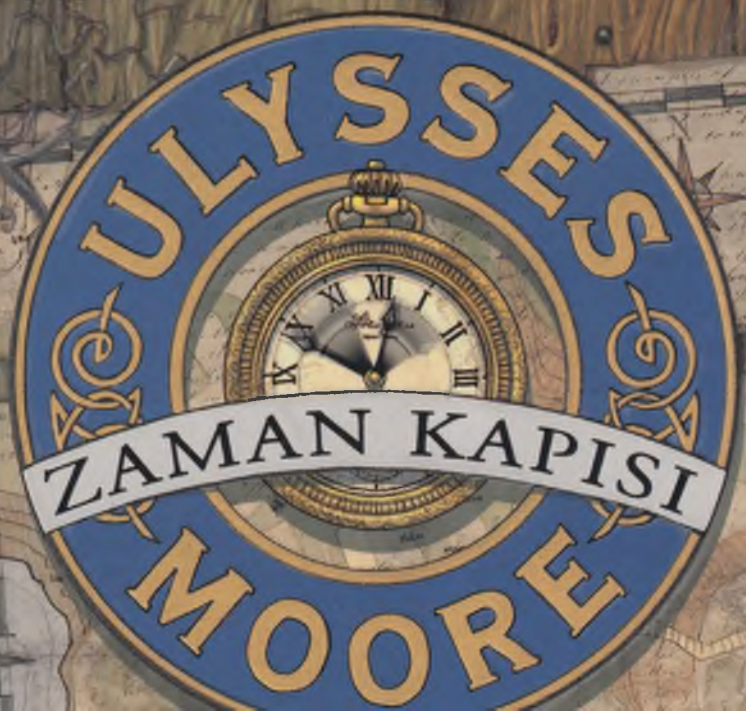

ZAMAN KAPISI

*Eğer dört tanesi birini açıyorsa bahtına,
Dördün üçü parolayı gösterir
Dördün ikisi götürür ölümün peşine
Ve dördün biri aşağı indirir.*

Ulysses Moore

ISBN 975-991-171-X

9 789759 911713

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
tarafından yayımlanmıştır.

Üç çocuk: Jason, Julia
ve Rick. Üçü de birer
macera delisi.

Kayalığın tepesinde,
bir sürü odası olan bir ev
ve kilitli kapıların
ardındaki gizemler...

Dolabın arkasında gizli,
kimsenin açmayı
başaramadığı bir kapı.

Ama çocuklar o kapıyı
açmak istiyorlar.

Ne pahasına olursa olsun...

H. " offe = ---
 " " prima = ---
 " " qua = ---
 " " i = ---

In case of loss, please return to:

Ulysses Moore

~ Villa Argo ~

Kilmore Castle, Corn Wall

The picture which we show in 1892,
 was not a very perfect one, but we were
 anxious to show the great principle of
 the picture - when perfect, was not only
 but a very beautiful and accurate one

When the picture came out, it was
 found that on a study of the picture
 it was found that the picture was
 not only a very beautiful one, but it was
 also a very accurate one. The picture
 was found to be a very beautiful one,
 and it was found to be a very accurate one.

WM CLARKE & SON.
 G. P. DAVIDSON & SONS
 SOUTH SIDE OF ST. PAULS
 LONDON

NAME	CLASS	STAGE
JORD	1	4
LONDON TRANSPORT 20031		
THIS TICKET IS VALID FOR ALL FIRST CLASS AND SECOND CLASS PASSENGERS ONLY. IT IS NOT VALID FOR CARGO.		
137 6825	NOT TRANSFERABLE	

TRAITE ELEMENTAIRE DE PHYSIQUE;

COUVERT, LIBRAIRE POUR LES SCIENCES
10, rue de Valenciennes - PARIS

Ulysses Moore

Zaman Kapısı

Metin: Pierdomenico Baccalario

Orijinal kapak ve çizimler: Iacopo Bruno

Grafik tasarımı: Iacopo Bruno

2004 Edizioni Piemme S.p.A

via Galeotto del Carretto 10 – 15033 Casale Monferrato (Al) Italia

2006 Türkiye yayın hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık A.Ş.

Tel: (0212) 246 46 46

1. Baskı, 2006, İstanbul

Orijinal adı: *La Porta del Tempo*

Çeviren: Delal Aydın

Yayına hazırlayan: Deniz K. Pala

Grafik uygulama: Havva Alp

Üretim müdürü: Zeynep Yağız

Basıldığı yer: Acar Basım ve Cilt San. Tic. A.Ş.

ISBN: 975-991-171-X

www.ulyssesmoore.it

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayımlanamaz.

Edizioni Piemme S.p.A

Ulysses Moore

Zaman Kapısı

Okuyucuya küçük bir not

Bu kitabın hikayesi gerçekten son derece inanılmaz ve biz de nasıl sona ereceğini en az sizin kadar merak ediyoruz. Her şey, bir meslektaşımızın Cornwall'dan attığı bir iletiyle başladı. Kitabı okudukça, bu ileti hakkında ne düşünmeniz gerektiğine siz kendiniz karar verin...

Doğan Egmont Yayıncılık

Cornwall'daki Defterler

Sil

Yanıtla

Tümünü yanıtla

İlet

Yazdır

Kimden: Pierdomenico Baccalario

Konu: **Cornwall'daki Defterler**

Tarih: 20 Temmuz 2004 3:46:01

Kime: Doğan Egmont Yayıncılık

▶ 3 ek, 750Kb

Herkese merhaba!

Size Cornwall'daki Mavi Koy Pansiyonu'ndan yazıyorum, çünkü başıma gelen birkaç sıradışı olayı sizlerle paylaşmam gerektiğini düşündüm.

Bana merakınızı cezbeden şu el yazmasından bahsedişinizin hemen ardından İngiltere'ye doğru yola koyuldum. Elimdeki tek bilgi, yazarın yaşadığı yerin adıydı: Cornwall'daki Kilmore Koyu. Londra'ya vardığımda bir araba kiraladım, fakat yolculuğum, şu anda bulunduğum Zennor'da sona erdi. Çünkü haritada "Kilmore Koyu" diye bir yer bulamadım!

Bunun üzerine bana verdiğiniz telefon numarasını aradım. Telefona çok nazik bir hanımefendi cevap verdi ve bana hangi otelde kaldığımı sordu. Ertesi gün resepsiyonda buluşmak üzere anlaştık. Ama ertesi sabah resepsiyonda, bu nazik hanım yerine beni bir sandık bekliyordu (evet, doğru okudunuz: bir SANDIK!) ve yanında bir not vardı. Notta şunlar yazılıydı:

Saygıdeğer Beyefendi,

Ulysses Moore'un size vermemi istediği eşyaları teslim ediyorum.

Eğer beğenir ve yayımlamaya karar vererseniz, sizden tek isteğimiz Ulysses Moore adının kapakta görünür bir şekilde yer alması ve yazı taslaklarındaki düzenin bozulmaması.

Binlerce kez teşekkür ederim,

Calypso'nun Adası

Denizden Kurtarılmış İyi Kitaplar

Sandığın içi tepeleme fotoğraflar, çizimler, kartpostallar ve zamanın hışmına uğramış kara kaplı defterlerle doluydu. Defterlerin hepsi numaralanmış, küçük ve belirgin bir el yazısıyla notlar alınmıştı... Ama tamamıyla anlaşılabilir bir dilde!

İlk önce bunun bir şaka olduğunu düşündüm. Ancak sonra çizimlere, haritalara, fotoğraflara bakmaya başladım ve sandıktaki her şeyin tek bir hikayenin birer

- ULYSSES MOORE -
ZAMAN KAPISI
ilk defter

Ulysses Moore

~ 12 ~

Handwritten title in Ottoman Turkish script at the top of the page.

Bölüm (1)
- TIRMIK İZLİ KAPI -

Handwritten text in Ottoman Turkish script, partially obscured by a white rectangular box containing the title.

Handwritten text in Ottoman Turkish script, continuing the text from the previous block.

Handwritten text in Ottoman Turkish script, continuing the text from the previous block.

Kayalıkların üzerindeki ev, hiç beklemedikleri bir anda tepenin ardından karşlarına çıkmıştı. Ağaçlar ve deniz mavisile çevrelenmiş taş kulesi gökyüzüne doğru yükseliyordu.

“Ah şuna bakın!” diye bağırdı Bayan Covenant evi görür görmez.

Direksiyon başında onu izleyen kocası gülümsemesini zor saklıyordu. Dökme demirden bahçe kapısını açtı ve arabayı avluya park etti.

Bayan Covenant arabadan indi. Çakıllı kum, topuklarının altında çatırdadı. Tekrar tekrar gözlerini kırıştırıyor, sanki hala gördüklerine inanmakta güçlük çekiyordu.

Ev, denize doğru dimdik inen kayaların üzerine konulmuştu: Dalgaların kayalıklara vuruşunu ve derilerine diken diken batan tuzlu havayı hissediyorlardı. Bina, denizin ve gökyüzünün mavisini ve bahçedeki ağaçların yeşiliyle çevrelenmişti. Uzakta, kayalıkların dibinde, küçük evlerin sıra sıra uzandığı Kilmore Koyu sahili görünüyordu.

Avluda öylece durup hayretten bir karışık kalmış ağzıyla etrafına bakman Bayan Covenant'ın yanına yaşlıca bir adam yaklaştı. Yüzü kırışıklarla doluydu ve düzgün kesilmiş beyaz bir sakalı vardı. Durgun, sakin ve derin bakışlarını kadına dikti.

“Benim adım Nestor,” dedi. “Argo Villası'nın bahçıvanıyım.”

Demek ki buranın adı buymuş, diye düşündü kadın: Argo Villası.

Kocasının ve topallayarak yürüyen bahçıvanın ardından denize bakan bahçe kapısının önüne geldi.

“Yanılmış olmadığımıza eminiz, öyle değil mi?” diye sordu Bayan Covenant. Bakışlarıyla, gerçekten var olup olmadıklarını kontrol etmek istercesine Argo Villası’nın duvarlarını süzüyordu.

Kocası, Bayan Covenant’ın elini avucuna aldı ve fısıldadı: “Şimdi, sevgilim, hazır mısınız?”

Argo Villası’nın içi, dışından daha da büyüleyiciydi; bir labirenti andırıyordu. Birbiri içine girmiş küçük odalar,

dünyanın dört bir yanından gelmiş gibi duran eşyalar ve mobilyalarla döşenmişti. Her şey mükemmeldi. Her şey yerli yerindeydi. Hayatında ilk kez, Bayan Covenant, tek bir mobilyayı bile şu anda durduğu yerden kıpırdatmak istemediğinden emindi.

“Bana gerçek olduğunu söyle...” diye kocasına fısıldadı.

Adam sadece karısının elini sıkmakla yetindi.

Öyleyse doğruydu, gerçekten de bu evi satın almışlardı.

Bayan Covenant, eski ve gösterişli taş duvarları olan küçük bir oturma odasına varana kadar hiç durmadan ilerledi. Salona dar bir kemerin altından geçilerek giriliyordu. Karşıdaki doğu yönüne bakan duvarın ortasında, koyu renk ahşaptan bir çıkış kapısı daha vardı.

“Burası evin en eski odalarından biridir...” diye belirtti bahçıvan, halinden hoşnut bir tavırla. “Bin yıl öncesinden kalma bir yapı. Ortaçağda burada bir kule yükseliyormuş. Evin eski sahibi Moore’un yaptığı tek değişiklik pencerelere kepenk taktırmak ve bir de tabii elektrik kabloları döşetmek oldu.” Tavanın ortasında asılı duran alçak lambayı işaret etti.

“Jason buraya bayılacak...” dedi Bay Covenant.

Karısı cevap vermedi.

“İki çocuğunuz var, öyle değil mi?” diye sordu bahçıvan.

Kadın, “Evet, on bir yaşında bir oğlumuz, bir de kızımız var,” diye gözü kapalı cevap verdi. “İkizler.”

“Akıllı, mutlu ve yaşam dolu çocuklar olmalılar... Dünyanın geri kalanından soyutlanmış ve hızlı İnternet bağlan-

tısından uzakta bir yerde büyümek onları çok mutlu edecektir.”

Bayan Covenant gözlerini devirdi.

“Eh, umarım öyle olur...” diye cevap verdi şaşırılmış gibi. “Belki bunu benim söylemem hoş değil ama... Evet, onlar bağımsızlıklarına düşkün çocuklardır...” Bir an burnunu bilgisayarın ekranına yapıştırmış olan Jason gözünün önüne geldi, sonra bu görüntüyü uzaklaştırmak için kafasını salladı. “İnanıyorum ki, hızlı İnternet bağlantısı olmadan da böyle bir evde yaşamaktan heyecan duyacaklardır.”

“Harika, gerçekten harika,” diye onayladı bahçıvan. “Şimdi, eğer hanımefendi evi beğendiyse, herhalde anlaşmanın onaylandığını kabul edebiliriz.”

Bay Covenant karısına, evin eski sahibi Bay Ulysses Moore’un, evin en az iki çocuklu genç bir aileye kalmasını arzu ettiğini anlattı.

“Buranın her zaman hayat dolu olmasını istiyordu,” diye ekledi bahçıvan, taş odadan çıkarlarken. “Diyordu ki: Çocuksuz bir ev, ölü bir evdir.”

“Haklıymış,” diyerek onayladı Bayan Covenant. Odadan çıkmadan hemen önce, bir an için dönüp doğu duvarının ortasında bulunan ahşap kapıya dikkatle baktı. İşte o zaman bazı noktalarda ahşabın kömürleşip döküldüğünü veya kabadığını, ayrıca derin tırmık izleriyle kaplı olduğunu fark etti.

“Bu kapıya ne oldu?” diye sordu hayretle.

Nestor durakladı, kapıya baktı, sonra kafasını salladı.

“Ah, beni affedin,” diye homurdandı. “Kapının orada olduğunu bile unutun gitsin! Bu kapı daha önce görmediğim bir malzemeden yapılmış olmalı. Anahtarlar kaybolduğundan beri kapıyı açmak için her şeyi denedim. Şu dört deliği görüyor musunuz? Bay Moore bunların kilit delikleri olabileceğini düşünüyordu. Açmak için hayal edebileceğiniz her yolu denedi, ama... işe yaramadı.”

“Peki, nereye açılıyor?”

Bahçıvan omuzlarını silkti.

“Kim bilebilir ki? Bir zamanlar belki de eski bir su kaynağına veya kuyuya açılıyordu. Ama böyle bir şeyin hala var olduğunu hiç zannetmiyorum...”

Bayan Covenant, kararmış ve çizilmiş ahşabı süzdü ve sesinde fark edilen tedirgin bir titremeyle, “Bu kapının önüne bir şeyler koymamız iyi olur. Böylece çocukların aklına kapıyı açmak gelmez...” diye kocasına fikrini söyledi.

“Çok doğru dediniz...” diye homurdandı bahçıvan, topallayarak odadan çıkarken. “En doğru kararı verdiniz: Çocukların aklına asla bu kapıyı açmak gelmemeli.”

Bölüm (2)
- CEREYAN -

Merdivenlerin altında tamamen hareketsiz duran Jason, dinliyordu. Havada, uzaktaki sesleri yakına taşıyan tuhaf bir cereyan vardı. Mobilyaların gıcırdamasını, rüzgarın çıkardığı ısıklık sesini, hayvanların toynak seslerini... Bütün hafta boyunca, bu cereyan ne zaman tekrarlansa, Jason, Argo Villası'nın mobilyalarına hayat bahşedildiğini düşünmüştü: Odayı terk ettiğiniz anda mobilyalar bir milimetre kadar yer değiştiriyor olmalıydı. Sadece bir milimetre, daha fazla değil ki, yaşayanlar için bir sürpriz olmasın.

Ama bu sefer farklıydı. Bu ses yer değiştiren bir mobilyaya ait olamazdı; çatıdaki martılara, sarmaşığın dallarına ya da bodrumdaki farelere de... Hayır.

Jason tedirgince dudaklarını sıktı.

"Demek yukarıdasın..." diye mırıldandı ortalarda görünmeyen esrarengiz düşmanına. Sanki aralarında sadece ikisinin bildiği bir mücadele vardı.

Nasıl oluyordu da ailede kendisi hariç herkes bu görünmez düşmanın varlığından habersizdi? Babasının, annesinin ya da kız kardeşinin bu kocaman evde kendilerinden başka birinin daha yaşadığını anlamaması nasıl mümkün oluyordu?

Jason onu hemen fark etmişti. Daha ilk gün, valizleri avludan içeri taşıırken anlamıştı.

Argo Villası her santimetrekaresinin keşfedilmesi için faz-

laca büyük bir yapıydı. Odalarla, sırlarla, etkileyici eşyalar ve gizemlerle dolu bir evdi.

İlk defa durup baktığında sanki ev de ona bakmış ve fısıldamıştı: “Hiçbir şey görüldüğü gibi değil: Sırlarımı ortaya çıkar Jason.”

Ve o da kabul etmişti.

Cereyanla sarmalanan Jason, duvara asılı tablolara baktı. Duvar, merdiven boyunca uzanıyor ve oradan kuledeki odanın aynalı kapısına kadar devam ediyordu. Babası ona, bu tablolardaki yüzlerin evin eski sahiplerine ait olduklarını açıklamıştı. Yakında kendilerinin de bu duvara asılmış tabloları olacaktı.

Kız kardeşi Julia hemen, “Of, hayır! Ben öyle durup poz veremem,” diye karşı çıkmıştı. Zaten oldum olası içinde on beş dakikadan fazla hareketsiz durma fikri taşıyan herhangi bir öneriye dudağını bükerdi.

Oysa Jason bu fıkirden hoşlanmıştı. Çok şey görünüyordu... Karizmatik! Tıpkı bir kaşif ya da bir hayalet avcısı gibi.

“Tamam... işte her kimsen...” diye mırıldandı.

Duyduğu ayak sesleri gerçekten bir hayalete ait olabilir miydi?

Aceleyle cebinden çizgi roman dünyasının kahramanı, hayalet uzmanı Doktor Mesmero’nun *Korkutucu Yaratıklar El Kitabı*’nı çıkardı.

Hızla aradığı sayfayı buldu ve okumaya başladı:

"Hayaletlerin dilsiz olduklarını düşünmeyin. Onlar her tür gürültüyü çıkarabilirler (ayak sesi, birbirine çarpan zincirler, çingiraklar) ve sık sık konuşurlar. Üstüne üstlük bunları yaparken her zaman cisme bürünmüş olmayabilirler."

Jason başını salladı. Bu sözlerle kalpten inanıyordu. Bu birkaç kısacık satır, düşmanın kimliğine dair tüm şüpheleri kanıtlamanın ötesinde, kafasındaki büyük bir karışıklığı da çözüyordu. Her zaman kendi kendine sorardı: Nasıl oluyordu da filmlerde hayaletler kapıların içinden geçiyorlardı da, hiçbir zaman, örneğin yerin içinden geçmiyorlardı?

Okumaya devam etti:

"Hayaletler çoğunlukla bitirilmemiş bir işin veya çözülmemiş bir olayın olduğu evlere musallat olurlar."

Bitirilmemiş bir iş, tabii ki.

Bir hayalet arkasında bıraktığı bir işi bitirmek için şu anda üst kata doğru ilerliyor olabilirdi... bu iş her neyse.

Jason, Doktor Mesmero'nun hayalet yakalama üzerine yazdığı önerileri hızlıca yeniden gözden geçirdi. Sonra kitabı kapayıp cebine soktu.

Tehdit edercesine, "Şimdi seni yakalamaya geliyorum..." diye fısıldadı.

Ama daha adımını ilk basamağa atmıştı ki, bir el arkadan tutup onu durdurdu.

"Jason!" diye bağırdı kız kardeşi, onu yakasından tutup aşağı çekerken. "Gitmemiz gerek!"

Halen hayalet avcılığı oyununun heyecanından kurtulamayan Jason, kafasını salladı ve gerçek dünyada neler yapması gerektiğini hızlıca hatırlamaya çalıştı.

“Gitmemiz mi gerek? Nereye?”

Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Ama Jason, birinci katta bir hayalet olduğuna Julia’yı ikna etmesinin imkansız olduğunu da biliyordu. Bu yüzden hiç itiraz etmedi ve öğleden sonra ne yapmaları gerektiğini son anda hatırlayıp hızla kardeşini izledi.

Anne ve babaları, kırılacak eşyaların kutulanması, babanın ofisinin toplanması, annenin tablolarının paketlenmesi gibi taşınma işleminin son evrelerini kontrol etmek için Londra’ya gideceklerdi. Pazar sabahı da arkalarında bir kamyonla Argo Villası’na dönmüş olacaktı. Bu arada Julia ve Jason, bahçıvan Bay Nestor’un her sözüne koşulsuz uymak kaydıyla Villa Argo’da tek başlarına kalacaklardı.

Bu zamanı daha iyi değerlendirmek için, okulda yeni tanıştıkları kasabalı bir çocuk olan Rick Banner’ı çağırma izni de koparmışlardı.

İkizler hızla evden çıktılar.

Güneş ışınları, bulutların arasından yağmur damlaları gibi sızarak bahçeye düşüyordu. Uzaklarda görünen ufukta, denizle göğün arasında bembeyaz bir çizgi uzanıp gitmekteydi.

“Sen hiç gökyüzü denize değmeden önce neden beyaza dönüşür diye kendi kendine sordun mu?”

“Hayır,” diye cevap verdi Julia.

Sonra girişteki dört basamağı bir sıçrayışta atladı ve çimenlerin üzerine indi. Onun peşi sıra ilerleyen Jason aniden durdu ve birinci katın pencerelerinden içeri bakmak için arkasına döndü.

Hayalette bir sürpriz yapmak istiyordu. Ama görünürlerde kimse yoktu.

Nestor, sabırla Bayan Covenant'ın tavsiyelerini dinliyordu. Ama parmaklarını sayarak konuşan kadın, “Sekizinci Kural”a geldiğinde, araya girmenin daha doğru olacağına karar verdi. “Hanımefendi, dinleyin: Ben dadı değilim. Ve

ayrıca çocuklarınızın bana söylediğiniz bütün kuralları bozacak kadar vakte sahip olduklarını da zannetmiyorum. Altı üstü bir öğleden sonra uzakta olacaksınız!”

“Ve de bir akşam,” diye hassasiyetle ekledi Bayan Covenant. “Ne diyordum, Bay Nestor...”

Bay Covenant karısına elini çabuk tutmasını söylemek için hafifçe kornaya basmayı denedi. Fakat bu bile kadının tepesinin atmasına neden olmuştu.

“Bir dakika!” diye sertçe bağırdı.

Nestor bu fırsatı havada yakaladı ve “Sakin olun,” dedi. “Çocuklarınız bütün günü küçük arkadaşlarıyla beraber evi keşfederek geçireceklerdir. Gece de o kadar yorgun olacaklar ki, baygın düşerek on iki saat boyunca uyuyacaklarına eminim.”

“Evet, ama dinleyin...”

“Kusura bakmayın, ama hayır. Siz beni dinleyin. Yaz yaklaşıyor ya da bahçeyi bir güzel temizlemem gerek. Çocuklarınıza ne yapmaları ya da ne yapmamaları gerektiğini söyleyecek, hatta durup seradaki bitkilerle ilgilenmemde bana yardım etmelerini isteyeceğim. Daha fazlasını yapamam. Bunun için fazlasıyla büyükler. Ayrıca burada korkulacak hiçbir şey yok.”

Bayan Covenant araya girmek için adamın sözünü kesmeye çalıştı, ama Nestor ona fırsat vermiyordu: “Kayalıkların da korkulacak bir tarafı yok. Hiçbir çocuğun aklına kayalıkların üzerinden kendini boşluğa atmak gelmez. Bilinçsiz olsalar bi-

le bu kadar ileri gitmeyeceklerine eminim.”

“Siz Jason’ı tanımıyorsunuz...” diye fısıldadı Bayan Covenant sonunda.

Konuşmayı kestiler, çünkü veda etmeye gelen iki çocuk onlara iyice yaklaşmıştı.

Jason, kardeşinin arkasından geri geri yürüyordu. Yola çıkmak üzere olan anne ve babasından çok, eve bakmakla ilgilendiği belliydi.

Bu şekilde yürürken ayağı, bahçeyi sulamak için kullanılan hortumlardan birine takıldı ve çakıllı yolun üzerine sırt üstü düşmemek için havada hızla fır dönmek zorunda kaldı.

“Demek istediğimi şimdi anladınız mı?” diye fısıldadı anesi.

Nestor, beyaz sakalını kaşıdı ve ekledi: “Atletik. Ama akli iş işten geçtikten sonra başına geliyor anlaşılan...”

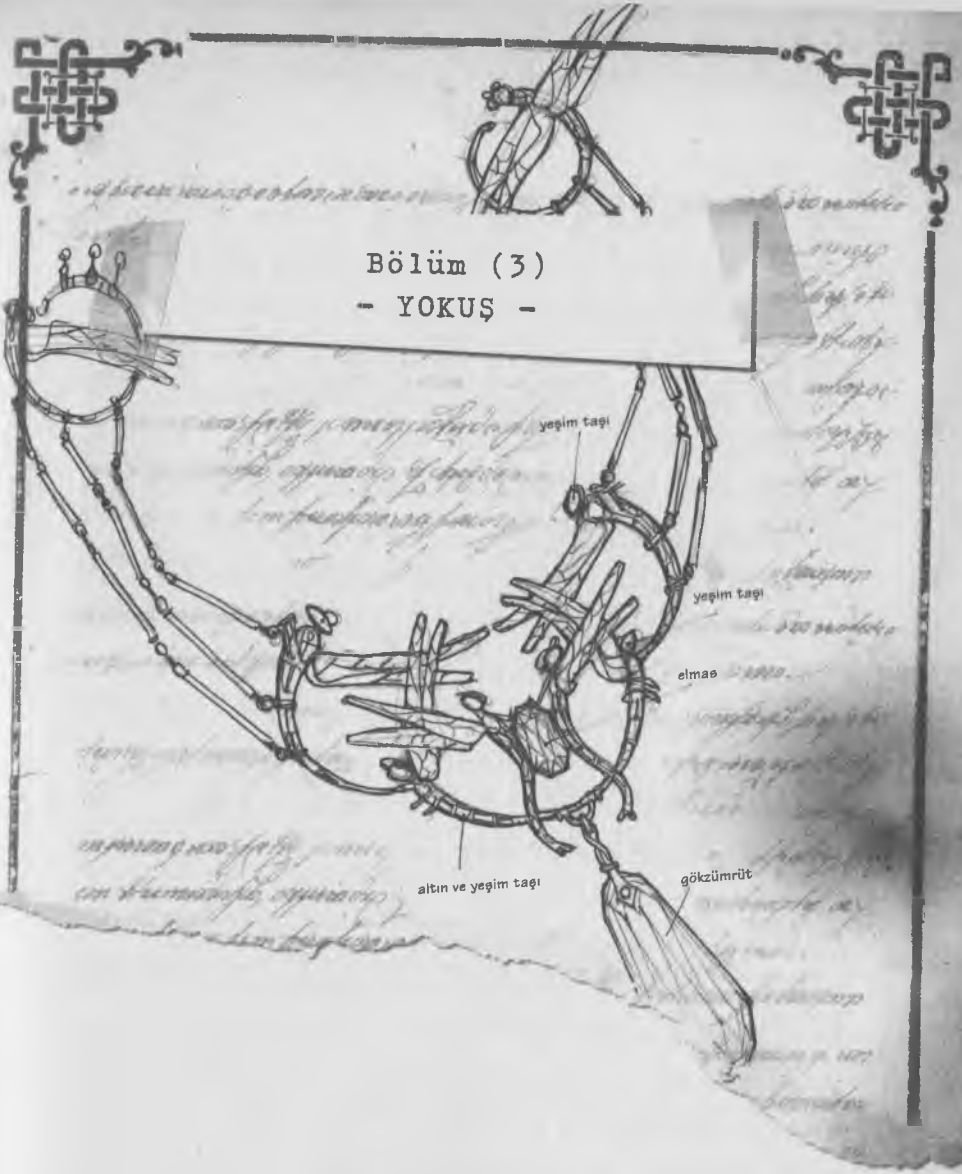
Julia, kollarını açıp annesinin boynuna sarıldı. Sonra araba kapısının üzerinden eğilerek babasının yanağına bir öpücük kondurdu. Jason sadece elini sallamakla yetinmişti. Kafasının içi düşüncelerle doluydu.

Bayan Covenant arabaya binerken “Unutmayın çocuklar...” dedi. Sesi titriyordu. “Bay Nestor’un her sözüne uya- caksınız ve korkunç şeyler yapmayacaksınız!”

Jason ve Julia gülümseyerek kafalarını salladılar. Yaşlı bahçıvan sadece suratını buruşturmakla yetinmişti.

Covenantlar’ın arabası çakıl taşlarını etrafa sıçratarak uzaklaştı.

Bölüm (3)
- YOKUŞ -

Rick Banner, kayalığa tırmanan yokuşta bisikletinin pedallarına asılıyordu. Ter damlaları gömleğini sırlıslıkla etmişti. Sarf ettiği güç yüzünden suratı kıpkırmızı olmuştu. Ama vites değiştirmek gibi de bir niyeti yoktu. Düşük viteste çıkmak bebeklere göre idi. Yürümeyi tercih ederdi.

Baldırlarının alev aldığını hissediyordu, ama bunun sağlıklı bir alev olduğunu biliyordu, kaslarını güçlendirirdi. Babası her zaman “Kaslar ve ciğerler evlat! Hayatın boyunca yalnızca onlara ihtiyacın olacak,” derdi. Babası, bisikletle Kilmore Koyu’ndan başlayıp, İskoçya’daki Skye Adası’na kadar gitmiş, oradan da geriye dönerek bütün İngiltere’yi turlamıştı. Ve elbette modern dağ bisikletlerinden birine binmiyordu. Babası sadece pedal çevirmişti, o kadar.

Böylece Rick dişlerini sıkıp pedal çevirmeye devam etti. Kendini Argo Villası’nın göğe doğru yükselen, yüce kulesinin önünde bulacağı o muhteşem anı ipe çekiyordu.

Bunu düşünmek bile sanki onu güçlendirmişti: Yıllardır o eve girmeyi düşünüyordu. Günlerini elinde babasının dübünüyle, kendi evlerinin penceresinden ya da sahilden Argo Villası’nı gözetleyerek geçirmişti. Deniz çekilip yosunlarla kaplı metrelerce uzanan açıklıklar ortaya çıktığında Rick, villayı yeni bir açıdan yakalamak umuduyla uzaklaşabildiği kadar uzaklaşırdı.

Ah, Argo Villası! Denizcilerin Salton Uçurumu dedikleri,

Kilmore Koyu'nun tuz bağlamış beyaz kayalığının tepesine kurulmuş "Yaşlı Kadın." Bu ev hakkında, bu kayalık ve kırk yıldan uzun bir süre burada oturan evin tuhaf sahibi Ulysses Moore hakkında ne çok hikaye dinlemişti! Ve oraya ulaşmak için önünde çevrilmesi gereken ne kadar az pedal kalmıştı!

Rick bisikletinin üzerinde ayağa kalktı ve son kez ağır ve kararlı bir şekilde pedallara asıldı.

Sessiz ve sakin bir çocuk sayılırdı. Hemen hemen sınıfındaki bütün arkadaşlarının olmazsa olmaz dediği birçok tutkudan uzaktı. Hiçbir zaman bir bilgisayarı olmamıştı. Birkaç gün önce okulda, öğretmenleri Bayan Stella, Jason ve Julia'yı Kilmore Koyu'ndaki tek sınıfla tanıştırmıştı ve işte o gün Rick tam anlamıyla mutluluktan havalara uçmuştu.

“Ne şans ama!” diye düşünmüştü. Ondan sadece bir yaş küçük, kasaba hakkında hiçbir bilgisi olmayan ve hayallerinin evine yeni taşınmış olan iki çocuk... Yaşlı Ulysses’in ölümü ve ikizlerin gelişiyile önüne yeni ve inanılmaz bir kapı çıkmıştı. Bu kapı dosdoğru Argo Villası’na açılıyordu.

Pedalları çevirirken Rick aniden, havada kuşku verici, tuhaf bir şeyler sezinledi. Bir araba, arkasından büyük bir hızla kendisine doğru yaklaşıyordu. Aynı anda yolun tam ortasından ilerlediğini fark etti. Ama artık kenara çekilmek için bile zamanı kalmamıştı. Öfkeli bir korna sesiyle beraber bisikletinin kontrolünü kaybetti ve son anda kendini sol tarafa doğru attı.

Göz ucuyla krom kaplama tamponlu bir arabanın kendisini sıyrarak geçtiğini gördü, sonra tepetaklak çimenlerin üzerine yuvarlandı ve ayaklarını havaya dikti.

Rick, öfkeyle üstünü başını temizleyip bisikletini yerden kaldırdı. Sonra henüz sınırları yatışmamış olacak ki, yolun kenarında durdu ve yumruğunu trafik canavarına doğru salladı.

“Korna çalacağına önce gittiğin yere dikkat et!” diye bağırdı.

Araba yolun kenarına yanaştı ve keskin bir fren sesiyle durdu. Gangster filmlerinde görülen siyah camlı, iri gövdeli arabalardan biriydi.

Rick yutkundu ve hızla bisikletinin durumunu gözden

geçirdi. Kırık, çizik yok gibi görünüyordu. Bisikletin direksiyonunu tuttu ve çekmeye başladı.

“Defalarca özür dilerim!” diye konuşmaya başladı arabanın içinden sesi duyulan bir kadın. “Yaralandın mı?”

Nefis bir turuncu eldivenin ve pırıltılar saçan bileziklerin altında gizli kalmış bir el arabanın arka penceresinden dışarı uzandı ve oğlana yaklaşmasını işaret etti.

“Özür dilerim, küçük...” diye devam etti. “İyi misin?”

Rick, “küçük” kelimesini unutmaya çalışarak, arabanın içini görmesine yetecek kadar yakınlıştı. İki tane kadın bacağı gördü. Hemen ardından da kızıl bir saç, oldukça değerli görünen elmas, zümrüt karışımı bir kolye ve göz kalemiyle çevrelenmiş derin bakışlar onu karşıladı. Son olarak da dünyanın en tatlı parfüm bulutu üzerine kümелendi.

“Beni affet...” diye fısıldadı kadın. “Manfred bazen kendini yarış arabasında zannediyor. Öyle değil mi Manfred? Bence bu genç arkadaşımızdan özür dilemen gerek, sen ne dersin?”

Şoförün oturduğu koltuğun kapısı açıldı ve Manfred aşağı indi. Kütük gibi bir delikanlıydı. Haydut suratlıydı ve üzerine gri-siyah, gösterişli bir takım geçirmişti. Ağzında bir dolu özür lafı geveleyerek bükülmez bir kalas gibi eğilmeye çalıştı. Rick dediklerini pek anlayamamıştı, ama sanki: “Bir dahaki sefere yalnız yakalarsam, son duanı etmeye başla,” demişti.

Bayan Sersemletici Parfüm, “Aferin sana Manfred...” di-

ye arka koltuktan onu tebrik etti. "Arabaya dön de uçmaya devam edelim. Tekrar tekrar binlerce özür sevgilim..."

Turuncu eldiven, okşarmışçasına bir hareketle ona veda etti. Sonra arabanın camı kapandı, Manfred gaza bastı ve araba hızla yola koyuldu.

Rick kendi kendine "Hay bin dalga kıran!" diye söylendi. Bisikletin selesine oturup oturmamaya karar vermeden önce olanları tekrar tekrar kafasında evirip çevirdi. Kadın ona sevgilim demişti.

Yol düzleştğinde Rick tekrar bisikletine atladı ve Argo

Villası'nın bahçe kapısını uçarcasına geçti. Ulu ağaçların, yeni açmış çiçek öbeklerinin ve keçi yollarının olduğu avluda Nestor'un bahçe alet edavatı sanki güzel bir işin ortasında terk edilmiş gibi duruyordu. Evin önündeki taşlık alanda Rick, biraz önce onu ezip geçmek üzere olan siyah arabayla tekrar karşı karşıya geldi.

Aniden o kuru sesi duydu: Bayan Turuncu Eldiven, Argo Villası'nın bahçıvanının karşısında ayakta duruyor ve öfkeyle ellerini kollarını sallıyordu. Buna karşın Nestor oldukça sakindi. Sanki kendi elinde olmayan bir şey için özür dilemek istercesine kafasını sallıyordu.

Rick ayaklarını yere bastı ve seyretmeye devam etti. Konuşmanın sonunda, alev almış gibi kızıl saçlara sahip olan kadın, sağ elinin işaret parmağını bahçıvana doğru salladı ve durumu kendince kesin bir şekilde açıkladı.

“Göreceğiz!”

Sonra arabaya atladı ve kapıyı çarparak kapattı. Manfred motoru çalıştırdı, çakılları oraya buraya sıçratan hızlı bir manevrayla döndü ve arabanın öfkeli sahibesini oradan uzaklaştırdı.

Bayan Kızıl Öfke, Rick'in bisikletinin yanından geçerken hala “Sizinle işim bitmedi! Yakında tekrar görüşeceğiz!” diye bağırıyordu.

Rick uzaklaşan arabaya son bir kez daha baktıktan sonra geriye kalan son iki pedalı da çevirdi ve taşlığa ulaştı. Nestor, tekerleklerin altında dağılan çakılları öfkeyle yerlerine yerleş-

tirmeye çalışıyordu.

“Pek azimli bir hanımefendi galiba!” dedi Rick adamı kışkırtmak istercesine.

Nestor yıldırım çarpmış gibi oğlana döndü. Sonra onu tanıır gibi oldu ve bezgin bir halde gülümsedi. “Kim? Oblivia Newton mu? Onun varlığını bile aklına getirmesen daha iyi olur evlat. Güven bana, en iyisi bu!”

Sonra derin bir nefes aldı ve sakinleşti. “Sen Rick Banner’sın, değil mi?” dedi. “Çocuklar seni bekliyorlardı. İçeride bir yerlerde olmalılar...”

Rick, Argo Villası’nın kapısına doğru korku dolu bir bakış fırlattı.

Onun eve girip girmemeye bir türlü karar veremediğini gören Nestor, “Neyin var senin? Bisikletinin selesinden indiğin olmaz mı hiç?” diyerek çocuğu düşüncelerinden uzaklaştırdı. “İkizleri bulmak istiyorsan şu taraftan gir ve seslen.”

Sonra araba lastiklerinin giriş yolunda bıraktığı izleri inceleyerek sıkıntıyla topallamaya başladı.

Rick, “Tamam, teşekkürler,” diyerek adama veda etti.

Bisikletinden indi ve dayanak çubuğunu açtı. Sonra evin giriş merdivenlerini tırmanmaya başladı. Fakat tam o anda bisikleti, irkiltici, metalik bir ses çıkararak yere devrildi. Rick yerinden sıçrayarak arkasını döndü.

Yolda arabadan kaçmak için düştüğünde bisikletinin dayanağı da bükülmüş olmalıydı. Bisikleti oflaya puflaya tekerrar yerden kaldırdı ve bir duvara dayadı.

Bahçivana, artık kendisinin de Oblivia Newton'a sinirlenmek için iyi bir nedeninin olduğunu söyleyecekti, ama etrafına baktığında Nestor'un hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu gördü.

Kendi kendine "Topal, ama hızlı..." diye mırıldandı.

Ve doğruca eve girdi.

Bölüm (4)
- EVİN İÇİNDE -

Girdiği ilk oda, denize bakan bir çardak, kütüphane ve oturma odasının ortasında bulunuyordu. Üç tane devasa camlı kapı, mekanı ışıqla doldurarak kayalığa doğru açılıyordu. Duvarlardaki bazı rafların üzerine kitaplar, dergiler yerleştirilmişti ve kristal bir masanın üzerine gazeteler bırakılmıştı. Odanın ortasında gerçek boyutlarda bir kadın heykeli duruyordu. Kadın, kucağından sarkan balık ağlarını toplamaktaydı. Balıkçı kadın, yüzünde hülyalı bir ifadeyle gözünü denizin ortasındaki belirli bir noktaya dikmişti.

Tam o anda “Güzel, öyle değil mi?” diye bir ses duyuldu. Jason, hemen arkasında belirivermişti.

“Selam...”

“Selam.”

Sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi birbirlerinin omzuna vurarak selamlaştılar. Sonra heykelin etrafında yürüdüler.

“Annem yerinden oynatılamayacağını söylüyor.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü evin eski sahibi öyle istemiş...” Jason, bronzdan ağlara ellerini sürerken Rick’e esrarengiz bir ifadeyle baktı.

“Diyorlar ki; Ulysses Moore biraz değişik bir tipmiş.”

“Öyle diyorlar.”

“Ama şimdi öldüğüne göre... tabii eğer öldüyse...”

Rick alnını kırıştırdı. “Eğer öldüyse de ne demek?”

“Kardeşimin çok geniş bir hayal dünyası var, demek,” di-

ye araya girdi Julia. "Selam Rick! Hoş geldin."

Bu seferki selamlaşma ellerin kaldırılıp sallanmasından ve bir çift sıkılğan tebessümden ibaretti.

Birinin kız, ötekinin erkek olmasının dışında, Jason ve Julia'nın birbirlerinden ayırt edilmeleri imkansızdı. Aynı açık renk saçlar, aynı gözler, dudaklarının kenarındaki aynı gamzeler.

Julia sanki büyümek için acele etmiş gibiydi. İkiz olmalarına rağmen Jason'dan daha uzun ve biraz daha iriydi.

Kendini balıkçı kadın heykelinin etrafına dizilmiş koltuklardan birine attı ve konuşmaya devam etti. "Jason'a bakarsan, bizim yaşlı bahçıvan da, kimsenin onu bulmayı akıl edemeyeceği bu yerde inzivaya çekilmiş bir seri katil olabilir."

Jason, her ne kadar işe yaramasa da, konuyu değiştirmek için yüzünü buruşturdu ve içini çekti.

Julia, "Kardeşim inanılmaz hikayeler icat etmeye bayılır," diye anlatmaya devam ediyordu.

Rick, "Bu da Kilmore Koyu gibi olaysız bir yerde oldukça yararlı bir alışkanlık olabilir..." diyerek kıza cevap verdi.

Julia, Kilmore Koyu'nda ilginç hiçbir şey olmadığı düşüncesinden ürkmüşçesine gerildi.

"Öyle ya da böyle," diye devam etti Rick, "burası saklanmak için mükemmel bir yer olmalı. Demek istediğim... sizce bu evde kaç tane oda vardır? Yüz mü?"

Jason'ın suratı ışıldadı.

"Sana bir şey itiraf edebilir miyim? Bence bu evde bir..."

Julia “Gene başlama!” diyerek kardeşinin sözünü kesti.

Ama ok yaydan çoktan fırlamıştı.

“Bu evde bir... ne var?” diye sordu Rick.

Jason kendinden emin bir tavırla, “Ben burada bir hayaletin yaşadığına inanıyorum,” diyerek lafını tamamladı.

“Peki, sen hayaletlere inanır mısınız?” diye sordu Julia, ayağını koltuğa koyarak.

Rick kendini iki kardeşin arasında devam eden bir savaşın ortasında bulduğunu anlamıştı. Verilebilecek en doğru cevabı düşündü. Çünkü ne Jason’ı küçük düşürmek ne de Julia’nın gözünde şaşal durumuna düşmek istiyordu.

Jason’a döndü. “Burada bir hayaletin yaşadığını neye dayanarak söylüyorsun?”

“Evde kimsenin olmadığı bir saatte, üst katta birisinin yürüdüğünü işittim. Ayak sesleri duydum. Anlarsın ya!”

Julia, yüzünü buruşturdu. “Ayrıca dün gece de zincir sesleri, bağırışlar, aniden duyulan kahkaha sesleri vardı...”

“Neden böyle davranıyorsun Julia? Sana birinci kattan gelen ayak seslerini anlattım. Ben o sırada alt kattaydım. Sen de alt kattaydın ve ötekiler de dışarıdaydı ve...”

Julia “Bilmen gereken tek şey Rick,” diyerek Jason’ın lafını kesti. “Jason bir çuval dolusu zırvalık okuyor. Londralı bir hilkat garibesinin yazdığı şu canavar avcılığıyla ilgili çizgi romanlardan... Sen hiç okudun mu?”

Rick başını salladı. Canavarlarla ilgili çizgi romanlar hiçbir zaman hoşuna gitmemişti.

Jason, “Kes artık!” diye bağırdı. Julia’nın bir efsane olan Doktor Mesmero’yu zavallı bir hilkat garibesi olarak göstermesinden rahatsız olmuştu. Rick’e daha sonra doğru bilgileri verebilirdi, ama Kilmore Koyu’nda doğup büyümüş bu oğlan, gerçekten de dış dünyadan habersiz bir tip gibi görünüyordu. Bu yaştaki bir İngiliz çocuğun nasıl olur da Doktor Mesmero’dan haberi olmazdı?

Julia “Her neyse...” diyerek dikkatleri tekrar kendi üzerine çekti. “Kafası vampirlerle kurtadamlarla ve hayaletlerle dolu olduğu için, Jason, Argo Villası’nın da bunlardan birini ağırladığını düşünüyor. Ayrıca bu varlığın kimlik bilgilerine sahip olduğuna da kendi kendini inandırmış durumda.”

“Ciddi misin?”

Jason onayladı. “O, ihtiyar Ulysses’in hayaleti.”

Rick ikizlere fark ettirmeden titredi. “Peki... Peki, onun hayaleti sence neden hala buralarda dolaşıyor?”

Jason, “Çünkü arkasında bitirilmemiş bir iş bıraktı,” diye cevap verdi.

Rick, Julia’ya döndü. Kız sanki onun da kardeşiyle dalga geçmesini bekliyormuş gibi bakıyordu.

“Anlaşıldı,” dedi. “Tamamlanmamış bir şey. Ama ne?”

“Bunu henüz ortaya çıkaramadım. Elimde çok az ipucu var. Bir haftadan daha az bir süredir Kilmore Koyu’ndayım ve bu evi hala tam olarak tanıyamadım.”

Rick, “Elbette,” diyerek ona arka çıktı. “Oldukça büyük bir yer.”

“Burayı oda oda araştırmalıyız...” diye önerdi Jason. “Ve detaylı bir harita çıkarmalıyız.”

“Jason!” diye bağırdı Julia. “Herhalde zavallı Rick, buralara kadar bizim evin odalarını teker teker dolaşmak için gelmemiştir!”

Rick, “Hayır, hayır! Harika olur!” diyerek bu fıkirden aslında çok hoşlandığını gösterdi. “Dürüst olmak gerekirse siz yokken ben bu evi her gün bir uzman gibi araştırıyordum... içeri girmeden tabii ki. Evin odalarını dolaşmak bence muhteşem bir fikir. Burada, bu heykelin, bu kitapların ve sizin yanınızda olmak bile...” içerideki odalara açılan kapıya bir göz attı. “Sizin için bir sorun yoksa ben araştıralım diyorum.”

“Harita çizmek için kağıt ve kalem lazım!” diye atıldı Jason. “Beni burada bekleyin!”

Julia ve Rick’i sundurmada bırakıp gerekenleri toplamak için merdivenlere doğru koştu.

Yalnız kaldıklarında Julia, beyaz köpüklerin kırıştırdığı denize çevirdi bakışlarını.

“Hayaletlere inanıp inanmadığını henüz söylemedin...” dedi. Bakışlarını hiç oynatmamıştı.

Rick, hem soğuk hem de sert olan balıkçı kadın heykeline yaslandı.

“Babam hayaletlerin var olduğunu söyler,” dedi. “Ve herkesin bir hayaleti olduğunu...”

Julia hızla ona döndü.

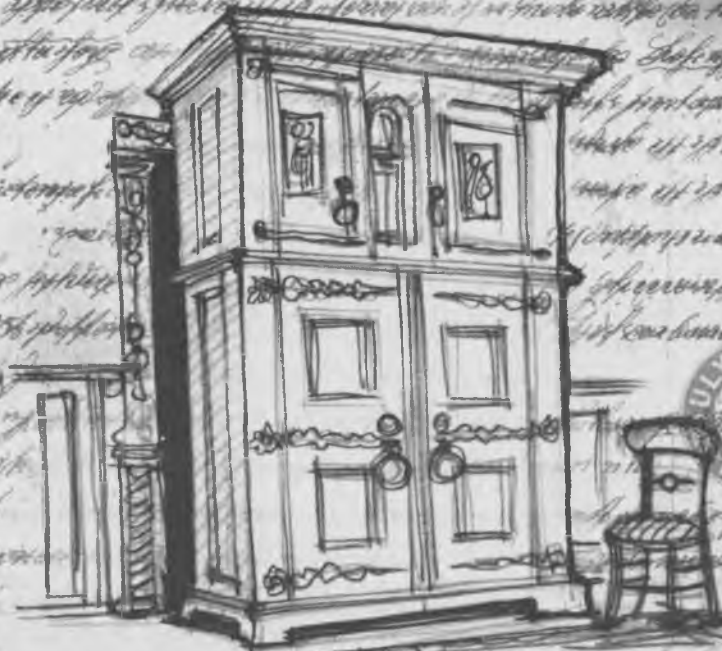
“Peki, seninki hangisi?”

Rick, “Babam,” diye cevap verdi. Gözleri aniden sertleşmiş ve bir noktada takılıp kalmıştı. “Denizde öldü... İki sene oluyor.”

Jason dönene kadar sessiz kaldılar.

Bölüm (5)

- HARİTA -

Hayaleti bulma umuduyla birinci katı araştırmaya giriştiler. Hemen ardından en alt kata indiler. Evin en eski bölgesi olan taş odayı başlangıç noktaları olarak belirleyip Argo Villası'nın kendilerine ait olan ilk haritasını çizmeye ve evi incelemeye başladılar.

“Üç tane baca var... Bunlardan biri mutfakta, biri burada, diğeri ise dışarıda. Üç banyo. İki yemek odası. Dört salon. Beş yatak odası. Bir kütüphane, bir tane de küçük kütüphane ve bir... Julia, buraya ne yazdın?”

“Çalışma odası: Kütüphanenin yanında, içinde ahşap yazı masası olan, tavanı boyalı oda.”

Jason, “Ve Julia'nın dediği gibi bir çalışma odası...” diyerek konuyu kapattı.

Rick parmağını harita üzerindeki bir noktaya koydu. “Bu merdiven tüm o portrelerin asılı olduğu merdiven mi?”

“Hayır, bu mahzene giden merdiven.”

Rick başını salladı. Aslında mahzen, eşyaların ve mobilyaların arada sadece daracık bir geçiş bırakacak şekilde üst üste yığıldığı uçsuz bucaksız ve tozlu bir odaydı. Orayı dikkatlice araştırmamışlardı, çünkü mahzen üçü için de fazla izbeydi. Julia, eğer eski ev sahibinin gerçekten bir hayaleti varsa, onun asla alt katlarda saklanmak istemeyeceğini söylemişti. Hepsi bu konuda ona katılmıştı ve mahzeni olduğu gibi bırakmaya karar vermişlerdi.

Jason haritayı elinden bıraktı ve düşünceli bir ifadeyle ka-

lemine kemirmeye başladı.

“Hmm... Geriye sadece merdivenlerin tepesindeki kule odası kalıyor. Ve sonra da harita bitmiş demektir.”

“Ah, deniz feneri odası...” diye mırıldandı Rick.

“Neden öyle dedin?”

“Çünkü Ulysses Moore gecelerini her zaman orada geçirirdi. O odanın ışığı gece geç saatlere kadar açık kalırdı. Sanki koyun öte tarafındaki gerçek deniz fenerinin ışığıyla yarışıyor gibi görünürdü.”

Kayalığın tepesindeki kulenin karanlıkta parıldayan ışığını düşünerek bir süre sessiz kaldılar.

Julia, “Peki Rick söylesene, evin eski sahibi nasıl bir adamdı?” diye sordu.

Rick omuzlarını kaldırdı. “Doğruyu söylemek gerekirse, bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Ve Kilmore Koyu’nda kimse benim bildiklerimden fazlasını bildiğini de zannetmiyorum.

İkizler şaşırmış bir şekilde birbirlerine baktılar.

“O biraz... nevi şahsına münhasır dedikleri tiptendi. Anlarsınız ya.” diye devam etti kızıl saçlı çocuk. “Ve hayli içine kapanıktı. Düşünsenize bir kere bile kasabaya inmemişti.”

“Kırk yıldır mı?”

“Kırk yıldır.”

“Ama... bu nasıl olur?”

“Bana sormayın. Annem karısını tanıyordu. Çünkü onun arada sırada alışveriş yapmak, balık almak ya da postaneye uğ-

ramak gibi işler için kasabaya indiği olurdu. Adamı ise... onu hiç görmedim. Ve karısı öldükten sonra..."

"Nasıl öldü?"

Rick başını salladı.

"Gerçekten bilmiyorum. Ama karısı öldükten sonra da kasabaya bahçıvanı yollamaya başlamıştı."

"Nestor'u mu?"

"Ta kendisi. Bildiğim kadarıyla Nestor, evin hanımı hayat-tayken de Argo Villası'nda çalışıyordu ve ölümünden sonra onun işlerini devraldı. Küçük bir motosikletle kasabaya ini-yordu, çünkü sakat ayağıyla araba kullanamazdı. Yaşlı Bay Moore adına tüm siparişlerin ödemesini o yapıyordu."

"Peki, o... o da buradan hiç ayrılmamış mı?" Julia'nın tüy-leri bu söylenenler karşısında diken diken olmuştu.

"Hayır. Dediklerine göre, onun büyük bir teknesi varmış. Muhtemelen kayalığın dibinde küçük bir koya demir atmış-mış."

"Gerçekten mi? Aşağı inen tahta basamakları gördüm. Kim bilir, eğer hala tekne oradaysa..."

Rick başını salladı. Eğer hala bir tekne varsa onu şimdiye kadar mutlaka kendi evinden görmüş olurdu.

"Ama ne diye kasabaya hiç inmemiş?" diye sordu Julia, söylenenleri tekrar gözden geçirerek. "Ve neden kimse onu görmemiş?"

"Dediklerine göre suratını boydan boya kesen bir yara izi yüzünden çok korkunç bir görüntüsü varmış. Bu iz, onun ca-

nını çok sıkıyormuş. Hepsi bu kadar. Tüm bildiğim bunlar.”

Birden Julia’nın gözleri parladı.

Hızla Jason’ın koluna yapıştı ve onu tutup çekti. Bir yandan da, “Merdivendeki portreler!” diye bağıırıyordu.

Oğlan yana doğru devrilirken neredeyse çiğnemekte olduğu kalemi yutacaktı. Kalem ağzından düştü ve yuvarlanarak karşıdaki masif dolabın altına girdi.

“Hey, biraz sakın ol!” diyerek kardeşinin bu hareketine karşı çıktı.

Ama Julia tamamıyla sezgilerine göre davranıyordu. “Merdivenin yanındaki duvar boyunca, burada yaşayan bütün o insanların portreleri asılı. Gidip bakalım, yaşlı Ulysses’in şekli bozulmuş suratını bulabilecek miyiz?”

Tüylər ürpertici bu öneriyle iyice heyecanlanan Rick ve Julia taş odadan dışarı fırladılar. Jason ise kalemini bulma umuyla dolabın altına eğilmişti.

Birkaç saniye sonra Julia ve Rick’in sesleri duyuldu. “Olamaz! Jason! Koş da şuna bir bak!”

Jason, dolabın altına kaçmış olan kalemi anında unuttu ve merdivenlerden aşağı indi.

O da, “Olamaz!” diye fısıldadı.

Portrelerin asıldığı merdivenin tepesinde eksik bir tablo vardı. Geriye sadece duvarda daha açık bir izle belli olan yeri kalmıştı.

“Eksik olan sadece onunki...”

“Çalmışlardır...”

“Belki de kaldırmışlardır...”

“Neden? Ve bunu kim yapmış olabilir?”

“Siz de duydunuz mu?”

“Hayır. Neyi?”

“Ben bir şeyler duymuş olabilirim. Sen ne duydun ki?”

“Bilmiyorum. Şeye benziyordu...”

“Ne taraftan geliyordu?”

“Çocuklar!” diye sözlerini kesti Julia. “Ben hiçbir şey duymadım!”

Sonra o da duydu. Boğuk bir gürültüydü. Dolgun bir sesi vardı. Ayak sesi gibi takırdıyordu.

Üçü de yavaş yavaş, basamakların tepesindeki aynalı kapıya doğru döndüler.

Bu, kuledeki odaya açılan kapıydı. Deniz feneri odasına. Sesler oradan geliyordu.

Onlara sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca hareketsiz kaldılar ve dinlediler. Ama ses tekrar etmedi. Böylece birbirlerinin omzuna dayanarak kapıya yaklaştılar. Aynalar onların görüntülerini yansıtıyordu: Kararsızca son basamakları tırmanan üç küçük çocuk.

Jason elini uzattı, kapının tokmağını kavradı ve kilidi çevirdi. Aynalı kapı, içeriye bir göz atmalarına yetecek kadar hafifçe aralandı.

Jason’ın arkasından içeriye görmeye çalışan öteki iki çocuk “Neler oluyor? Ne görüyorsun?” diye fısıldıyorlardı.

Jason, temiz ve düzenli bir oda görüyordu. Büyük bir masa, denize açılan iki pencerenin arasındaki köşeye yerleştirilmişti. Bir dizi gemi modeli ve bazı dergiler yere saçılmıştı. Öteki pencerelerden parça parça, avlu ve Kilmore Koyu sahili görünüyordu.

“Elde var hiç...” diye fısıldadı Jason, ötekilerin de içeri girebilmesi için kapıyı iterken. “Tam anlamıyla bir hiç.”

“Ama nasıl olur?” diye sordu Julia.

Tam da bu anda ayak seslerini tekrar işittiler.

Tak-tuk, tak-tuk, tak-tuk...

Fakat bunlar ayak sesi değildi. Pencerelerden biri aralık kalmıştı ve arada sırada kasasına çarparak Jason ve öteki çocukların ayak sesi zannettiği bu ritmik sesi çıkarıyordu.

Jason hayal kırıklığına uğramıştı. “İşte hayaletin gizemi çözüldü...” diyerek gerçekleri kabul etti.

Julia, “Açık pencere hayaleti...” diyerek güldü. Pencereden görülen nefes kesici manzara karşısında mest olmuştu.

Jason gözleriyle Argo Villası’nın avlusunu tarıyordu: Demir parmaklıklar, çakıl kaplı yol, evin yakınında inşa edilmiş, Nestor’un yaşadığı tahta kulübe.

Rick ise bu evin sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamak için masanın başına oturmuştu. Altında, dalgaların dövdüğü bembeyaz kayalıklar uzanıyordu. Üstünde ise bulutlar, gökyüzünde uçuşan karmakarışık yumaklar gibi birbirlerine düğümleniyordu.

Parmağını, tıpkı küçük bir filo gibi yan yana dizilmiş el ya-

pımı gemi modellerinden birinin üzerinde gezdirdi.

“Sanırım onu anlayabiliyorum. Yaşlı Ulysses’i...” dedi.
“Bu masa başından niye kalkmak istemediğini. Biraz tutkal, biraz tahta, bir parça ip... çalışırken saatler geçirilebilir burada.”

Güçlü bir dalga, bir köpük bombası gibi patlayarak kayalıklara çarptı.

“Haydi, gidip denizde yüzelim” diye bağırdı Julia.

Ve cevap bile beklemeden, üstündekileri değiştirmek için odasına koştu.

Bölüm (6)
- DENİZE DALIŞ -

Dışarı çıktıklarında Nestor'la karşılaştılar. Yaşlı bahçıvan onlardan tarafa gözdağı verircesine baktı ve sordu: "Nereye gittiğinizi zannediyorsunuz?"

Aslında bu oldukça yersiz bir soruydu. Çocuklardan her biri koltukaltına bir plaj havlusu sıkıştırmıştı ve üstlerine mayolarını geçirmişlerdi. Rick, kendininkini Jason'dan ödünç almıştı, fakat mayo ona dikkat çekecek kadar dar geliyordu.

Nestor onların cevap vermesini beklemeden elinde tuttuğu çapayı yere bıraktı ve bağırdı: "Olduğunuz yerde kalın, sakın kımıldayayım demeyin!"

"Ama Bay Nestor!" diye ikizler bir ağızdan bağırdılar.

İhtiyar, hızla topallayarak kulübesine doğru ilerlerken "Tek bir adım bile atmayın," diye belirtti.

Aceleyle eve girdi ve birkaç dakika sonra, elinde bir kumaş parçasıyla dışarı çıktı. Dosdoğru oğlanların yanına geldi ve elindekini Rick'e uzattı. Bu tam çocuğun bedenine göre bir mayoydu.

"Bunu giysen daha iyi olur," diyerek fikrini söyledi.

Sonra çocuklara sırtını döndü ve geldiği yere dönüp çapayla meşgul olmaya devam etti.

Julia bahçıvanın bu tutumundan dolayı neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ama... bize söyleyecek başka bir lafın yok muydu?" dedi karşı çıkarcasına.

Bu arada Rick de yeni mayosunu üzerine geçiriyordu.

Bahçıvan yan yan kıza baktı. “Ne dememi bekliyordun ki?” diye sordu. Bir begonyayı eliyle tutup yukarı doğru kaldırdı ve çiçeği parmaklarının arasında sanki değerli bir taşmış gibi çevirdi. “Şöyle bir şeyler mi isterdin: ‘Sakın benden habersiz uzaklaşmayın ve basamaklara dikkat edin.’ Belki de şöyle bir şey: ‘Yemek yediyseniz, üç saat boyunca denize girmek yok!’” Kaşlarını kaldırıp küstah küstah Julia’ya baktı. “Bunları mı söylemem gerekiyordu?”

“Sanırım... evet... öyle,” diye kekeledi kız.

“Olur,” dedi Nestor, umursamazca omuzlarını sallayarak. “Sakın benden habersiz uzaklaşmayın, merdivenlerden düşmemek için bastığınız yere dikkat edin ve yeni yemek yediyseniz en azından üç saat boyunca denize girmeyin. Bu kadarı yeterliyse şimdi ortadan kaybolun!” Sonra onlara elindeki begonyayı gösterdi ve “Yoksa yağmur bastırmadan bahçe işlerini bitirmeme yardım mı etmek istersiniz?” diye ekledi.

Jason ağlamaklı bir sesle “Ama hava güneşli,” dedi.

Bahçıvan devam etti “O zaman size bir tavsiye daha: Fırının yaklaştığını anladığınız an denizden çıkın! Evet şimdi çabucak yok olun gözümün önünden! Denize şu taraftan iniliyor!”

Üç çocuk, adamın lafını tekrarlamasına fırsat vermeden ortadan kayboldular.

“Hiç böyle bir yetişkin görmemiştim...” diye homurdan-

dı Julia, denize doğru inen uzun basamakları ihtiyatla adımlarken.

Dikkatli olmak gerekiyordu, çünkü kayalıklardan aşağı inmek gerçekten çok tehlikeliydi. Merdiven, kayalardan oyulmuş basamaklardan oluşuyordu. Bazı yerlerde altlarından öfkeyle kayalara çarpan deniz köpüklerinin görüldüğü, küçük tahta veya metal köprülerle genişletilmişti. Kayalığın tepesindeyken insanın başı kolayca dönebilirdi, çünkü boşlukta yürüyormuş izlenimi veriyordu. Yosunların ve ıslak kumun kokusunu taşıyan rüzgar saçlarını yalarken, merdivenin ip korkuluklarına tutunup yavaş ve dikkatlice basamakları inmeli ve kendini bırakmamalıydın. Ne kadar aşağı inersen, yüksekliğin etkisi o kadar azalıyordu. Ama basamaklar her seferinde daha da ıslaklaşıyor ve kayganlaşıyordu.

“Her neyse, bana kalırsa Nestor büyük adam...” diye fikrini söyledi Jason.

“Bize biraz daha sahip çıkması gerekmez miydi?” diye ısrar etti Julia. “Sonuçta biz sadece birkaç küçük çocuğuz ve çocuklar ara sıra şapşallaşabilirler...”

“Kendi adına konuş!”

İkizler aşağı inene kadar ağız dalaşını sürdürdüler. Onların arkasından ilerleyen Rick, ara ara hızla dönüp arkasına bakıyor ve tam olarak adlandıramadığı bir şeyi beklemediği bir anda yakalamaya çalışıyordu. İçinde gözlendiklerine dair bir şüphe vardı... Sonra bir anlığına bir ışık yansıması gördü. Ve bu yansıma, Rick’in kafasında iyi kalpli yaşlı Nes-

tor'un bir dürbünle onları gözlediğini ve kendilerine göz kulağı olduğunu canlandırmasına yetti.

Rick güvende olduklarını hissettikten sonra tekrar rahatça ikizleri izlemeye devam etti.

Sonunda üçü, etraftan soyutlanmış küçük bir koya ulaşmışlardı. İki kayanın arasından bir dil gibi uzanan, rüzgardan ve meraklı bakışlardan uzak küçük bir kumsaldaydılar. Yukarılardaki Argo Villası güneşin içinde yitip gitmişti. Martılar, gırtlaklarını yırtarcasına bağırarak kayalığın girinti çıkıntılarına kurulmuş yuvaların arasında uçup duruyorlardı.

Dünyanın bu köşesinde hakim renk beyazdı.

Aralarından ilk olarak Julia, havlusunu kumların üzerine attı ve denize dalmaya gitti. Su buz gibiydi, ama insanı kendine getiriyordu.

Suya daldı ve on metre kadar gittikten sonra tekrar yüze çıktı.

"Gelsenize," diye bağırdı saçlarını geriye atarken. "Burası inanılmaz!"

Haklıydı da. Issız koyun kumlu denizi hiç derinleşmeden daha metrelerce uzanıyordu. Üzerlerinden köpüklerin aktığı ve küçük gökkuşaklarının açıldığı kayalar koyu çevreleyerek suyun ılık kalmasını sağlıyordu. Dalgaların sesi etkileyiciydi, neredeyse her şeyde bir sihir vardı.

Rick de denize daldı. "Kasları ve akciğerleri" olduğunu kanıtlamak amacıyla güçlü kulaçlar atmaya başladı. Tüyleri

soğuktan diken diken olmuştu, ama kulaç attıkça ısınıyor ve rahatlıyordu.

Jason ise bir süre daha kıyıda beklemeyi tercih etmişti. Kollarını birleştirmiş, kaşlarını çatmış, ayak bileklerine kadar gelen suya bakıyordu.

“Dal gitsin ödle!” diye bağırdı kız kardeşi, Rick’in yanına doğru yüzerken. “Her zaman böyleydi,” diye açıkladı arkadaşına. “Ya su kırk derece olacak ya hiç.”

Rick gülümsedi. Julia’nın saçlarının arasında parıldayan su damlaları küçük incileri andırıyordu.

“Böyle durumlarda yapılacak tek bir şey vardır...” diye fısıldadı.

İçindeki bir ses, kıyıda duran Jason’a çok kötü bir şeylerin olacağını fısıldadı. Çabucak tabanları yağlamaya çalıştı. Ama artık çok geçti! Buz gibi bir suyla yayılım ateşine tutulup sadece umutsuzca bağlamakla yetindi.

Kayalığın tepesindeki Nestor gülümsüyordu.

Jason’ın, Julia ve Rick’in kahkahalarına karışan çığlığını duymuş ve üçünün sağ salim kumsala indiklerini anlamıştı. Evde tekrar çocuk sesleri duymak güzeldi. Ayrıca bir yükü de... Şimdi, birinden birinin beceriksiz bir top vuruşuyla yok olacak rengarenk çiçekleri yeniden dikmenin vereceği acıyı düşünüyordu... Sabahları uyanmak ve yepyeni bir güne başladığını hayal etmek de güzel olacaktı. Çocukların soruları, merakları... Ve eğer gerçekten söylendiği kadar cesursalar, ki kendisi de öyle umut ediyordu... Kim bilir!

Şimdilik sadece rüzgarın taşıdığı sesler vardı... ve kahkahalar şimdiden Argo Villası'nın kaldırılabileceğinden fazlaydı.

"Daha iyisi olamazdı..." diye mırıldandı. "Daha iyisi olamazdı."

Ve huzur içinde parmaklarını taze toprağa daldırarak begonyalarının küçük kökleri için en iyi yeri aramaya devam etti.

Ve hayır, yanında dürbün benzeri bir eşya taşımıyordu.

Jason, Julia ve Rick, havlularına yüzüstü yatarak, denizden topladıkları küçük hazinelerini önlerine dizmeye başladılar: Açık mavi renkli iki tane taş, beş tane yuvarlak beyaz çakıl taşı, sayılamayacak kadar çok parçalanmış deniz kabuğu ve siyah demirden kulbu olan bir tahta parçası. Bunları toplamak için kayalıkların dibine kadar, her tarafa yüzmüşlerdi. Orada su daha derindi ve akıntı kendini hissettirmeye başlıyordu.

Rick daha ileri gitmemeleri konusunda çok dikkatliydi, ikizler de ona hak vermişlerdi. Sonuçta denizin daha sakin olduğu ve içinde oynamak için eğlenceli fikirler üretebildikleri kendilerine ait küçük bir havuzları vardı... Jason, bir dahaki sefere yanında top getireceğine ant içmişti.

Jason ve Rick kayalıkları araştırmaya gittiklerinde, Julia biraz güneşlenmek için kumların üzerine uzandı. Oğlanlar kısa zamanda yeni bir kumsal bulmuşlardı. Kumsalın ortasında, eskiden kalma küçük bir tahta iskele vardı. Tahtaların

aralarından halat parçaları sarkıyordu. Üzerindeki çivilerin ve tahtaların neredeyse tamamı çürümüştü. Bu iskele muhtemelen bir zamanlar yaşlı Ulysses'in teknesini buraya bağladığının bir kanıtı olabilirdi.

Jason, gördüklerinin etkisiyle yaşlı adamın yaşadığı maceralarla ilgili hayaller kurmaya başladı ve Rick'le beraber haberleri iletme için, artık güneşlenmekten sıkılan Julia'nın yanına döndüler.

Jason'ın ağzında, kayalıklardan geçiş ve iskelenin bulunuşu epik bir destana dönüşmüştü. O, kız kardeşini kendisinin iki katı bir ahtapotun kafasını tuttuğuna inandırmaya çalışırken, Rick, yüzüne minik bir yağmur damlasının düştüğünü hissetti.

Başını yukarı kaldırdı, tam o sırada kapkara bir bulut üzerlerinden geçmekteydi.

"Bay Nestor doğru söylüyormuş. Ama artık hiçbir anlamı kalmadı," diye fikrini söyledi. "Yağmur tepemizde."

"Ben de hissettim!" diye bağırdı Julia.

Jason, ahtapotla olan macerasını sahnelemeyi kesti ve eve uzanan upuzun basamakları inceledi.

"Yukarıya mı döneceğiz?" diye sordu yutkunarak.

Julia ve Rick, "En doğrusu bu," diyerek kararlarını verdiler.

Jason, ıslak havlusuna bir can simidi gibi korkuyla sarındı.

Birkaç basamak sonra bardaktan boşanırcasına yağmaya başlayan yağmur damlaları onlara kötü bir sürpriz yapmıştı. Damlalar buz gibiydi. Basamaklar da kayganlaşmaya başlamıştı. Jason kısa bir süre sonra yağmur altındaki bu bitmek tükenmek bilmez basamakları yavaş ve dikkatlice tırmanmaktan sıkıldı ve koşmaya başladı. Arkasındakilere de “Tepeye görüşürüz!” diye alay edercesine bağırdı.

Julia, döndü ve arkasından gelen Rick’in sakın gözlerine baktı. Kızıl saçları alnına birer soru işareti gibi yapışmış olan oğlan, “Bırak koşsun,” dercesine omuzlarını salladı.

Ama sonra durdu.

Önlerinden koşan Jason dengesini kaybetmişti. Aynı anda bir yıldırım, gökyüzünden denize doğru bembeyaz bir yumruk gibi düşüverdi.

“HAYIR!” diye bağırdı Julia. “JASON!”

Bölüm (7)
- YARIK -

Ayağı kayan Jason, Salton Uçurumu'nu aniden aydınlatan yıldırımın patlayışını duydu. Sonra düşmeye başladı.

Kayalığın beyaz taşları boyunca aşağı yuvarlanıyordu şimdi. Sanki biri göğsünü rendeye kıyıyormuş gibi canı acıyordu. Düşerken, tutunabileceği bir kaya arıyordu. Nasıl olursa son anda kayaların arasında elini sokabileceği bir çatlak bulabildi.

Parmaklarıyla ucu ucuna çatlağa tutunmuştu. Kımıldamadı. Sadece tutundu.

Jason artık düşmüyordu.

Ama elleriyle kayadaki bir çatlağa tutunmuş, boşlukta sallanıyordu.

Julia ve Rick, koşarak onun düştüğü yere doğru geldiler.

Julia, "Jason, ne durumdasın?" diye hıçkırarak bağırdı. Ağlaması mı, yoksa kardeşinin orada, hayatta olmasına ve mucizevi bir şekilde ortaya çıkan bir çatlağa tutunabilmesine sevinmesi mi gerektiğine karar verememişti.

Cevap olarak sadece boğuk bir inilti duyuldu.

"Onu yukarı çekelim! Onu yukarı çekelim!" diye bağırdı Julia, ıslak saçlarını gözlerinin önünden çekerek.

Rick, "Ben de öyle yapmaya çalışıyorum zaten..." diye homurdandı, "Şu havluları birbirine bağlamama yardım eder misin?"

Julia ancak o zaman bağarmaktan başka hiçbir şey yapmadığının farkına vardı. Bilinçsizce Jason'ın havlusuna yapıştı. Ama Rick, onu kızın elinden çekip aldı. Sonra havluyu babasının öğrettiği gibi bir düğümle öteki iki havluya bağladı.

Sinirleri iyice gerilmiş olan Julia, aşağıdaki kardeşine sesini duyurmaya çalışıyordu. "Buradayız Jason! Seni kurtarmak üzereyiz! Sakın kendini bırakayım deme! Geliyoruz!" diye bağırdı.

Jason bir şeyler söyledi, ama fırtınanın gürültüsü onu duymalarını engelliyordu.

"Ne dedin? Dayan! Seni almaya geliyoruz!"

Jason, "...ip ...şey ...ar!" diye tekrar geveledi. Bir midye kabuğu gibi kayaya yapışmıştı.

Rick korkuluklara yaklaştı ve üç havluyu birbirine bağlayarak oluşturduğu kalın ipi aşağı sarkıttı. Sonra ayaklarıyla yerden destek alıp bağırdı: "Tutun şuna!"

Julia, yağmurun altında aceleyle yapılmış bu düğümlerin sağlam olup olmadıklarını sormaya cesaret edememişti.

Denizden yirmi metre yukarıda, şiddetli bir yağmurun altında, kayadaki bir çatlağa tutunmuş olan Jason'ın aklı başındaydı ve kontrolünü kaybetmemişti. Üzerinde anlamsız bir rahatlık vardı. Ne yapacağını çok iyi biliyordu.

İlk olarak ayaklarını koyabileceği iki çatlak daha buldu. Kendini yukarı kaldırdı ve kollarını rahatlattı. Üstelik ellerinden destek almadan, sadece bacaklarını kullanarak denge-

sini bulmayı bile başarmıştı. Rahatlamış bir şekilde başını kaldırıp yukarı baktı.

Kız kardeşini gördü. Ne olduğunu anlayamadığı bir şeyi ona doğru sarkıtıyordu. Aslında Jason, kendi kendine yukarı tırmanabileceğine ve tekrar yola ulaşabileceğine inanıyordu. Yağmura rağmen sakin olması yeterliydi. Biraz evvel hayatını kurtaran bu çatlağı nasıl bulduysa, aynı şekilde başka çatlaklara tutunabilir ve yukarı tırmanabilirdi.

Tabii eğer bu gerçekten bir çatlaksa... Daha dikkatli bakıldığında Jason, bunun sadece bir çatlak olmadığını anladı. Daha çok, bir martının sığacağı büyüklükte bir yarığa benziyordu. Ama her şeyin ötesinde, sanki ölçülerek açılmıştı ve dört bir kenar sanki... insan elinden çıkmış gibiydi. Bir oyuk kadar derindi. Bir mazgal gibi de dardı.

Ama bir oyuk değildi. Bir mazgal da değildi.

Yağmurun altında öteki ikisine, "Burada garip bir şey var!" diye bağırdı.

Ayak parmaklarının titrediğini hissediyordu.

Bir eliyle tutunup, öteki eliyle yarığın içini yoklamaya çalıştı.

Ve kaya buldu. Kaya. Kaya.

Sonra elinde un ufak olan gevrek bir yüzeye dokundu. Elini biraz daha yarığın içinde gezdirdikten sonra daha katı bir yüzey daha hissetti. Jason görmek için eğildi ve bir an, yarığın öte tarafında bir şey olduğu izlenimine kapıldı... Bir mağara.

İçi boş, açık bir yer.

Hızla elini geri çekti. Parmaklarının arasında, yumuşacık bir kumaş parçasına sarınmış tuğla şeklinde küçük bir cisim duruyordu.

Sonra yanağına havlunun ucu sürtündü. Jason korkuyla öyle bir sıçradı ki, neredeyse elindekini düşürüverecekti.

Birkaç metre yukarıdan, "Havluya tutun!" diye bağırdı Rick. Havlulardan yapılmış ipin öbür ucuna asılmıştı.

Jason yarıktan aldığı tuhaf cismi mayosunun içine soktu, sonra Rick'in düğümlediği kader ipine tutundu ve tırmanmaya başladı.

Tırmanış uzun sürmedi. Ama Julia için neredeyse saatler geçmişti.

Rick, Jason'ı kolundan tutup sağ salım yukarı çektiğinde, kızcağız sevinçten havalara uçmak üzereydi.

"İyi misin?" diye sordu bir solukta.

Jason'ın göğsü yara bere içindeydi.

"Evet, tabii ki," diye cevap verdi Jason umursamazca. "Bakın az önce ne buldum!"

Ve bunu söyler söylemez yeni bulduğu tuhaf cismi, mayosunun içinden çıkardı.

Ufukta bir şimşek çaktı.

Rick, sesini duyurmak için, "O nedir?" diye haykırdı. Yağmur çok gürültülü yağıyordu.

"Bilmiyorum!" diye aynı şekilde haykırarak cevap verdi Jason, "Ama tuhaf değil mi?"

Julia, içinden bir öfke dalgasının yükselmekte olduğunu hissetti. Bitmek bilmez tüm o dakikalar boyunca, Jason'ın kayalıklarda parçalanarak can vereceğini düşünmüştü ve şimdi kardeşi yaralı bir şekilde karşısında duruyordu, ama her şey *tuhaf değil mi* lere ve *bakın az önce ne buldum* lara dönüşmüştü.

"Affedersin!" diye çılgık attı. "Senin için endişelendiğimiz için çok özür dilerim! Sadece aşağı inmek ve şey toplamak istediğini bilmiyorduk... şey toplamak... şey... Hazine!"

Bu konuşmadan sonra dönüp öfkeyle Argo Villası'na çıkan basamakları tırmanmaya başladı.

"Benimle alıp veremediği ne şimdi?" diye sordu Jason.

Rick, bir elini onun omzuna koydu. "Sadece sana hiçbir şey olmadığı için çok mutlu," diye cevap verdi. "Tüm bu yara bere dışında elbette..."

"Yara mı? Hani...?" Jason yukarı çıktıktan sonra göğsüne ilk defa bakıyordu. Suratındaki aydınlık ifade bir anda yok oluverdi. "Hay bin dalga kıran!" diye bağırdı. Bacakları ağırlaşmıştı. "Peki, bunlar nasıl oldu?"

Rick eve gitmeyi ve bunu daha sonra düşünmeyi teklif etti. Dikkatle merdivenleri çıktılar ve tepeye vardıklarında Rick, Jason'a yaralarını havluyla saklamasını önerdi.

"Eğer Nestor neler olduğunu öğrenirse," diye fısıldadı, "bir daha aşağı inip yüzmemize asla izin vermez."

Jason kafasını sallayarak onayladı.

Arkadaşı çok doğru söylüyordu.

Bölüm (8)
- SARGILARIN İÇİNDE -

Mutfakta Jason acıyla haykırıyordu: “Aaaah, acıyor!” Julia, “Şşşt! Sessiz ol!” diyerek onu azarladı. “Yoksa Nestor’u çağırمامı mı istersin?”

“Ama!..”

“Kımıldama, yoksa daha çok acır!”

“İşte bu imkansız! Aaaah!”

Rick, iki kardeşi izlerken kıs kıs gülmekteydi.

Jason mutfak masasının üzerine oturmuştu. Julia onun önünde ayakta duruyor, oksijenli su ve pamukla yaralarını dezenfekte ediyordu. Görünenin aksine sıyrıkların hiçbirisi derin değildi. Sadece derisi sıyrılmış ve hafifçe soyulmuştu. Oksijenli suyla temizlemenin daha çok acıttığı kesindi.

Jason tekrar haykırmamak için dişlerini sıktı ve kendini zorlayarak Rick’e döndü: “Ne ol... Ne olduğunu anladın mı?”

Kayalıklarda bulunduğu gizemli cisim, masanın ortasında duruyordu.

“Bitti!” dedi Julia, kızarak. Kardeşinin göğsü dezenfektandan dolayı ayna gibi parlamıştı. “Bir süre kıpırdamadan kurumalarını bekle ki...”

Cümlesini tamamlayamadı. Rick, tam o anda cismi saran kumaş parçasını açmıştı. Dezenfektanın kurummasını bekleyemeyecek kadar heyecanlı olan Jason, masadan atladı ve üzerine kuru bir atlet geçirdi.

Kumaş ikinci bir deri gibi oğlanın yaralarına yapıştı. Julia,

kardeşinin atleti üzerinden çıkarmak zorunda kalacağı anı düşünerek, acıyla içini çekti.

Rick, kumaş parçasını açmaya devam ederken. “Bunlar sargı bezi!” diye bağırdı. Elindeki kumaş parçalanmaya ve un ufak olmaya başlamıştı. Nemli ve eski püsküydü.

Julia elindeki pamuğu bıraktı ve yaklaştı. Rick, dikkatle sargı bezini açmaya devam ediyordu.

Jason, “Bana kalırsa bu bir kutu,” diye fikrini söyledi, sargı bezlerinin altındaki cisim ortaya çıktığında.

Koyu renkli tahtadan yapılmış, on beş santimetre uzunluğunda, yedi santimetre genişliğinde ve üç santimetre yüksekliğinde dikdörtgen bir kutuydu.

“Açılıyor,” dedi Rick. Üst yüzeyini aşağı doğru bastırıp itti.

“İçinde ne var?”

İçindekini gördüklerinde üçünün de kaşları hayretle havaya kalkmıştı.

Kutunun içinde kilden yüzlerce küçük bilye ve sarılıp bir kurdeleyle bağlanmış rulo halinde ufacık bir parşömen vardı. Rick, eline alır almaz kurdele parçalandı ve açıldı.

Jason, “Yavaş ol,” diye mırıldandı. “Kim bilir içinde ne var?”

“Yoksa ortaçağdan kalma bir paket çikolata mı buldun, Jason...” diye dalga geçti kız kardeşi.

Rick, büyük bir titizlikle, parşömeni masaya serdi.

Üzerinde acayip resimler ve yazılar vardı.

Fırtına, geldiği gibi aniden kesilivermişti.

Utangaç güneş, dallarda ve bitkilerin yapraklarında asılı kalmış yağmur damlalarını aydınlatarak, yüzünü bulutların arasından gösterdi.

Nestor, bahçenin yumuşamış, çamurlu toprağı yerine, serada kalarak bitkilerle ilgilenmeyi tercih etmişti. Yağmurun ilk damlalarıyla beraber içeri kaçmış, seranın eğik camlarına vuran suyun huzur veren sesiyle çalışmaya devam ediyordu.

Çocuklar için endişelenmemişti.

“Ha denizde ıslanmışlar, ha yağmurun altında,” diye düşünmüştü. Başlarına gelebilecek en kötü şey soğuk algınlığı olabilirdi.

Çocukların seranın etrafında dört döndüklerini fark ettiğinde, onların içeri girmek ve işini bölmek için cesaretlerini toplamaya çalıştıklarını anladı. Karar vermeleri için onlara biraz daha süre tanıdı, sonra ellerini beyaz önlüğüne silip dışarı çıktı.

Nestor, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. "Kırık çıkık mı var?"

Çocukların üçü de bu gibi durumlar için hazırlıklı değildi. Julia, kardeşine konuşmaya başlaması gerektiğini hatırlatmak için bir dirsek attı.

Jason, "Hayır... biz... kendi kendimize soruyorduk ki... sonuçta... uzun zaman oldu... o... nasıl desem... Julia diyordu ki..." gibi bir şeyler geveledi

O kadar korkak görünüyordu ki, Nestor bir kahkaha patlatmamak için kendini zor tuttu.

Alay edercesine, "Bu cümleyi gün içinde bitirebileceğinden emin misin?" diye sordu. "Biraz sakinleşsen?"

Nestor kötülük olsun diye terslik yapmazdı. İnzivaya çekilmiş, başkalarının varlığına alışık olmayan insanlar kadar terslik yapardı, o kadar.

Jason doğrudan konuya girmeye karar verdi ve küçük bir boru gibi görünen kağıt ruloyu adama uzattı.

"Bunu bulduk..." dedi. "Ve ne olabileceğini bilmiyoruz. Bu yüzden size sormaya karar verdik."

Nestor rulo halindeki parşömeni açtı. Üzerindeki semboller görünce bir solukta "Bunu nerede buldunuz?" diye

sordu. Aniden ciddileşivermişti.

Aşağı inen merdivenlerin başındaki korkuluğun önünde duruyorlardı. Jason kutuyu buldukları yeri işaret etti ve düş-tüğü, sonra da kayalıklara çarparak yaralandığı gibi detayla-rı atlayarak kutuyu nasıl bulduklarını anlattı.

Nestor onu sessizlik içinde dinledi.

Oğlanın konuşması bittiğinde bahçıvan, dalgaların kaya-lara çarpışını ve martıların uzaklardan gelen çağrılarını din-lemeye koyuldu ve bir süre daha sessizliğini koruyup düşün-dü.

Sonunda kendine geldiğinde parşömeni Jason'a uzatarak başını salladı. "Hayır... Ne ne diyeceğimi biliyorum ne de bunun ne olabileceğini," dedi.

"Bir tür şey olabilir mi... yazı?" diye sordu Jason. "Hiye-roglif gibi?"

Julia, "Bunlar hiyeroglif değil..." diye fikrini söyledi. "Hiyeroglif görmüştüm. Onlar renkli oluyor ve resimleri da-ha farklı."

Rick, "Ayrıca bu bir parşömen. Eski Mısırlılar papirüsle-re yazı yazarlardı..." diye konuyu kafasında evirip çevirdi. "Her neyse zaten hiçbir Mısırlı, asla Cornwall'a kadar gelmiş olamaz."

"Nedenmiş?" diye sordu Jason.

Rick, "Çünkü denizcilikte iyi değillerdi," diye devam et-ti. "Kamıştan örülerek yapılmış tekneleriyle sadece Nil bo-

yunca ilerlemeye alışmışlardı. Açık denizin dalgalarını bilmezlerdi. Ayrıca dümen kullanmayı da bilmiyorlardı.”

Nestor, kızıl saçlı oğlana hayranlık duyan bakışlarla bakıyordu.

Julia, “Öyleyse bu bir şaka olabilir...” diye karar verdi. “Size demiştim: Yanlış ellere düşmüş bir çikolata kutusu.”

Jason için çekti.

“Hangi deli, kil bilyelerle dolu bir kutuyu şaka olsun diye kayalığa saklar ki? Ve sonra, affedersin ama... sence bu ne?”

“Bir teşekkür mektubu,” diye devam etti Julia, umursamazca. “Hiyeroglifleri okumaya gelince: *Akşam yemeginde si-ze katılmak büyük bir zevkti...* vesaire vesaire vesaire... Tıpkı annemin babamla gittiği her davetten sonra ev sahibine yolladığı gibi.”

Jason, “Ben gene de bunun bir çeşit harita olduğunu düşünüyorum,” diye mırıldandı. “Belki de Kilmore Koyu’na dadanmış eski bir korsana aittir... ve definesini buralarda bir yere gömmüştür.”

“İşte şimdi bir yerlere geliyoruz!” diye bağırdı Julia. “Önce bir...aaa... şimdi de korsan!”

‘Hayalet’ kelimesini Nestor’un yanında kullanmak istememişti. Ama Jason ve Rick hemen anlamışlardı.

“Eski ev sahibi...” diye başladı bahçıvan. Ancak sonra kafasını salladı. Arkasını döndü ve önlüğünü sert bir hareketle çıkarıp uzaklaşmaya başladı.

Jason, adamın peşi sıra koştı ve serayla arasına girip, “Eski ev sahibi... eee?” diye sordu.

“Bırak bunları, evlat. İlginç bir konu değil.” Nestor, nazikçe oğlanı omzundan tutup kenara itti.

Yarasına dokunulduğu için canı yanan Jason, “Ay ay ay!” diye bağırdı.

“Ne oldu sana?”

Jason, dişlerini sıktı. “Hiçbir şey,” diye cevap verdi.

Sonra adamın önüne dikildi. Sanki “Başladığın cümleyi bitir,” der gibiydi.

Nestor, oğlanın inadı karşısında teslim olurcasına içini çekti.

“Sizi pek ilgilendireceğini düşünmüyorum. Ama gene de... Eski ev sahibi artık kullanılmayan tarih öncesi dillere tutku derecesinde bağlıydı. Kaybolmuş yazıları, sembolleri ve şifreli dilleri çevirmeye yarayan bir dolu kitabı vardı. Belki bu kitaplardan birinin yardımıyla parşömenin sırrını çözmeyi başarabilirsiniz.”

Jason onu başıyla onayladı ve “Teşekkürler,” dedi.

“Şimdi neler olduğunu anlatma sırası sende. Canın mı acıyor?”

“Sadece buraya, göğsüme dokunulması canımı acıtıyor.”

“Peki, neden?”

Jason gülümsedi: “Çünkü baştan aşağı yara içinde. Kaya-
lıklardan aşağı tepetaklak düşüp her tarafımı yaraladım da.”

Nedense Nestor da gülümsedi: “Benimle dalga geçmek

hoşuna gidiyor, değil mi?”

Ve Jason’ın doğruyu söylemiş olacağını aklına bile getir-
meden seraya doğru ilerledi.

Bölüm (9)
- KÜTÜPHANE -

Kütüphane ikinci kata çıkan merdivenlerin solundaydı. Duvarları tavana kadar mavi ve kırmızı renkteki madalyonlarla bezeliydi. Odanın geniş iki penceresinden biri çakıl döşeli avluya, öteki de bahçeye bakıyordu. Raflı dolapların hepsi tıka basa kitapla doluydu. Bufalo derisinden bir divan vardı. Ayrıca üzerine değişik yıllara ait dergilerin yığıldığı bir piyano ve iki tane dönen sandalye de odada duruyordu. Raflı dolapların her biri, kitapların düzenini sağlamak amacıyla, birer pirinç plakayla işaretlenmişti: *Tarih, Tıp, Coğrafya...*

Çocukların üçü de, Nestor'un önerdiği kitapları bulmak için araştırmaya koyuldular.

Julia etrafa biraz baktıktan sonra "Buradaki kitaplıkta olmalı," diyerek kararını verdi.

"Üzerinde ne yazıyor?"

"Paleografya."

"Peki 'paleografya' da ne demek oluyor?"

"Yunanca *paleo* 'eski,' anlamına gelir. Paleolitik'in Eski Taş Devri demek olması gibi. *Grafia* ise... 'yazı' demek, eğer yanılmıyorsam."

Rick ve Jason hayran hayran kıza baktılar.

Sonra Rick ayaklarının ucunda yükseldi ve kapağında *Unutulmuş Diller Sözlüğü* yazan bir kitap aldı. İçinde eski yazı biçimlerine ait düzinelerce imge ve sembol vardı: Feni-ke alfabesi, Hint alfabesi, Mısır hiyeroglifleri, gizemli Etrüsk

dili, Yunan alfabesi, Paskalya Adası'nın çözilemeyen Ron-
gorongo dili... ve daha birçokları.

Sözlüğün her sayfası şaşırtıcıydı. Semboller, resimler, giz-
li şifreler, kayıp diller, kullanılmayan kelimelerle doluydu.

Rick 196. sayfaya geldiğinde, Jason bağırdı: "Dur! Bu da
ne?"

Sayfanın ortasında şu resim vardı:

"Bunlar kesinlikle aynı semboller..."

"Altında ne yazıyor?"

Rick yüksek sesle okumaya başladı: *“Burada Faistos Diski’nin üzerindeki kırk beş gizemli figürü görebilirsiniz. Kaba hatlara sahip bu çember obje, kilden yapılmıştır. 20. yüzyılda Halbherr ve Pernier adlı iki arkeolog tarafından Girit Adası’nda ele geçirilen diskin üzerinde yazanlar hiçbir zaman tercüme edilememiştir...”*

Julia, “İyi başlangıç...” diye fısıldadı.

“...diskin üzerindeki yazılar bir yılan gibi dönmekte ve bir spiral şekli almaktadır. Her biri ayrı bir resim yazısına eşlik eden harfler, paleograf Elton Carter’in Mart 2003’te yapmaya çalıştığı fonetik çevirinin parçalarıdır...”

Her bir figürün yanına, bizim alfabemize göre belirlenen karşılığı eklenmişti.

“Yürüyen adam, 1 sayısını temsil ediyor. Küçük noktaların olduğu daire, bildiğimiz ‘A’ harfi...” diye mırıldandı Jason.

“Parşömeni tercüme etmeyi deneyelim!” diye bağırdı Julia.

Rick başını “olmaz” anlamında salladı. “İmkansız. Harflerin anlamlarını bilmek tarih öncesinden gelen bir mesajı çözmemize yetmez. Yazıldığı dili de bilmemiz gerekiyor.”

Jason, “Peki kim bu dilin tarih öncesinden kaldığını söyledi?” diye ağzına geldiği gibi konuştu.

Rick, “Zaten ortada değil mi!” diyerek sözlükten okudu *“Faistos Diski’ndeki karakterler İsa’nın doğumundan binlerce yıl önce kullanılmışlardır.”*

Gene de ikizler tam tersini düşünüyorlardı. Kalem kağıt

aldılar ve parşömendeki her hiyeroglifin fonetik karşılığını yazmaya başladılar.

“MAĞARANIN!” diye bağırdı Jason, ilk dokuz karakteri tercüme ederek.

Rick başını sallamaya devam ediyordu “Bu bir şey kanıtlamaz...” dedi.

“KARANLIĞI!” diye ekledi Julia.

İkizler birbirlerine baktılar: “Mağaranın karanlığı!” diye bir ağızdan bağırdılar.

İşte şimdi bir şeyler çözülüyordu.

Rick afallamıştı. Bu parşömendeki mesajın, bilinmeyen bir alfabede yazılıp onlara anlam ifade eden başka bir dilde karşılığı olması mümkün müydü?

Yavaş yavaş, anlamlı bir cümle elde etmeyi başardılar:

Mağaranın karanlığı içinde kullana...

Tam da bu noktada resimlerin anlamlarını not aldıkları kalem yazmamaya başladı.

Jason, “Hay aksi!” diye kızgınlıkla parladı. “Git bir kalem daha getir,” diye Julia’ya emir verdi.

“Sen git!”

“Nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Nerede bıraktıysan orada. En son haritayı çizmek için sen kullanmıştın.”

“Haritayı çizmek için kullandığım kalem mi?” Jason bir

anda Julia yüzünden elinden düşen ve dolabın altına yuvarlanan kalemı hatırladı. “Alt katta. Bir koşu alıp gelirim!”

Rick ve Julia yüksek sesle harfleri teker teker bulup çevirmeye devam ederlerken, Jason apar topar merdivenlerden aşağı atıldı. Basamakları ikişer ikişer indi ve taş odaya koştu. Ama bir an kendisine doğru gelen bir gölge gördüğünü zannetti ve durdu. Konuşmak için ağzını açtı fakat soluğu kesilmişti. Kafasındaki düşünceler paniklemiş kuşlar gibi uçuşuyordu.

Yukarıdan, uzaklardan, Rick’in ve kardeşinin sözcükleri tekrarlayan sesleri geliyordu: “Mağaranın karanlığında kullanab... i...”

“...kullanabilirsin ye... r...”

“kullanabilirsin yer!”

Jason, yavaş yavaş panik hissinden kurtuldu. Tekrar etrafına baktı, ama kimse yoktu. Ve kuşku uyandırıcı hiç bir ses duyulmuyordu. Belki de yanılmıştı, gördüğü bir gölge değil, evdeki mobilyalardan biri olmalıydı.

İhtiyatlı adımlarla taş odaya girdi.

Yaşlı Ulysses’in portresini aramaya gitmeden biraz önce bitirdikleri harita, döşemenin bir ucunda öylece duruyordu. Jason, tetikte kalmaya devam ederek odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Kalemın altına yuvarlandığı dolaba yaklaştı ve eliyle yeri yokladı.

Görünüşe göre kalem en uzak köşeye kadar yuvarlanmıştı. Jason’ın ona ulaşmak için kolunu dolabın altına uzatma-

sı gerekiyordu.

Sonunda eli kaleme değdiğinde, kavramak için biraz daha uzandı ve parmaklarının ucu duvara sürtündü.

Sonra bir şey fark etti: Duvar, pek duvar gibi değildi.

Ahşaptan yapılmış gibiydi.

Meraklanan Jason, gözlerini kısarak dikkatlice baktı.

Dolabın arkasında bir kapı vardı.

Jason, birkaç dakika sonra kütüphanedeydi. Kalemi öteki iki çocuğa uzattı, sonra Rick ve Julia, tüm mesajı tercüme edene kadar onlardan uzak bir köşede sessizce oturup düşünmeye başladı. Julia dört satırlık bir yazı ortaya çıkarmıştı. Bir şiire benziyordu. Zafer dolu, yüksek bir sesle yazdıklarını okumaya başladı.

Sözcükleri dinleyen Jason, iliklerine kadar korkuyla ürperdi ve bir çekirge gibi yerinde zıpladı:

*Mağaranın karanlığında
Kullanabilirsin yer-alevini
Aydınlattığında o gemiyi
Nereye istersen götürecekt seni.*

“Hay aksi...” diye mırıldandı Rick. “İlk başta daha anlaşılır gözüküyordu.”

“Buralarda mağaralar var mı?” diye sordu Julia.

Rick, “Olmalı. Her yerde mağara vardır,” demek ister gi-

bi omuzlarını kaldırdı. Sonra, “Burası Kilmore Koyu. Koy, girintili veya dik yamaçlarla çevrili yerlere denir. Ama buralarda bir yerlerde mağaralar olduğunu anlamına geliyor da olabilir. Bir zamanlar druidlerin her bahar gece gündüz eşitliğinde burada toplandıklarına dair bir halk efsanesi vardır. Ve toplantı yerleri denizin üzerinde bir mağaraymış... ama Roma istilas sırasında yerle bir edilmiş.”

“Duydun mu Jason? Druidler!” diye bağırdı Julia. “Demek ki... inanılmaz..! Bunlar binlerce yıl önce yaşanmış olmalı!”

Mesajı tercüme ettikten sonra Julia coşkuya kapılmış ve kendini çözmeye çalıştıkları gizemin bir parçası gibi görmeye başlamıştı. Rick, “yer-alevi” kelimesine bir anlam vermek için mağaralardan, inlerden, teknelerden bahseden efsanelerle ilgili bulabildiği bütün yazıları ortaya seriyordu. Jason ise ne gizemlerle ne de artık var olmayan kelimelerle ilgilenmekteydi. Piyanonun üzerine eğilmiş, süklüm püklüm bir halde düşüncelere dalmıştı.

“Jason,” diye sordu kız kardeşi. “İyi misin? Yoksa yaralının mı acıyor?”

Oğlan gözlerini Julia ve Rick’in arasında bir yerlerde, boşluğa dikmişti.

Julia, “Jason? Büyüledin mi?” diye ısrar etti. Kardeşinin dikkatini çekmek için elini salladı.

Jason’ın gözleri karanlık bir kutunun içindeki ateş bilyeleri gibi alev aldı. Julia’ya baktı ve “Ne var?” diye sordu.

“Ayakta uyuyorsun,” diye dalga geçti Julia, alaycı bir ifadeyle Rick’e bakarak. “Gerçek bir gizemle karşı karşıyayız, ve benim kardeşim biraz kestirmeye karar vermiş. AH! JASON! UYAN!” Ve oğlanın göğsüne bir şaplak attı.

Jason acıyla yerinden zıpladı.

“Dünya’dan Jason’a...” diye bağırdı Julia. “Druidlerle ilgili söylediklerimizi duydun mu?”

“Evet... evet...” diye mırıldandı, atletini düzeltirken. “Şeyi anlamadım... druidler...”

“Rick diyordu ki, bir zamanlar Kilmore Koyu’nda bir yerlerde, druidlerin toplandıkları bir mağara varmış ve burası Roma istilası sırasında yerle bir...”

Jason kafasını salladı. “Hayır. Yanılıyorsunuz. Yerle bir edilmemiş.”

“Peki, sen bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü ben... bugün...” diye fısıldadı. “Kayalıktan içeri baktığımda... orayı gördüm!”

Bölüm (10)

- DOLABIN ARKASINDA -

Jason'ın peşi sıra, ellerinde sözlük, kil bilyelerin olduğu kutu, parşömenin çevirisi ve evdeki yazan tek kalemle beraber tekrar taş odaya indiler.

Jason, "Boşluğa açılan bir yer gördüm, anlıyor musunuz?" diye açıklıyordu. "Kayalığın içinde boş bir alan olabilir."

"Kayalığın bir şey mi olduğunu söylemeye çalışıyorsun... Bir oyuk?"

Jason başını salladı.

"Bu da kutuyu nasıl bulduğunu açıklıyor," dedi Rick. "Elini bir yarığa soktun ve bu kutu her neyse onu... içeriden... çekip aldın."

Julia, yüksek sesle mesajı tekrarladı: "*Mağaranın karanlığında... aydınlatıldığında o gemiyi...* Buldum! Buldum!" diye bağırdı. "Mesaj bir gemiden bahsediyor. Denizin yakınlarında bir yerlerde saklı duran bir gemiden. Bu mesajı kim yazdıysa..."

"Eski ev sahibi," diyerek araya girdi Jason.

"Neden o yazmış olsun?"

"Bu mesajı eski ev sahibi Ulysses Moore yazdı. Ondan başka kim yazacak ki? Bizim dilimizde yazılmış, sadece... daha gizemli olsun diye, Ulysses Moore Faistos Diski'nin alfabetesini kullanmış."

"Daha anlaşılmasın diye. Gene de... ama... neden?"

Julia "Şöyle dersek... şöyle..." diye sayıkladı, "kayalıklar-

da bir mağara varsa... orada bir define de olabilir. Ve eğer... bir define varsa, yaşlı Ulysses, bir tür... define avı düzenlemiş olabilir... sadece seçilmiş birkaç kişi için. Bilirsiniz, korsanların yaptığı gibi. Buldukları şeyleri saklamak için bilin-medik yerler ararlar ve son bir ipucu olarak geriye define avcılarının kafasını karıştıracak, anlaşılmaz bir harita bırakırlar.

"Korsanlar bulmazlar, korsanlar yağmalarlar," diye düzeltti Rick.

Julia hırladı.

"Gene de burada bir gemiden bahsediliyor, öyle değil mi? Ve bir gemiye sahip olmak için, ya bir balıkçı olman gerek ya da bir korsan. Ve böylece bir definen de olabilir."

Rick, kızın dediklerinden tatmin olmamışçasına yüzünü buruşturdu. Ama sözünü kesmemeye karar verdi.

Julia devam etti: "Neyse... sonuçta... sen mesajın eski ev sahibi tarafından yazıldığını söylüyorsun. Ben de bizi bir defineye götüreceğini söylüyorum... Şimdi bu iki şeyi düşünelim: Eski ev sahibi ve define. Kayalığın içinde bir mağara olabileceğini de düşünelim. Geriye hala yer-alevinin ne olduğunu ..." Kutunun içindeki kil bilyelere bir bakış attı. "Ve... bu mağaraya nasıl gireceğimizi bulmak kalıyor."

Jason, "Ah, orası kolay," diyerek gülümsedi. "Eğer yaşlı Ulysses bu mesajı yazdıysa ve mağaranın içine bıraktıysa, bu, mağaraya rahatlıkla girilebileceği anlamına gelir."

"Yani?"

“Yani, mağaraya kendi evinden inilebiliyor olması gerekir... Argo Villası’ndan.”

“Yani...”

“Eminim bir şekilde iniliyordur.”

“Ne dememizi bekliyorsun?”

Jason, odanın taş duvarına dayanmış dolabı işaret etti.

“Arkasında bir kapı var. Eğer bu şeyi kenara çekmeme yardım ederseniz, onu siz de görebilirsiniz.”

Kapı korkutucuydu.

Evdeki öteki kapılardan daha büyük değildi, ama kesinlikle daha eskiydi. Üçünün hayal etmeye bile cesaret edemeyecekleri kadar eskiydi.

Ahşap tamamıyla zarar görmüştü. Sanki üzerinde birçok kez bomba patlatılmış ve bazı yerleri alev almış gibi çürükler ve çiziklerle doluydu.

Çocuklar yere oturup uzun süre kapıya baktılar. Onu ortaya çıkarmak için bu masif dolabı yerinden oynatırken çok zorlanmışlardı. Mobilyanın oraya bir şeyi saklamak için konulduğu çok açıktı. Ve saklamaktaki amaç şimdi ortaya çıktığına göre, bu kapının özel bir anlamı olmalıydı.

“Sence bu nedir?” diye sordu Julia.

Jason, öğlen çizmeye başladıkları ev haritasını eline aldı. Kapının olduğu yere bir “X” işareti koydu ve cevap verdi: “Bu aradığımız şey. Yaşlı Ulysses Moore’un yer değiştirmek için kullandığı gizli kapılardan biri.”

“Jason!” diye kükredi kız kardeşi. “Ulysses Moore ÖLDÜ.”

“Kim demiş? Bu ev o kadar büyük ki, onun hala burada olup olmadığından asla emin olamayız! Ve ayrıca... Ben onu gördüm!”

Rick ve Julia birbirlerine baktılar.

“Ne demek onu gördüm?”

“Bugün, kalemi almaya aşağı indiğimde... bir an için, bir gölge gördüm... ve sonra KAYBOLDU! Bir yerlerden önüme çıktı ve göz açıp kapayıncaya dek yok oldu.”

Jason, tepkilerini ölçmek için önce Rick’e, sonra kardeşi-ne kuşkuyla baktı.

“Bana inanmıyorsunuz öyle değil mi?” diye sordu.

“Mağarayı da bu şekilde mi gördün?” diye sordu Julia. Aniden kafası karışmıştı.

“Bu da nereden çıktı şimdi?”

Julia ayağa kalktı.

“Ne kadar kafasızmışım!” dedi. “Az daha sana güveniyordum. Mağara, kayalıktaki yarık, bu kapıdan girilen geçit... Az daha ne kadar deli olduğumu unutacaktım. Bu da senin hayallerinden biri, öyle değil mi? Aslında mağara falan yok! Her şeyi sen uydurdun!”

“Hayır! Onu gördüm!”

“Jason! Gerçeği söyleyeceğine yemin et. Bugün, kayalığın içinde bir mağara gördüğüne yemin et.”

Jason’ın suratı alev alev yanmaya başlamıştı. Yarığın öte-

ki tarafında ne gördüğünü çok iyi biliyordu.

Boş bir alan görmüştü.

Hayır.

Orada boşluğa benzer bir şey gördüğünü düşünmüştü.

Hiçbiri değil.

Boşluk olabileceğini düşündüğü bir şey görür gibi olmuştu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bir mağara görmemişti. Sarkıt ve dikitlerin ve olması gereken bütün öteki şeylerin bulunduğu bir mağara değildi. Tıpkı alt katta gerçekten de bir gölge görmemiş olduğu gibi. Ama...

“Jason...?!”

Jason üzgün bir ifadeyle etrafına baktı. “Ben... hayır yemin edemem, ama... Rick... Sen demiştin ki...”

Rick başını salladı. “Gerçekte gördüğün şey o kadar önemli değildir...” dedi. “Sonuçta bir kutu var ve şimdi elimizde. Ve bir de mesaj var, her ne anlama geliyorsa. Ve... şu kapının da var olduğu su götürmez bir gerçek!”

“Öyleyse açalım!” diye hırıldadı Julia. Tekrar aralarına dönmüştü.

Bir tokmağı olmamasına rağmen Julia parmağını kilide soktu ve kapıyı önce itip sonra çekmeye çalıştı. Ama kapı bir milim bile oynamamıştı.

“Kapalı!” diye inledi. “Belki de hiçbir yere açılmıyor-dur...”

Rick ellerini kapının üzerinde okşarcasına gezdirdi. Sonra Julia’nın parmağını soktuğu kilidin önünde diz çöktü.

“Kapalı olduğu kesin... Ama hiçbir yere açılmıyorsa... neden bir tane değil de dört tane birbirinden farklı kilidi var?”

Julia daha iyi baktı.

Bir, iki, üç ve... dört.

Kapının sol kenarında gerçekten de artı biçiminde dizilmiş dört tane ayrı kilit vardı

Çocuklar aralarında hepsi birbirinden daha karmaşık fikirler üretmeye devam ettiler. Bulmacayı çözmek için ellerinde çok fazla parça vardı, ama çözümden bir o kadar da uzaktılar. Yeniden Nestor’la konuşmaya gidebilirlerdi veya evi karış karış araştırabilir, her çekmeceye bakabilir ve kilitlere uyan anahtarları arayabilirlerdi.

Veya...

Aniden bir cereyan, ardından da üst kattan gelen kuru bir gürültü duydular.

“Bu, o!” diye bağırdı Jason, ayağa kalkarak.

Ama düşündüğü o değildi. Kulenin penceresi yeniden açılmış ve pervaza çarpmaya başlamıştı.

Çocuklar aceleyle merdivenlerin tepesindeki odaya koştular.

Rick, isyankar pencereyi bir daha açılmamak üzere kapatmanın bir yolunu aradı. “Kilidi gevşemiş...” dedi, kuşkuyla pencereyi incelerken. “Bunu düzeltmek için bir marangoz çağırmalısınız.”

Oysa Jason, “Boşuna açılmıyor...” diye mırıldanıyordu. Gözleriyle odayı taradı.

Pencereden bakıldığında, hala çamurlu olan bahçede kimsecikler görünmüyordu.

Sonra dikkatini gemi modelleri çekti. “Bu böyle mi duruyordu?” diye arkadaşlarına sordu.

“Nasıl duruyor?” diye soruyla cevap verdi Julia.

Tahtadan yapılmış, minyatür yelkenli gemilerden biri kara kaplı küçük bir kitabın üzerine yerleştirilmişti.

Uzun ve iğ biçimli bir gemi modeliydi. Gövdesi, düzinelerce minicik kamış parçasının birbirlerine küçücük sicimlerle bağlanmasından meydana gelmişti. Bunu yapan her kimse çok emek vermiş olmalıydı.

Rick ve Julia kuşkuyla başlarını salladılar. Kuleye önceki gelişlerinde hiçbir gemi modeline dayanak olan bu küçük kitabın farkına varmamıştı. Ama gerçeği söylemek gerekirse hiçbirinin onun yokluğunu da fark etmiş değildi.

Jason dikkatle küçük gemiyi eline aldı ve Rick’e uzattı. Üzerindeki pirinç plakada geminin ismi okunuyordu: *Nefer-titi’nin Gözü*.

Rick, “Bir Mısır gemisinin küçültülmüş modeli olması...” diye mırıldandı. Sonra gemiyi parmaklarının arasında çevirdi. “Papirüs kamışlarından yapılmış...”

“Papirüsler sadece yazı yazmak için kağıt yapmaya yarar!” diye atıldı Julia.

Rick omuzlarını kaldırdı.

“Benim bildiğim kadarıyla, Mısırlılar papirüs kamışlarıyla her şeyi yaparlarmış.”

Jason dayanak olarak kullanılan kara kaplı, minik kitabı açtı. Bu bir kitap değildi: Bir günlüktü. Birisi, ufacık ve okunması zor bir yazıyla gözlemlerini ve açıklamalarını not almış, sayfalara gazete parçaları, çizimler ve fotoğraflar yapıştırmıştı.

“Mısır...” dedi sayıklarcasına. “Bu Mısır’a yapılan bir gezinin notları. Oysa...” Hızla sayfaları çevirdi: Hiyeroglifler, çocuk firavun Tutankamun’un altın maskesinin kopyası, annesi Nefertiti’nin kafa kabartması, hazinesinin saklı olduğu Krallar Vadisi’nin bir haritası... “Bence bu günlük daha çok Tutankamun’dan bahsediyor. Gazete parçalarıyla, altı çizilmiş veya kırmızı kalemle çember içine alınmış yazılarla, gözlemlerle dolu...” Günlüğün ortalarında bir sayfayı açtı. “Galiba yaşlı Ulysses bu günde Mısır malzemeleriyle ilgili bir derleme yapıyormuş.”

Hala *Nefertiti’nin Gözü*’nü elinde tutan Rick, “Bu gemi için uygun bir dayanak...” diye fikrini söyledi.

“Öyle. Maket yapmak konusunda kılı kırk yaran bir tip olmalıymış.”

Rick başıyla onayladı.

“Bu aradığımız gemi olabilir...” diye fısıldadı Julia. “Mesajdaki gemi: *Nereye istersen götüreceksin seni*. Bu acaba şöyle demenin başka bir yolu mu? Bu küçük gemi modelleriyle değişik yerlere yolculuk ettiğini hayal edebiliyormuş ve... böylece...”

“Olabilir... Peki yer-alevi konusunda ne söyleyeceksin?”

“Belki de... Belki de şu kil bilyelerden birini, küçük teknelerden herhangi birinin üstüne koymamız gerekiyor...”

Küçük bir kağıt, günlüğün içinden kayarak çıktı ve hışırdarak yere doğru süzüldü. Jason almak için eğildi.

“Şuna bakın!”

“Nedir o?”

“Sanırım... Sanırım bir posta kağıdı: Kilmore Koyu Postanesi.” Jason kağıdı çevirdi ve okudu:

Julia, “Herhalde bu seni, yaşlı Ulysses’in öldüğüne ikna eder...” diye kardeşine fısıldadı. “Paketini almaya gitmemiş bile.”

Ama Jason’ın inadını bu kanıt bile kıramazdı: “Peki bu

paketi bizim almamız için bırakmadığını kim söylüyor? Açılan pencere, günlük, günlüğün içindeki posta kağıdı... Tabii eğer tüm bunlar bir tesadüf değilse.”

“Bilemeyiz ki... Günlük hep o geminin altında durmuş olabilir.”

Jason, “Ben derim ki, gidip şu paketi teslim alalım!” diye ısrar etti.

Julia “Öyleyse hayaletimiz görünmez olduğu kadar kurnaz da” diyerek direndi. “Bugün cumartesi ve postaneler öğlene kadar açık!”

Rick yüzünü buruşturdu.

“Doğru...” dedi. “Ama Kilmore Koyu’nda yaşayan herkes bilir ki... acil durumlarda gidip kitapçı Bayan Calypso’dan rica etmek mümkündür. Postaneyle o ilgilenir.”

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Jason.

“Elbette. Kasabadaki herkes onu az çok tanır.”

“Ve diyorsun ki, postaneyi bizim için açabilir.”

“Sormaktan bir zarar çıkmaz.”

Julia ellerini beline koydu.

“Çocuklar, dikkatinizi dağıtmak istemem, ama şu pencere açılmadan bir dakika önce bambaşka bir şey konuşuyorduk. Gizli bir mağaranın girişini bulmamız gerekiyordu. Önümüzde, dört tane kilidi olan kapalı bir kapı ve sırrını çözmemiz gereken gizemli bir cümle vardı. Postaneye gitmenin iyi bir fikir olduğunu zan...”

Ama Jason ve Rick çoktan merdivenleri yarılamışlardı.

Bölüm (11)
- KILMORE KOYU -

Iki kardeş, Argo Villası'nın eski püskü garajını Nestor'a açtırdıklarında saat altıya geliyordu. Garajın kepenkleri etrafın tozunu dumanını çocukların önüne sererek gıcırtilar içinde açılmaya başladı. İçerisi, tavandan sarkan ışığı yetersiz bir ampulle aydınlatılmıştı. Garajın büyük bölümünü, üzeri beyaz bir kumaşla örtülü duran bir araba kaplamıştı. Ellili yılların Spider modellerindendi.

“Hala çalışıyor mu?” diye sordu Rick, merakla örtünün altına göz atarak.

Nestor, “Zannetmiyorum. Kantağı son kez kapatmamızın üzerinden uzun yıllar geçti...” diye cevap verdi. Bir yandan da Spider'ın etrafından dolanıp bir şeyler arayarak öteki tarafa geçti.

Az sonra “İşte buradalar...” diyerek bir önceki konuyu değiştirdi. Başka bir örtüyü kaldırdı. Karşılarında birbirine dayanmış iki bisiklet duruyordu. “Onları buraya koyduğumu biliyordum. Haydi, dışarı çıkarın şunları.”

Rick, öndekinin gidonundan çekerek dışarı çıkardı, Jason ise ikinciye almıştı.

Rick, gün ışığı gözlerini aldığından “Ay!” diye bağırdı. Vitessiz, eski model bisikletlerdi.

Nestor, “Lastikleri şişirmek gerek...” dedi, onlara bir pompa uzatırken. “Biraz kaslarınızı çalıştırırsanız, bisikletleri yola çıkarabilirsiniz.”

Sonra onlara küçük bir yağ bidonu ve ıslak bir bez uzattı.

“Önce kiri almak için bezi kullanın, sonra yağlayın, sonra tekrar bez, tekrar yağ ve tekerlekler sorunsuz dönene dek bu işlemi tekrarlayın. Yağı bol kullanın. İşleyen demir pas tutmaz biliyorsunuz.”

“Bunların bizi kasabaya kadar götürebileceğinden emin misiniz?” diye sordu Jason. Eski bisikletlerin korkunç gıcirtısı onu endişelendirmişti. “Neredeyse yüz kilo geliyorlar!”

“Sorun gitmekse, giderler...” diye cevap verdi bahçıvan. “Eski model olabilirler, ama dayanıklılar. Tekerlekleri döndürmeye gelince... Bu sizin ciğerlerinize kalmış. Ve bacaklarınıza. Ulysses Moore ve karısı rahatça bu bisikletleri kullanıyorlardı...”

Rick bisikletlerden birini havaya dikti ve lastiklere hava pompalamaya başladı. Nestor sevecen bir ifadeyle oğlana baktı. Makul insanlar hoşuna giderdi.

“Bu saatte neden Kilmore Koyu’na gitmek istediğinizi öğrenebilir miyim?” diye sordu çocuklara.

Jason’ın bakışı, bir yalan uydurmak üzere sertleşti. Sonra da öyle zırvalamaya başladı ki, kimse bu kadarına inanmazlık edemezdi.

“Gidip de burnunuzu her deliğe sokayım demeyin yeter,” dedi Nestor. “Ve akşam yemğinde evde olun, tamam mı? Anne ve babanız size yiyecek bir şeyler hazırlamamı istedi ve boş yere uğraşmak istemiyorum.” Sonra eski püskü bisikletleri çocukların yanında bırakıp uzaklaştı.

On beş dakika sonra Jason ve Rick, eski bisikletlerin selesine oturmuşlardı. Julia, Rick'in daha hafif ve kolay kullanılabilen bisikletini aldı. Selenin yüksekliğini ayarladıktan sonra artık o da hazırды.

Bahçivana el salladılar. Hızla villanın girişini aştılar ve yokuş aşağı Kilmore Koyu'na doğru yol almaya başladılar.

Julia, diğer ikisinin önünden ilerliyordu. Rüzgar saçlarını uçuştururken keyifle ilk virajı döndü. Jason yüksek sesle bir şeylere kızıyordu. En arkadaki Rick ise Nestor'a son kez el sallamak için döndü.

İhtiyar bahçıvan, elini güneşe siper etmiş, çocukların gözden kaybolmalarını bekliyordu.

"Kim bilir!" diye kendi kendine mırıldandı. "Kim bilir, belki çocuklar başarılırlar..."

Yol, sarhoş bir adam gibi döne döne iniyordu. Tekerlekler hızla dönüyor ve her dönemecin ardından kasaba giderek yaklaşıyordu. Kilmore Koyu kasabası, kıyı şeridinin daha kuytu tarafında bir araya gelmiş, değişik renklerde ve alçak, kutu gibi evlerden oluşuyordu. Sahil yolu, kıyının içlerinden gelen ve denize karşı bir "T" harfi oluşturan bir dizi yolla birleşiyordu.

Her cumartesi olduğu gibi, liman boyunca park edecek yer bulmaya çalışan otomobiller, kornalarına basıyorlardı. Yürüyüş yolunda bir aşağı bir yukarı dolaşan kasaba halkının üzerinde fark edilir bir neşe vardı.

Kasabaya önce Julia vardı. Rick'in bisikletinden indi ve sahile yakın park edilmemesi gerektiğini belirten bir tabelaya sırtını dayadı. Burada gel-git akıntıları otomobilleri bile kapıp götürebilirlerdi.

Yol arkadaşları ona ulaştıklarında, "Hey! Nane mollalar!" diye bağırdı.

"Bu bisikletlerin..." diye homurdandı Jason. "Yalnızca iki tane vitesi var. Ya duruyorlar, ya da ışık hızında ilerliyorlar. Frenlere basarsan, zınk diye duruyor. Bırakırsan, çıldırıyorlar."

"Sadece dengeleri bozuk. Ve ağırlar," diye açıkladı Rick.

Kızıl saçlı oğlan kendi dünyasına geri dönmüştü. Yürüyüş yolu boyunca uzanan banklar, köpeklerin ve bebeklerin koşuşturduğu kumsal, rengarenk çiçeklerle dolu, denize bakan ahşap balkonlar.

"Nerede bu Calypso?" diye sordu Julia. Kasaba halkının dolaştığı kalabalık bir yolda olmak onu heyecanlandırmıştı.

Rick, bisikletini çekerek onlara yolu gösterdi. Kasabanın içlerine doğru giren bir sokağa saptılar. Bacağını başka bir adamın üzerine doğru vahşice kaldırmış bir erkek heykelinin önünden geçtiler ve yuvarlak bir meydana ulaştılar. Dev taşlardan yapılmış eski bir çeşmeden sular fışkırıyordu.

"Burası!" dedi Rick. Küçük bir dükkanın önündeki tahta tabelayı işaret etti:

Calypso'nun Adası
Denizden Kurtarılmış İyi Kitaplar

Bisikletlerini duvara dayadılar.

Rick kapıyı itti ve içeri girdi. Kapının üstünde asılı duran çingirak tiz bir sesle çınladı.

Calypso'nun Adası'nın çarpıcı bir güzelliği vardı. İçeride hoş duygular uyandıran ve umut veren bir hava hakimdi. Kitaplar yerdeki alçak raflara istiflenmişti. Üstlerinden atlarken dikkatli olmak gerekiyordu.

"Hemen geliyorum!" dedi dükkan sahibi.

Calypso ufak tefek bir kadındı. Gözleri çökmüştü, ama gülüşü güven veriyordu. Boynuna çiçekli bir fular bağlamıştı ve bileklerine kadar uzanan mavi bir elbise giymişti. Kıyafetini, badem renginde, topuksuz bir çift ayakkabı tamamlıyordu.

"Rick Banner, şeref verdin!" diye bağırdı. Öteki ikisini tanımaya çalışıyordu. "Arkadaşlarını da getirmişsin, ha? Bravo! Hayır, hayır... Bırakın kim olduğunuzu tahmin edeyim. Bahse girerim siz... Londralı çocuklarsınız."

"Ben Julia."

"Jason."

Calypso'nun el sıkışı güven vericiydi, güçlüydü ama acıtmıyordu, nazikti ama ruhsuz değildi.

"Sizi bu kadar çabuk kitapçada görmek iyiye işaret. Kil-

more Koyu'na gelmenizin üzerinden kaç gün geçmiş olabilir ki? Hayır, hayır... Bırakın tahmin edeyim..."

"Bir hafta oldu, Bayan Calypso," dedi Jason.

Kadın, "Gene de," diye üsteledi. "Bir hafta. Peki, Kilmore Koyu hakkında ne düşünüyorsunuz? Küçük olduğunu mu? Gözden uzak olduğunu mu? Uygar dünyanın unuttuğu bir yer olduğunu mu?"

"Hayır!" diye cevap verdi Julia. "Bizim için burası gerçekten..."

"Ha gayret..." diye devam etti Calypso, ilgisizce. "Ha gayret! Burası sizin için güzel bir şok olmuştur, öyle değil mi? Piccadilly Meydanı'nın yerini yosunlu kayalıkların alması. Big Ben'in yerine bizim gizemli fenerimizin geçmesi. Her şey bir yana, Argo Villası'nda yaşıyorsunuz. Ve eğer biri onun gibi bir villada yaşamaya başlarsa... talihsizlikler birbirini kovalar... ne harika! Kim oradan ayrılmak ister ki? Deniz, gök, ağaçlar... Başka ne olsun?"

"Aslında... orası biraz sessiz sayılabilir..." dedi Rick.

"Pek tabii! Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok..." diye bağırdı Calypso. "Ayrıca burada olduğunuza göre, geriye tek bir şey kalıyor. Bunu tahmin etmek de çok kolay. Geriye sadece şey kalıyor... Birkaç tane güzel roman olabilir mi? Aferin sana Rick Banner! Aklı başında bir çift şehirliyle arkadaşlık yapmak senin de aklını başına geri getirmiş olmalı." Calypso, ikizlere döndü. "Biliyorsunuz değil mi, küçük Banner, okula gitmemek konusunda bir katır kadar inatçıdır."

Julia ve Jason gülümsediler. Calypso'nun şakasıyla yanakları kızaran Rick yumruklarını sıktı. Sesi çınlayan kitapçı kadın, akıcı konuşmasını bitirmişe benziyordu ve gözlerini kıstı.

“Öyleyse? Bana hangi kitabı aradığınızı söyleyin.”

Çocuklar, içlerinden hangisinin cevap vereceğine karar vermek için birbirlerine baktılar. Julia, sıranın kendisine geldiğini anladı ve cevap vermek için ağzını açtı: “Aslında buraya bir kitap almak için gelmedik, Bayan Calypso,”

“Öyle mi?” İple oynatılan bir kukla gibi irkildi. “Peki o zaman ne diye buraya geldiniz?”

Sesi yanıp sönen bir alev gibi öylesine yavaşça tütüyordu ki, Jason bu hayali dumanları eliyle savuşturmak istedi. “Kardeşim buraya sadece bir kitap almak için uğramadığımı söylemek istedi. Kitap almak birinci amacımız ama sonra... bir şey daha ihtiyacımız var.”

Ona Argo Villası'ndaki günlükte buldukları kağıdı gösterdiler.

Calypso, dikkatle kağıda baktı. Sonra sordu: “Bunu size kim verdi?”

Jason, “Nestor,” diye atıldı aceleyle. “Ve gelip size sormamızı rica etti.”

Calypso bu cevabı bir an kafasında tarttı. Sonra “Fakat bugün cumartesi. Ve postane kapalı,” diye cevap verdi.

“Evet... ama...” diye sızlandı Jason. “Sadece paketi alıp eve götürmemiz için kısa bir süreliğine açarsanız...”

“Peki sen postada bir paket olduğunu nereden biliyorsun?”

Jason, kollarını açtı: “Bilmiyorum, ama... öyle olabilir diye düşünüyorum... işte onun gibi bir şey...”

“Ne olursa olsun,” diye devam etti Calypso, “postane açık olsa bile, benden istediğiniz şeyi onaylayamam. Belgenin üzerinde ‘Argo Villası’nın Sahibi’ tarafından alınması gerektiği yazıyor. Bense karşımda sadece, bisikletlerini vitrinimin önüne bağlamış üç tane çocuk görüyorum.”

Jason ve Julia anne ve babalarının Argo Villası’nın gerçek sahipleri olduklarını ve onlar evde olmadığından paketi teslim almanın kendilerine düştüğünü açıklamaya çalıştılar.

“Şu anda nakliye aracındalar ve postayı almak için kendileri gelemediler...”

“Nestor, sizin anlayacağınızı söylemişti...”

Calypso, elini belli belirsiz salladı. “Ah, evet, tabii! Başkasını gönderip kendi mallarını aldırarak Argo Villası’nda oturanların karakteri olmalı.”

“Öyleyse postaneyi açacak mısınız?”

“Hayır, yavrularım... Bugün cumartesi! Ve cumartesi öğleden sonra, postane kapanır.”

“Üç tane kitap,” dedi Jason. Sonra Bayan Calypso’ya meydan okurcasına bir bakış fırlattı.

“Ne dedin?”

“Üç tane kitap, dedim. Eğer bizim için postaneyi açar ve imzalamanız gereken şeyi imzalarsanız... biz de üç tane ki-

tap alacağız. Hangileri olacağını siz seçin. Ve kitapları bir haftada okuyacağımıza söz vereceğiz.”

Kapının üstündeki çingirak çınladı. Bir turist, burasının bir kitapçı olduğunu anlamamış olmalı ki, içeri başını uzatıp etrafa baktıktan sonra özür dileyip çıktı. Buranın romantik bir restoran olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Calypso'nun Adası tekrar sessizliğe gömüldü. Kitapçının düşünceli yüzünde ise bir gülücük belirmişti.

“Hmmm... Bir haftada üç kitap diyorsunuz. Gerçekten okuyup okumadığınızı kontrol etmek için size bitirdiğinizde soru da sorabilir miyim?”

Rick, “Elbette,” dedi. Kendini ve ötekileri büyük bir tehlikeye atmıştı.

“Anlaşma tamamdır!” diye konuyu kapattı Calypso. Anlaşmaya vardıklarını kesinleştirmek için elini uzattı. “Her paket için üç kitap .”

Julia, “Hey! Peki, kaç tane paket olduğunu siz nereden biliyorsunuz?” diyerek karşı çıktı. Hemen ardından kardeşinin attığı tekmeyle yüzünü buruşturdu.

Calypso, tezgahın arkasına geçti ve bir anahtar destesiyle geri geldi. Dışarı çıktıklarında omzuyla abanarak dükkanın kapısını kapattı ve meydana çıktı.

Postane tam karşıdaydı.

On beş dakika sonra üç çocuk denize karşı duruyorlardı. Bisikletleriyle yürüyerek ufka doğru uzanan, gözden uzak bir

dalgalıranın ucuna kadar gitmiş ve hafta sonu turistlerinin kalabalığından uzaklaşmışlardı. Kayalık, sol taraflarında yükseliyordu. Düz omurgalı sandalların bağlı olduğu liman sağlarında kalmıştı.

Ellerinde ayakkabı kutusu boyutlarında, kahverengi, yapışkanlı bir kağıtla defalarca kaplanmış bir paketle iç sıkıcı ve ciddi kapakları olan üç kitap tutuyorlardı.

Julia, "Sen ve senin harika fikirlerin..." diye homurdandı. "Bu tuğla yığınının hepsini sana okutacağım!"

Calypso, kıza Emily Bronte'nin *Uğultulu Tepeler* adlı kitabını uygun görmüştü. Rick'e ise, Jules Verne'in *Esrarengiz Ada'sı* düşmüştü. Jason da o haftayı, Christian Jacq'ın yazdığı *Ramses* kitabıyla boğuşarak geçirecekti.

Jason kız kardeşini duymazdan geldi ve tüm ilgisini pake-tin yapışkanlı kağıdına yöneltti. Rick de onun yanına oturdu ve içinde ne varsa yanlışlıkla denize düşmesin diye pake-te göz kulak oldu.

Biraz sonra yapışkanlı kağıdı paketten ayırmışlardı. Ellerindeki bir naneli çikolata kutusuydu.

"En azından yenebilir durumda olduklarını umut edelim..." dedi Julia.

Kutuyu açtılar.

"Bakın!" diye bağırdı Jason, mutluluktan gözleri parlıyordu.

Kutunun içinde yırtık pırtık bir gazete demetinin arasında dört tane anahtar duruyordu.

Bunlar antika anahtarlardı, bazı yerleri koyu kırmızı renkte pas tutmuştu. Her birinin tutma yeri diğerlerinden farklıydı ve özenli bir şekilde işlenmişti. Rick rasgele bir tanesini eline aldı ve daha iyi görmek için ışığa doğru tuttu.

“Şeye benziyor... şeye... bir hayvan oymasına.”

Julia ona doğru eğildi ve “Doğru,” dedi. “Bir timsah.”

Gerçekten de bu hayvan ağzı sonuna kadar açılmış bir timsah olmalıydı.

Jason başka bir anahtar seçti.

“Bunun üzerindeki ise bence bir kuş....”

Anahtarı arkadaşlarına gösterdi. Onlar da aynı fikirdeydiler.

Julia, tutma yerinde bir ıstakoz olan başka bir anahtar seçti. Ve kardeşi aynı anda ikisi arasındaki benzerliğe dair bir şaka yaptı.

“Dikenleri olan bir faredense, ıstakoz olmayı tercih ederim!” diye bağırdı. Fena alınmıştı.

Son anahtarda sipsivri dikenleri olan bir kirpi vardı.

“Timsah, kuş, kirpi, ıstakoz...” diye mırıldandı Rick, anahtarların dördüne bakarken. “Bu hayvanlar arasında ne gibi bir bağ olabilir?”

“Biri etobur, biri kanatlı, bunu bilmiyorum ve sonuncusu denizde yaşıyor...” dedi Julia.

“Aceleyle kurulmuş bir bağ,” dedi Jason. “Argo Villası’nda dört anahtar deliği olan bir kapı var. Ve burada da dört tane anahtar. Bu şekilde bakarsak daha kolay çözeriz...”

“Kutuda başka bir şey yok muydu?”

“Yok.” Jason içinin boş olduğunu göstermek için çikolata kutusunu ters çevirdi ve hızla salladı.

Yırtık gazete kağıtları ve rulo haline getirilmiş bir parşömen düştü. Rick onu havada yakalamıştı.

“Tombala!” dedi. Parşömende, kayalıkta buldukları mesajdaki alfabeyle bir şeyler yazılıydı.

Jason, “Şimdi bana inanıyor musunuz?” diyerek ıslık çaldı. Derinin üzerine çizilmiş işaretler onlara artık oldukça yakın ve anlaşılır geliyordu. “Argo Villası’nın eski ev sahibi es-

rarengiz bir adammış. Ve onun sırlarını biz ortaya çıkarcamız!”

Denizin üzerinde, gökyüzü uğuldadı. Fırtına tekrar başlamak üzereydi.

Bölüm (12)
- YILDIRIMLAR -

Son hız bisikletlerinin pedallarına asıldılar. İlk dönemeçte Rick ve Julia, Jason'ı yüz metre kadar arkada bırakmışlardı. Rick'in yeni bisikletine binen Julia, neredeyse hiç zorlanmadan yokuşu çıkıyordu. Rick, onun hemen arkasından gelmesine rağmen neredeyse tüm gücünü tüketmişti. Jason ise bisikletin ağır zincirinden bitkin düşmüş, nefes nefese kalmıştı.

“İlerleyin! Beni beklemeyin!” diye bağırdı.

Bisikletleri sürmeye devam ettiler.

“Gazla, kurabiye lapası!” diye bağırdı Julia. Tam arkasında Rick, ayağa kalkmış, güçlkle pedalları çeviriyordu. “Çok mu yoruldun?” diye sordu kız.

Rick'in yanakları harcadığı güçten ötürü kıpkırmızı olmuştu. Ama tam tersi bir cevap verdi: “Hayır... Çok değil!”

“Kardeşim yüzünden bu sefer de yağmura yakalanacağız!”

Rick, “Sen... Sen önden git...” dedi kıza. “Ben onu beklerim.”

Julia kabul etti. Anahtarların dördünü ve yeni parşömeni aldı. Sonra hızla ileri doğru fırladı. Birkaç dakika içinde oğlanların görüş alanından çıkmıştı.

Kızın gözden kaybolmasını bile beklemeden Rick yol kenarına çökövermişti. Bu bisiklete binmek bir fili geri geri çekmek kadar zordu. Jason'ın kendisini yakalayıp geçmesini bekledi, sonra bisiklete atlayıp onun arkasına düştü.

Jason “Halin harap olmuş...” dedi nefes nefese.

Rick, bisikletçi gururunun yaralandığını hissetti.

“Bir seferinde babam...” demeye başlamıştı ki, Jason başını sallayarak susmasını işaret etti.

“Bir kelime daha etme. Konuşmak için kendini zorlarsan ölebilirsin.”

Rick, ikisinin de bu sabah aynı kaderi paylaştıklarını düşündü: Esrarengiz bir kadının arabayla kendisine çarpmasından kıl payı kurtulmuştu, Jason da kayalıklardan aşağı uçmuştu.

Bisikletlerin tekerlerinden çıkan ritmik sesi dinleyerek, sessiz sedasız yokuşu tırmandılar.

“Yarisından fazlasını bitirdik...” dedi Jason bir süre sonra. Ve bunu dediği anda yağmur yağmaya başladı.

“Cornwall’da her cumartesi böyle mi geçer?”

Kızıl saçlı oğlan cevap vermedi. Ama birkaç dakika sonra başını kaldırdı ve tükenmiş olmasına rağmen gülümsedi.

“Gülecek ne var?” diye sordu Jason. Ama gerçeği söylemek gerekirse onun da gülmesi gelmişti.

Rick başını salladı ve gülmeye devam etti.

Argo Villası’na dek gülüştüler. Nestor, evin önünde durmuş onları bekliyordu.

Evin içinden, yanmakta olan kütüklerin sesi gelmekteydi.

Güneş, bir bulut ve yağmur bulamacının içinde kaybolarak, hızla battı. Çocuklar üçüncü kez üstlerini değiştiriyorlardı. Rick’e Bay Covenant’ın gömleği ve ona oldukça bü-

yük gelen kot pantolonu düşmüştü.

Nestor, mutfakta bir o yana bir bu yana koşturarak sebze çorbası hazırlıyordu. Bir yandan da fırının içinde ekmek parçacıkları kızarmaktaydı. Yemeğin kokusu iştah açıcıydı.

Yağmur damlaları camları dövüyordu. Şöminedeki ateş evi ısıtmaktan çok ruhlarını ısıtmıştı. Hayat dolu, titrek bir rengi vardı ve yanan odunların çıtırtıları, az çok, saatin huzur verici tik taklarını andırıyordu.

Nestor, bir kepçeyle çorbayı karıştırırken ılık çalıyordu. Üç çocuk, kurulanmış ve üzerlerini değiştirmiş halde mutfak masasının etrafındaki sandalyelere yerleştiler ve tek bir söz söylemeden yemeklerini beklemeye başladılar.

Nestor bir süre sonra “Telefon,” dedi.

Daha ağzını kapamamıştı ki, Argo Villası’nın telefonu çalmaya başladı.

İkizlerin anne ve babaları her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için arıyorlardı.

“Evet, evet... Her şey yolunda...” dedi Jason. “Hayır. Neden?”

Annesi telefonu Nestor’a vermesini söyledi.

“Üç küçük melekçik,” dedi yaşlı bahçıvan da. “O kadar sessizler ki, varlıklarının farkına bile varmıyorum. Elbette. Evet. Evet, evet. Bahçeye hiç çıkmıyorlar. Zannederseniz öyle. Sorun değil. Sebze çorbası. Olur. Olur, onlara iletacağım.” Ve telefonu kapattı.

“Rick, evini arayıp sizinkilere haber vermeyi unutma...”

dedi, tekrar ocağın başına döndüğünde. “Seninkilere yemeğe kalacağını söyle. Yatıya kalacağını da. Bu fırtınada eve kadar pedal çevirmene izin veremem.”

“Ciddi misiniz? Bu harika olur!” diye bağırdı oğlan.

Ne gündü ama! Sadece bütün günü değil, bütün geceyi de Argo Villası’nda geçirecekti.

Jason onu telefonun bulunduğu yere götürdü.

Bir şimşek çaktı ve evin elektriği bir an gidip geldi. Nestor, zayıflayan ve sonra tekrar canlanan ampule baktı.

“Ben sebzeden hoşlanmam...” dedi Julia, mutfakta.

İnatla masanın başına oturmuş, boynunu uzatarak tencerenin içini kontrol etmeyi sürdürüyordu.

“Biliyorum. Annen söyledi.”

“Siz ona ne cevap verdiniz?”

“Akşam yemek yemeyeceğini,” diye gülümsedi Nestor.

Son kez çorbayı karıştırdı, çıtır ekmek parçacıklarını fırından çıkardı, önlüğünü çözüp astı ve kapıya doğru ilerledi.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Julia, şüpheli bir ifadeyle.

Nestor kapının tokmağını kavradı ve kararlı bir klak sesi çıkararak çevirdi.

“Evime, kendime yiyecek bir şeyler hazırlamaya. Çorba burada, ekmek de şurada. Bir saat kadar sıcak kalırlar. Ne zaman isterseniz o zaman yiyin. Tabaklar dolapta. Bardaklar lavabonun üstünde. Kaşıklar... çekmecelere bakın, orada ol-

malı. Buradaki masayı ya da yemek salonundakini kullanabilirsiniz. Yemeğinizi bitirdiğinizde bulaşıkları toplayın ve bulaşık makinesine koyun. İsterseniz orada da bırakabilirsiniz, ama o zaman yarın sabah makineye koymak zorunda kalırsınız. Ayrıntılar için kullanım kılavuzuna bakabilirsiniz. Deterjan şurada, aşağıda.”

“Ama... Yapamazsınız...”

“Ne yapamam?” Aralık duran kapıdan içeri yağmur damlaları ve dondurucu bir rüzgar giriyordu.

“Bizi böyle bırakamazsınız. Biz sadece birer... Sadece birer çocuğuz!”

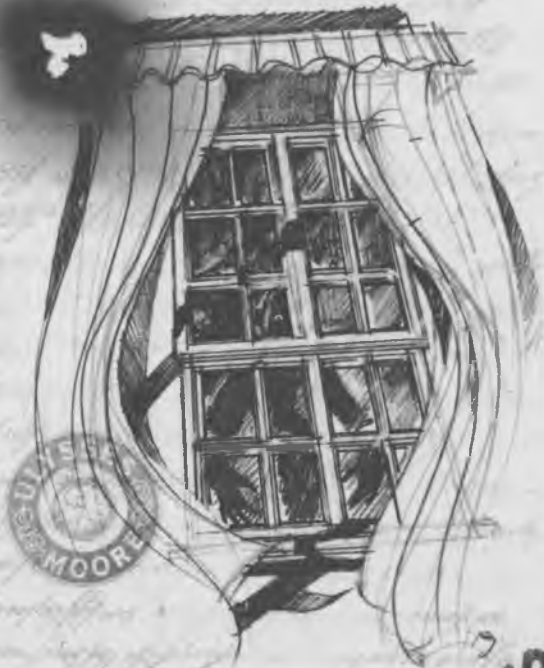
Nestor, tekrar içeri girdi ve kapıyı kapattı.

“Dinle Julia. Siz sadece birer çocuk olabilirsiniz, bu doğru. Ama ben çocuk bakıcısı değilim, ihtiyar ve aksi bir bahçıvanım. Size bir şeyler pişirdim, çünkü ailenize söz vermiştim. Ve ayrıca bu beraber geçirdiğimiz ilk gece. İşine gelirse, ne güzel. İşine gelmezse...” İkinci kez kapıyı açtı. Kuru bir rüzgar içeri doldu. “Yüz metre uzaklıktayım. Gelin ve beni çağırın.”

Ve fırtınada dışarı çıktı.

Bölüm (13)
- SÖYLENMEMİŞ SÖZLER -

Julia, gözlerini yukarı çevirdi. Mutfakta yalnız kaldığında, “Şu saçmalığa bak!” diye bağırdı. Tam da düşündüğü gibi olmuştu: Bu adam kaba ve beceriksiz vahşinin tekiydi. Tek başına yaşamasına şaşmamalıydı. Kim onun gibi birine dayanabilirdi ki?

Sandalyesinden indi ve fırına yaklaştı. Tencerenin kapağını kaldırdı. Tüm düşündüklerinin aksine, çorbanın oldukça iştah açıcı bir kokusu olduğunu kabul etmek zorundaydı. Karnı bir kaşık çorba için istekle guruldadı.

Saat daha ancak akşamın yedisi olmuştu. Ama evdeki araştırmadan, denizden, sonrasında gelişen olaylardan ve bisikletle bir aşağı bir yukarı kasabaya gidip gelmelerinden sonra çorbaya batırılmış bir parça çıtır ekmek o kadar da büyütülecek bir şey gibi görünmüyordu.

Sanki isyan etmesini gerektiren bir durum veya bir kişi varmış gibi başını salladı ve “Şu saçmalığa bak!” diye bağırdı.

“Neye bak?” diye sordu Jason, mutfığa girerken.

Bir elinde kallavi *Unutulmuş Diller Sözlüğü*’nü diğerinde de anahtarları ve buldukları parşömeni tutuyordu.

Mutfak masasına dayandı ve “Vay!” dedi. “Şahane kokuyor. Bir an evvel her şeyi silip süpürsek mi?”

Onun ardından Rick de mutfığa girdi. Annesi Argo Vilası’nda kalmasına izin vermişti. Julia gülümsedi. Rick’i ağrlamak onun için bir zevkti.

Jason aceleyle sözlüğü Rick'e uzattı.

Rick, "Önce şifreyi çözelim, sonra yeriz," dedi.

Kendi evinde ayakta duran Nestor, Argo Villası'nın mutfağında yanan ışığa bakıyordu. Birbirleriyle çelişen düşüncelerden dolayı kafası patlayacak gibiydi.

Çocukların gülmelerini, neşeyle konuşmalarını ve yüksek sesle birbirlerine bağırma sesini dinledi bir süre.

Sonra tabakların ve bardakların sesini duydu. Eski evde ışıklar bir yanıp bir sönüyordu.

Bahçıvan gülümsedi: Argo Villası yeniden doğmuştu.

"Eski günlerdeki gibi..." diye mırıldandı.

Tek başına yaşamak ona yüksek sesle düşünme alışkanlığı edindirmişti.

Aslında Nestor, bu çocuklarla beraber hayatın eskisinden de daha iyi olacağını umut ediyordu. Sonra Oblivia Newton'la öğleden sonraki karşılaşmaları aklına geldi ve bir şeye vurmamak için kendini zor tuttu.

"Bu eve asla sahip olamayacaksın, Oblivia..." diye fısıldadı dişlerinin arasından.

Genç ve zengin bir iş kadını olan Oblivia, büyük bir emlak şirketinin yöneticiliğini yapıyordu. Nestor, kadının görevinin tam olarak neleri kapsadığını bilmiyordu. Bildiği tek şey ev alıp sattığıydı. Teknik anlamda, "komisyoncu" gibi bir şey olmalıydı. Ev satarak, planını çizen mimardan ya da inşa eden duvar ustasından çok daha fazla para

kazanmanın tüm yollarını bilen biri varsa o da Oblivia Newton'du.

"Modern dünyanın gizemleri," diye düşündü Nestor.

Oblivia Newton bir meteliğin bile hesabını tutardı. Ama Nestor, değil.

Ve bu farklılık daha çok Oblivia'yı ilgilendiren bir konuydu. Kadın ona gezegenin herhangi bir yerinde en lüks iş olanaklarını teklif etmişti. Argo Villası'nın patroniçesi olması karışığında, Nestor'a, istediği her şeyi alabileceğini vaat etmişti.

"Dile benden ne dilersen," diyerek bu öğleden sonra ona teklif götürmüştü. "Dile sana dünyaları vereyim."

Cinleri tepesine çıkan Nestor, "Tamam, senin bu dünyadan kaybolmanı diliyorum," diye cevap vermişti.

Akşam yağmuru gücünü artırdı.

Nestor akşam yemeğinden kalma soğuk tabakların karşısına geçti ve askıdan siyah ceketini alıp üzerine geçirdi.

"Eminim bu çocuklar zamanla evin ne kadar değerli olduğunu anlayacaklardır..." diye mırıldandı ve kapıya doğru yöneldi.

Fırtınanın gitgide artan öfkesi altında, Argo Villası inlemeye ve çatırdamaya başlamıştı. Mutfakta ise çorba son kaşığına kadar yalanıp yutulmuştu. Üç çocuk birbirlerine sokuşmuş, parşömenin son tercümesini yüksek sesle okuyorlardı. İlk buldukları mesaj esrarengiz idiyse, ellerine geçen bu ikinci ipucu neredeyse anlaşılmazdı:

*Eğer dört tanesi birini açıyorsa bahtına,
Dördün üçü parolayı gösterir
Dördün ikisi götürür ölümün peşine
Ve dördün biri aşağı indirir.*

Jason, aynı anda ilk pusulayı da okuyarak bazı fikirler üretmeyi denedi. Ama yorumladığı her cümlede Rick, en azından iki tane yanlış bulabiliyordu.

“Sorun şu ki,” diye belirtti Rick, “ilk pusulanın gerçekten de ilk pusula olup olmadığını bilmiyoruz. Demek istiyorum ki... Bu ikinci mesajın kayalıklarda bulduğumuzdan daha önce yazılmış olma ihtimali de var. Eğer bunun bir tür... define avı... olduğu düşüncemiz doğruysa bile, bu oyuna neresinden girdiğimizi bilmiyoruz.”

“Neresinden girersek girmiş olalım, şu anda elimizde dört tane anahtar var,” dedi Julia, tekrar konuyu toplayarak. “Ve burada yazdığına göre, dördüyle bahtımıza bir tane açarsak... vesaire vesaire. Bence bu bahtımıza olan şey açamadığımız şu kapı.”

“Anahtarlardan biri de olabilir,” diye atıldı Rick. “Ve baht, tesadüf anlamına geliyor. Veya şans.”

“En azından o kapıyı açmak artık bizim kaderimiz,” dedi Jason. “*Bahtına* bu anlama da gelebilir... kader.”

Kayalığın içindeki yarıktaki tesadüf eseri asılı kalmamıştı. Ya da şans eseri.

Bu olsa olsa kaderdi.

Jason, arkadaşlarının önüne geçip ışıkları açmadan taş odaya doğru yola koyuldu. Karanlıkta tekinsizce önlerine açılan iki büyük odayı aştı. Odalardaki eşyalar, hayali şekiller oluşturuyorlardı. Yağmur ve rüzgar şiddetini o kadar artırmıştı ki, ev sanki tepetaklak kayalıklardan aşağı yuvarlanmak üzereydi.

Basamakların tepesindeki kule, fırtınanın yaylım ateşi altında acıyla inliyordu ve içeri dolan güçlü rüzgarlar merdiven boyunca döne döne esiyordu.

Jason, anahtarları yanma almıştı. Pantolonunun cebinde ağırlıklarını hissediyordu. Arada sırada bilinçsizce elini cebine sokup anahtarlara dokunuyordu. Taş odaya ulaştı ve eliyle duvarı yoklayarak elektrik düğmesini aradı.

Etraf zifiri karanlıktı.

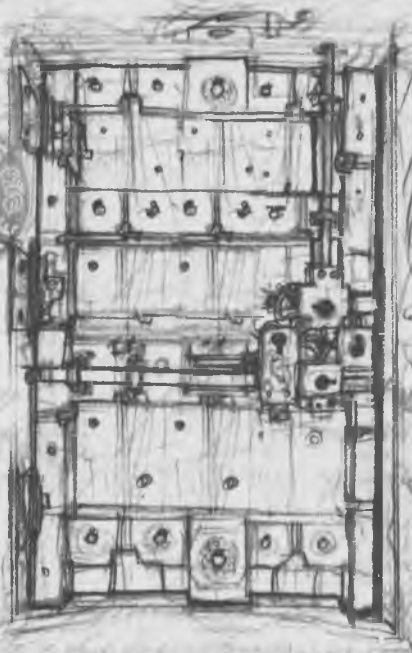
Gecenin karanlığında aniden beyaz bir ışık çıktı. Jason yerinden sıçradı ve yüzünü pencereye çevirdi.

Ve ona dik dik bakan bir suratla yüz yüze geldi.

Sonra tek hatırladığı şey, avazı çıktığı kadar bağırdığıydı.

Bölüm (14)

- BAHT -

Jason'ın bağıışını duyan Rick ve Julia, hızla taş odaya çıktılar ve ışığı yaktılar. Jason saldırıya uğramış gibi yere kapanmıştı. Anahtarlar cebinden düşmüştü.

“O burada! O burada!” diye uludu.

Bir yandan da hıçkırıyor ve eliyle pencereyi gösteriyordu.

“Kim? Kim burada? Nerede?” diye sordu Julia. Kardeşini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Ama kızcağzın tüyleri diken diken olmuştu. Etrafında gördüğü her şey onu korkutmaya yetiyordu.

“Ne gördün Jason?” diye sordu Rick.

Kafalarının üzerindeki ampul sönüp yandı.

Jason, “Yıldırım... yıldırım...” diye kekeledi. Korkuyla yere büzülmüştü ve bu haliyle on bir yaşındaki diğer çocuklardan daha küçük görünüyordu. “Pencerede... Pencerede bir adam vardı! Onu gördüm! Bir... yağmurluk... uzun, siyah bir yağmurluk giymişti... ve... orada durmuş içeri bakıyordu!”

Jason'ın gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı ve göz bebekleri öyle büyük bir dehşetle büyümüştü ki, Julia ona tüm kalbiyle inandı.

“Bir adam mı Jason?”

“Evet...” diye mırıldandı. “Bir adam.”

Rick, “Bütün kapılar kapalı mı?” diye sordu. Bu konularda aklı kıskanılacak kadar çabuk çalışıyordu.

Julia koridorda bulunan bütün ışıkları yakarak birinci ka-

tın bütün kapılarını sırasıyla kontrol etti.

Neyse ki hepsi içerden kilitlenmişti.

Taş odaya geri döndü. Jason sonunda sakinleşebilmişti.

“Eski ev sahibinin hayaletiydi...” diyordu. “Bana inanmak zorundasın, Rick. Korkunç görünüyordu. Yüzünü boydan boya kesen bir yara izi vardı...”

“Bütün kapılar kapalı,” dedi Julia. “Kimse içeri giremez. Ve eğer dışarıda birisi varsa, Nestor onu görecektir.”

Yere oturdu ve anahtarları topladı. Timsah, ıstakoz, kuş ve kirpi.

Jason, “Peki üst kat?” diye sordu, fısıldayarak.

“Üst kat, ne?”

Evin ışığı tekrar göz kırptı. Gök gürlüyor, yıldırımlar düşüyordu. Ve birkaç saniye sonra elektrik tamamıyla gitti.

Julia, “Ah, hayır...” diye fısıldadı.

Rick, “Şimdi gelir,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

“Duydunuz mu? Duydunuz mu?” diye tekrar bağırmaya başladı, Jason.

Julia, tüylerini diken diken eden ürpertici bir esinti hissetti. Korkudan kanı donmuştu ve Rick’le kardeşinin kollarını bulmak için ellerini karanlığa doğru uzattı.

“Neyi duyduk mu...? Jason?” diyebildi sonunda.

Kardeşinin sesi çıkmıyordu.

Ama artık kendisi de duyuyordu.

Rüzgarın sesi vardı...

Yağmurun sesi...

Gece fırtınası...

Kepenklere çarpan küledeki açık pencerenin ritmik sesi...

Açık pencere!

Julia, dudaklarını sıktı. Ağlamak istemiyordu. O kadar, ama o kadar çok korkmuştu ki, anne ve babasının şu anda burada, yanlarında olması gerçekten çok iyi olurdu doğrusu.

Rick'in yüzü karanlıkta aniden aydınlandı.

"Çakmak!" dedi. "Babam her zaman yanımda bir tane taşımamı söylerdi." Yavaşça Julia'nın ellerinden kurtuldu ve "Yukarıdaki pencereyi kapatmaya gidiyorum," dedi.

Julia, "HAYIR!" diye çığlık attı.

"Neden hayır?"

"Kal... Burada kal," diye emretti, kız. "Elektrik gelene kadar burada kalalım..."

Rick, "Evde hiç mum yok mu? Ya da el feneri," diye sordu.

Tam o anda çakmak söndü.

"Ne oldu?" diye sordu Jason, heyecanla.

Rick, "Az daha elim yanıyordu," dedi.

Çakmağı tekrar yaktı.

"Mutfakta birkaç tane mum olmalı. Bir rafın üzerinde görmüştüm," diye mırıldandı Julia.

"Peki, öyleyse ben mutfığa gidiyo..."

Julia oğlanın koluna yapışarak, “HAYIR!” diye tekrar çığlık attı,

Mutfağa, mumları almaya hep beraber gitmeye karar verdiler. Taş odadan çıkıp salonların arasında yollarını bulabilmeleri için, Rick elindeki çakmakla etrafı aydınlatıyordu.

Ancak mutfağa girmeleriyle elektriğin gelmesi bir oldu.

Argo Villası en izbe köşelerine kadar tekrar aydınlandı. Ama yanıp sönen bir ışıktı bu. Her an tekrar kesilip onları karanlıkla baş başa bırakmaya hazırdı. Üç tane mum aldılar. Kulenin merdivenlerini tırmandılar ve o gün üçüncü kez bu yerine oturmayan pencereyi kapadılar.

Aşağı kata inerlerken, Rick yüksek sesle düşünüyordu: “Kulede kaç tane pencere olduğu dikkatinizi çekti mi?”

“Hayır, kaç?”

“Her duvarda bir tane: Toplam dört pencere.”

Ve ekledi: “*Eğer dört tanesi birini açıyorsa bahtına...* Pencerelerden bahsediyor olabilir.”

Jason bir süre kendi kendine düşündü, sonra kafasını salladı. “Hayır. Zannetmiyorum. Dört, sadece anahtarların sayısı. Biri ise... biri ise...”

“Bahtına,” diye bitirdi Julia.

Sadece taş odanın ışığını açık bıraktılar ve içeri sığındılar. Jason kendini korkuyla pencerelerden dışarı bakmaktan alamıyordu.

Birbirlerine sokuldular ve dikkatle kapının üzerindeki

dört kilit deliğini incelemeye başladılar.

Dört adet yuvarlak delik vardı. Birbirlerinden hiçbir farkları yok gibi görünüyordu. Ve şu şekilde dizilmişlerdi:

Ancak ellerindeki anahtarları nasıl kullanacaklarına dair hiçbir ipucu yoktu.

“Bence anahtarları öylesine deneyelim...” dedi Julia, bir süre düşündükten sonra.

Rick başını salladı: “Öylesine deneyemeyiz. Bir sırası olmalı. Bir düzeni. Timsah, kirpi, ıstakoz ve kuş... bu hayvanlar arasında ne gibi bir bağ olabilir?”

“Hiç: Mesaj *bahtına* diyor...” diye hatırlattı Jason.

“Mesajın ne dediğini anladım,” diye cevap verdi Rick, sıkıntıyla. “Ama en azından bunun bir düzeni olmalı!”

“Anahtarları deneyelim. Dönerlerse, doğrudur. Dönmezlerse yanlıştır. Belki bu düzen işe yarayabilir.”

Rick, “Peki, kapıyı açmak yerine kurcalamamız gereken bir mekanizmayı bozarsak?” diye üsteledi. “Belki ona ulaşmak için sadece tek bir şansımız vardır... Defineye yani.”

“İstakozu, üstteki kilide sokmakla başlayalım,” dedi Jason.

“Neden?”

“İ... İstakoz. Alfabetik düzene göre ilk harfi ötekilerden önce geliyor.”

“Peki, kuşun ve kirpinin K’lerini nereye koyacağız? Sağa mı sola mı, yoksa aşağı mı yukarı mı? Nereye koymamız gerektiğini nereden bileceğiz?”

Jason ne cevap vereceğini bilemedi.

“Ayrıca, dahası var. Bu hayvanların isimlerini doğru söylemeliyiz... çenesinden anlaşılacağı kadarıyla bu timsah değil, bir alligator.”

“Bir hayvan uzmanı olduğunu bilmiyordum...” dedi Julia, hayran hayran.

“Peki diğerleri? Bu ne tür bir kirpi?”

“Bildiğimiz kirpilerden,” diye cevap verdi Rick. “Kirpi demek bence yeterli.”

Geriye sadece kuşlu anahtar kalmıştı. Nispeten uzun gagası ve orta uzunluktaki kuyruğuyla, bu yöreye özgü çalılıkuydu.

“Öyleyse... Çalılıkuy ıstakozu yerse...” diye sesini yükseltti Julia.

“Kirpi çalılıkuy yemez.”

“Alligator ise hepsini yiyebilir. Kirpiye özellikle dikkat etmesi gerekir ama!”

Hayvanları besin zincirine göre ayıramadıklarını anlayınca, yukarıdaki kilidi Kuzey, aşağıdakini de Güney olarak düşünüp, yaşadıkları coğrafi bölgelere göre ayırmayı denediler.

“Alligatorler daha çok Amerika’da ve Çin’de yaşarlar. Güneyde. Aşağıdaki kilit.”

“Ama kirpiller neredeyse her yerde yaşarlar!” diye sızlandı Julia.

Yaşadıkları yerlere göre ayırmaya çalıştılar, sonra renklerine göre. Ama ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, bu dört anahtar arasında mantıklı bir bağ kuramıyorlardı.

Sonunda Julia bu yararsız tahminlerden sıkıldı. Üzerinde alligator olan anahtarı kaptı ve en üstteki kilide soktu.

Sonra çevirdi ve... *trink!*

“Döndü!” diye bağırdı Julia.

Jason ve Rick öteki anahtarları kapıp onun yanına koştular.

Jason, “Nasıl becerdin?” diye sordu.

“Aldım, soktum, çevirdim. Bana ötekileri verin.”

“Hangisini istiyorsun?”

Julia, “Kirpiyi,” diye karar verdi.

Anahtarı aldı ve biraz evvel çevirmeyi başardığı anahtarın solundaki kilide soktu.

Trink.

“Çalığışu!” diye emretti Julia.

Trink.

“Ve son olarak... Istakoz!”

Julia son anahtarı aldı ve artı şeklinin en alttaki deliğine soktu. Bu sefer de anahtar girdi ve kolaylıkla döndü.

Trink.

“Yaptım,” dedi Julia, kapıya bakarak.

“Ne yaptın?” diye araya girdi Jason.

“Bütün kilitleri açtım.”

Rick bir elini kapıya dayadı ve hafifçe ittirdi. Sonra anahtarlardan birini tuttu ve yavaşça çevirdi.

“Gerçek şu ki, bu kapı eskisinden daha da kapalı.”

Julia, bir öfke dalgasının gelmekte olduğunu hissetti. Istakozun olduğu anahtarı iki-üç kez çevirdi.

Trink trink...

“Boşa dönüyorlar...” diye belirtti.

Hepsini dört kez çevirdi.

Sonra son ikisini.

Kapı kapalı kalmaya devam ediyordu.

Rick, gülümsedi: “Gördün mü? Bu kapıyı açmanın bir kuralı olmalı.”

“Açıl! Açıl!” diye bağırdı Jason, yumruklarıyla kapının tahtalarını döverek. O vurdukça etrafa korkutucu bir ses yayılıyordu. “Duydunuz mu?” diye fısıldadı, sonra. Kapıya yaslanmıştı. “İçerisi boş...”

Jason ve Julia, boşa dönen anahtarları farklı kilitlerde denemeye devam ederlerken, Rick parşömenin çevirisini aldı ve satır satır üzerinde çalışmaya başladı.

Dördün üçü parolayı gösterir... Hangi parola? Dördün ikisi götürür ölümün peşine... Bu hayvanlardan hangileri ölümüne götürüyor olabilir? Ve hangisi, aşağıya indiriyordur?

Rick beynini patlatırken, Jason tek bir anahtarı bütün kilitlerde kullanmayı denedi: Anahtarı döndürüyor, mekanizmayı kırıyor, geri çıkarıyor ve bir sonraki anahtarı sokuyordu.

Kilitlerin sırasını önce saat yönüne göre ayarladı, sonra ters yönde denedi, önce aşağı yukarı, sonra sağa sola...

Ama binlerce denemeye rağmen kapı nuh diyor, peygamber demiyordu.

Sıkıntıdan patlamak üzere olan Jason ve Julia, gidip Rick'in yanına oturdular.

Her nasılsa Julia, bu dört anahtarın kapıyı açmak konusunda hiçbir işe yaramadıklarına kendisini ikna etmişti. "Belki büyümlü bir formül vardır... *Açıl Susam Açıl* gibi."

"Belki de *Arkadaş de ve gir...*" diye ekledi Jason, *Yüzüklerin Efendisi*'ni hatırlayarak.

Rick, ötekilerin yüreğini ağzına getirerek olduğu yerde sıçradı. "Sen ne dedin?"

"*Arkadaş de ve gir!*" diye tekrarladı Jason. "Gandalf'ın Moria Kapıları'nda okuduğu elf sözü..."

"Hayır, sen değil. Julia... Ne dedin... Büyümlü formül neydi?"

"*Açıl Susam Açıl!*"

"*Açıl Susam Açıl...*" Rick yüksek sesle çevirinin ilk satırını tekrar okudu, sonra bağırdı: "Olabilir mi?"

"Ne olabilir mi?"

Rick, hiç olmadığı kadar heyecanlanmıştı ve anahtarları

ardı ardına eline almaya başladı.

"Alligatorün 'A'sı... çalığışunun 'Ç'si... kirpinin 'K'si...
... ve... ve..."

"İstakozun 'I'sı," dedi Julia. Sonra Jason'a baktı. "Peki
şimdi ne olacak?"

Jason, "A... Ç... K... I..." diye mırıldandı.

"Hayır! 'Açkı' değil!"

Rick ayağa fırladı. Alligatorlü anahtarı aldı ve en üstteki
kilide soktu.

Trink.

"Elbette... Saatin akrep ve yelkovanı gibi dönüyor olma-
lılar," diye mırıldandı.

Sonra sağdaki kilide çalığışunu, soldakine kirpiyi soktu.

Trink trink.

"Jason, 'açkı' değil! Mesajda yazdığı gibi: Dört tanesi bi-
rini açıyorsa bahtına... AÇIK."

İstakozu en alttaki kilide soktu. Sonra geriye çekilip orta-
ya çıkardığı sonucu inceledi.

A

K

Ç

I

Anahtarları çevirdi.

Kilitlerden *trink* sesi yükseldi.
Ve kapı açıldı.

Bölüm (15)

- HER ŞEYİN BAŞLADIĞI VE BİTTİĞİ YERDE -

Handwritten text in a cursive script, likely Turkish, covering the lower half of the page. The text is written in a fluid, connected style, typical of Ottoman-era manuscripts. It appears to be a continuation of a narrative or a list of items, though the specific words are difficult to decipher due to the cursive and fading.

Handwritten text in a cursive script, likely Turkish, located at the bottom of the page. It is shorter than the main block of text and appears to be a concluding remark or a signature.

Rick birkaç adım geri gitti, sonra heyecandan başı dönerek yere oturdu. Jason ve Julia, “Başardın! Başardın! Kapıyı açtın!” diye bağışıyorlardı.

Kalpleri yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kapıya yaklaştılar. Masif ve ağır bir kapıydı. Geniş bir kasası vardı.

Öteki tarafta, Argo Villası’ndan sızan ışıkla hafifçe aydınlanmış bir oda görünüyordu.

“Ne yapacağız?” diye sordu Julia. Büyülenmişçesine öteki tarafa bakıyordu.

Jason yutkundu. Fırtına pencereleri dövüyordu. “Girelim...” dedi.

Hala yerden kalkamayan Rick, açık kapıya bakıyordu. Açmayı başardığına hala inanamıyordu. Jason’ı kapının öteki tarafındaki odaya doğru bir adım atarken görünce, onu durdurdu.

“Böyle elimizi kolumuzu sallayarak içeri giremeyiz...” dedi. “Önce işimize yarayacak bir şeyler düşünelim. Mumlar. Parşömenlerin her ikisi de. Sözlük.”

Julia, “Affedersin ama, sözlük ne işimize yarayacak?” diye itiraz etti.

Rick *Unutulmuş Diller Sözlüğü*’nü almaya gitti.

“Tercüme etmemiz gereken başka mesajlar da olabilir.”

Jason içi kil bilyelerle dolu kutuyu ve Mısır günlüğünü aldı.

Rick, çakmağının yanıp yanmadığını tekrar kontrol etti.

Sonra mutfağa koştu ve bir bıçak alıp geldi: “Geriye sadece ip kalıyor. Nerede bulabileceğimiz hakkında bir fikriniz var mı?”

“Off, ne tiyatro!” diye homurdandı Julia. “Gören de Amazon Ormanları’na kampa gittiğimizi sanır. Sadece içeri bir göz atıp çıkacağız, haydi!”

Ve eşiği aştı.

Jason onu izledi.

İkizler yavaşça odanın karanlığında gözden kayboldular.

“Rick! Çakmağı getir!” diye bağırdı Julia. “Hiçbir şey göremiyoruz!”

“Geldim! Dikkatli olun. İçeride bir çukur ya da onun gibi bir şey olabilir.”

Aniden bu olasılığı hiç hesaba katmamış olan ikizler felce uğramış gibi oldukları yerde donakaldılar.

“R-Riick...” diye bağırmaya başladı Jason. “Çakmağı da alıp hemen g-g-gele-b-b-ilir misi-i-in...?”

Rick, ip aramaktan vazgeçti ve anahtarları toplayıp mumlardan birini yaktı.

Kendilerini yuvarlak bir odanın içinde bulmuşlardı. İçeri-si oldukça küçüktü ve her tarafı taşla örülmüştü. Az önce açıp girdikleri kapıyla birlikte dört kapısı vardı. Zemin, yan yana dizilmiş taş karolarla döşenmişti. Her dört karonun ortasında ayrı bir karo daha duruyordu. Karolar iç içe dizilmişlerdi.

Bir ortaçağ kulesinin içinde olmalıydılar.

Rick, kendi mumunun aleviyle Julia ve Jason'ın mumlarını yaktı. Sonra omuzlarının arkasından süzen ışıktan da yararlanarak içerisini araştırmaya başladılar.

"Dört kapı..." dedi Rick. "Tıpkı notta yazdığı gibi."

"Bunlardan üçü parolayı gösterir..."

"Sadece biri aşağı götürür..."

"Ve ikisi ölüm yeridir..."

Odanın çıkış kapıları, üç taş karonun, ters "U" şekli oluşturacak şekilde üst üste konduğu basit, karanlık boşluklardı.

"Aman!" diye bağırdı Jason. Eriyen mum elini yakmıştı.

Çıkışların tepesindeki taş bloklara bazı stilistik figürler oyulmuştu.

"Ah, olamaz..." diye inledi Julia onları gördüğünde.

"Başka hayvanlar da var!"

Önündeki kapının üstünde, koşmakta olan bir boğa sü-rüsü resmedilmişti.

"Burada bizonlar veya boğalar var, hangisi bilmiyorum... ama şu mağara adamlarının çizdiklerine benziyorlar," dedi.

"Burada da balıklar var... Bir dizi küçük balıkçık," dedi Jason.

"Kelebekler..." dedi Rick. "Aslında, sfenks kelebekleri."

"Sfenks kelebekleri mi?"

"Gün batımında uyanan bir kelebek türü. Siz nasıl der-

siniz? Pervane böceği? Şu siyah ve tüylü olanlar...”

Julia midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturdu ve az önce girdikleri, geriye kalan son kapının üstünde ne çizili diye bakmaya gitti.

“Bu kapıda kuşlar var...” dedi, elindeki mumu kaldırıp indirerek.

“Ne tür kuşlar?”

Rick onun yanına geldi ve ikisi beraber girişin üzerindeki taş bloğa baktılar.

“Albatroslar. Çığırkan albatroslar.”

İkizlerin büyümüş gözlerle kendisine baktığını fark eden Rick ekledi: “Albatroslar deniz kuşlarıdır. Göçmen kuşlardır. Denizciler onları çığırkan diye çağırır, çünkü gökyüzüne doğru uçarlarken çığlık atarlar... Sanki kaybolmuş ve ailelerine sesleniyorlarmış gibi acı doludur çığlıkları.”

“Aman ne hoş...”

Odanın dışından fırtınanın gümbürtüsü onlara kadar ulaştı. Argo Villası’nın ışığı kısıldı, titredi ve gitti.

“İşte bu harika.”

“Karanlıkta kaldık.”

İçgüdüsel olarak Rick, Jason ve Julia, elleriyle sönmemesi için mumların ışıklarına kalkan oldular ve birbirlerinin ardı sıra karanlığın içine doğru ilerlediler.

Harfleri ilk bulan Jason’dı.

Argo Villası’nın elektriği hala gelmemişti ve taş odada

mumların alevlerini gözdağı verircesine titreten şiddetli bir cereyan vardı. Bu yüzden çocuklar yavaş adımlarla hareket etmeye çalışıyorlardı. Dört çıkış arasında gidip gelirken Jason, yuvarlak odanın çevresi boyunca bir dizi harfin taş zemine işlenmiş olduğunu fark etti.

“Parolayı buldum!” diye sevinçle bağırdı. “Gelin de şuna bakın!”

Julia ve Rick onun yanına gittiler. Jason yere eğilmişti ve elini yerdeki taşların üzerine işlenmiş harflerin üzerinde gezdiriyordu. Birbirlerinden uzak, teker teker yerleştirilmiş harfler, uzun ve tek bir cümle oluşturuyorlardı.

“O... M... E... M... O... T...” diye okumaya başladı Jason. Bunu başarmış olmaktan mutluluk duyuyordu. Neyse ki bunlar bildikleri harflerdi. “Bu seferki için bir sözlüğe ihtiyacımız olmayacak...” dedi.

Ama yanılıyordu.

Okuduğu şeyden hiçbir şey anlamadan harfleri takip ederek odanın çevresinde döndü. Mesaj hiç değişikliğe uğramadan yuvarlak odanın tüm çevresini kaplıyordu, ama bir başı ve sonu yok gibi görünüyordu. Sadece anlaşılması imkansız bir dolu harf vardı.

“Hiçbir anlamı yok!” diyerek inledi.

Julia da okumayı denedi, ama o da bir anlam katmayı başaramıyordu. Rick ise gülümsemeye başladı.

“Parola, sadece ikinci bir bilmece...” dedi. “Çözülmesi gereken gizli bir mesaj. Dört anahtar olayında veya hiyerog-

liflerde olduğu gibi.”

“... ABIUSROMEMOT!” diye sinirle bağırdı Jason, okumaya devam ederken.

Kardeşini seyreden Julia da gülümsemeye başlamıştı.

“Harika değil mi? Fırtına sırasında, kayalıkların tepesine kurulmuş bir evin gizli bir odasında, karanlıktayız ve elimizde çözülmesi gereken gizli bir mesaj daha var! Bir de Kilmore Koyu’nda canımızın sıkılmasından korkuyorduk.”

Rick, odanın ortasına oturdu. Yere birkaç damla erimiş mum döktü ve elindeki mumu üzerine yapıştırdı. Sonra öteki iki mesajı çevirdikleri kağıdı, ellerindeki işe yarayan tek kalemi çıkardı ve Jason’dan yere kazınmış harfleri yüksek sesle okumasını istedi.

“Julia, sen orada dur ki, Jason başladığı yere ne zaman döneceğini anlasın.”

“Ben ölmek istemiyorum...” dedi Julia.

“Zaten ölmeyeceksin,” diye cevap verdi Rick. “Buraya girdiğimiz kapı hala yerinde duruyor ve hala açık. İstemediğimiz sürece hiçbir yere gitmek zorunda değiliz.”

“Sen... Sen emin misin?”

“Elbette! Her zaman geri dönebiliriz.”

“M... O... R... S... U...” diye okumaya başladı Jason.

Rick, doğru yazıp yazmadığından emin olmak için Jason’ı iki kez daha odanın çevresinde döndürdü.

En sonunda mesaj diyordu ki:

MORSUIBAABIUSROMEMOTEPSEESPETOME

“Harika...” diye fısıldadı. “Bunu çözmek imkansız.”

“Bir de ben bakayım,” Jason onun yanına oturdu. Harfleri okudu ve bir yerde yan yana iki tane “A” olduğunu fark etti.

“Onları ayırmayı deneyelim.”

Rick, iki “A” arasına bir çizgi çekti.

MORSUIBA/ABIUSROMEMOTEPSEESPETOME

Okudu: “MORSUIBA... Bana bir şeyler hatırlatıyor...” diye fikrini söyledi.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Hayır... Bu kelime... MORSUIBA... Sözlüğün bir yerlerinde bu kelimeyi gördüğüme eminim.”

Jason elektrik çarpmış gibi ayağa fırladı: “Eminsin, öyle değil mi?”

“Sanırım evet. Sözlüğe bir göz atmakta fayda var.”

Rick, sözlüğü önüne koyup diz çöktü ve en eski dillerin yazılı olduğu sayfaları çevirmeye başladı. İkizler, tarihi bir mekanda olmanın verdiği heyecanla, yürekleri ağzlarında onu seyrediyorlardı.

“Buldum!” diye çılgık attı Rick, sözlükteki, *Ay Halkı'nın Dili* adlı bir başlığı işaret ederek. “Şuna bakın! Suiba kelimesi ‘aceleyle’ demekmiş.”

Mesajdaki kelimelerden birini çözmüş olabilirler miydi?

“Geri kalanını da tercüme etmeye çalışalım,” diye önerdi Rick.

Tam o anda Jason, “Hey!” diye bağırdı. “Her iki taraftan da okunuyor... Bakın! Tersten de, düzden de okunduğunda da aynı cümle ortaya çıkıyor!”

Harfler, “A”lardan başlanıp sağa doğru okunduğunda ortaya ABIUSROME diye bir yazı çıkıyordu. Ve aynı şekilde sağdan sola okunduğunda da çıkan yazı aynıydı. Üstelik cümlelerin sonuna geldiklerinde soldan da, sağdan da aynı harfler okunmaya devam ediyor, bir halka oluştuyordu.

Her iki yönde okunabilen, başı sonu olmayan yuvarlak bir cümleydi. Sihirli bir cümleydi.

Öyle bir cümleydi ki, şu ana kadar hiçbir anlam ifade etmemişti.

Çocuklar böylece daha önce ne okul kitaplarında gördükleri ne de duydukları Ay Halkı denilen bu insanların kullandığı dilin çevirisinde takılıp kaldılar. Şanslarına, *Unutulmuş Diller Sözlüğü* tam da onlara yardım etmek için yaratılmış gibi görünüyordu. Kitaptaki bilgileri kullanarak kısa süre içinde halka cümledeki kelimeleri tanımlamayı ve ayırmayı başardılar.

Kelimeler açılıp bir sıraya konduğunda, parola ortaya çıkmıştı:

ES PET OMEMOR SUIBA ABIUS ROMEMOT EPSE

Ellerindeki *Unutulmuş Diller Sözlüğü* mucizeler yaratıyordu. Saatin dörtte birinden kısa sürede kelimelerin hepsi tercüme edilmişti.

Bu da demek oluyordu ki:

GEÇENİN İÇİNDE ACELEYLE HAREKET EDİYORUZ, PARILDAYAN ALEVLERDEN KORKARAK.

İşte çözmüşlerdi. Rick sözlüğü kapattı.

Çocuklar bir süre sessizce oturdular ve bu cümlelerin ne anlama geldiğini düşündüler. Sonra Julia sordu: “Şimdi ne yapıyoruz?” Kafasının ağırlaştığını hissediyordu. O her zaman hareket etmeyi kafa patlatmaya tercih ederdi; oturup düşünmektense harekete geçmek isterdi. Bu bir dizi bilmece artık onun dikkatini dağıtmaya başlamıştı. Aynı zamanda Rick’in yeteneklerine hayran kalıyor, kardeşinin keskin zekası ve sezgileriyle gurur duyuyordu.

Ancak Jason kararsızca başını salladı.

Rick ise “Hangi kapının bizi aşağı götüreceğini biliyorum,” diye cevap verdi.

İkizler onu izliyorlardı.

Rick odaya girdikleri kapıya yaklaştı, üzerinde albatros-

lar çizili olana.

“Az önce size dediğim gibi, bunlar göçmen kuşlardır. Geceleri dalgaların, kayalıkların veya teknelerin direkleri üzerinde dinlenirler. Demek oluyor ki, geceleri hareket etmezler.”

Sonra balıkların olduğu kapıya geçti.

“Balıklar sualtında yüzerler. Parıldayan alevlerden korkuyor olamazlar.”

Boğa sürüsünün olduğu kapının önünde de şunları söyledi:

“Bu hayvanlar ise hem geceleri hareket edebilirler hem de parıldayan alevlerden korkabilirler. Tarih öncesinde yaşayan avcılar onları yakalamak ve pişirmek için genellikle ateş kullanırlarmış... Ama parolanın onlardan bahsettiğini hiç sanmıyorum. Özellikle de geceleri... aceleyle hareket edebileceklerini düşünmüyorum.”

Rick ışık geçirmez, zifiri karanlık olan son çıkışa yaklaştı. Taşın üzerine kazınmış üç gece keleşini aydınlatmak için mumu yukarı kaldırdı.

“Parola pervane böceklerinden bahsediyor. Sadece geceleri aceleyle hareket ederler ve parıldayan alevlerden korkarlar. Çünkü ışık onları kendine çeker... Ve kanatlarını yakar.”

Julia, gece keleşlerinden birinin arkasında kafatasına benzer bir şey olduğunu fark etti.

“Ama... eğer bu doğru kapıysa,” diye sordu, “neden şu

kelebeğin üzerine bir kurukafa resmi çizilmiş? Kurukafa, ölüm demektir.”

Rick kafasını salladı. “Bu bir kurukafa değil. Sadece kapının üzerindeki bir leke. Kurukafaya benzeyebilir, ama sadece bir göz aldanması.”

“Öyle ya da böyle, bence Rick’in hakkı var...” diye karar verdi Jason. Mumu uzatıp önlerinde uzanan karanlığın içinde neler olduğunu seçmeye çalıştı. “Mesaj diyor ki, dördün üçü parolayı gösterir. Ve burada üç tane kelebek var. Bu yönde devam etmeliyiz.”

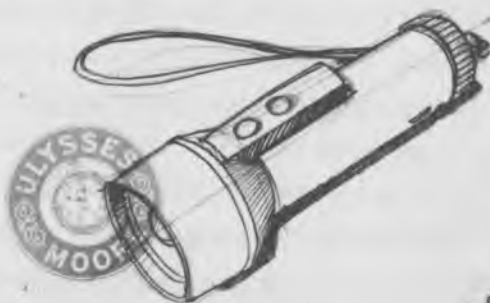
“Bunu şimdi yapmak zorunda değiliz...” dedi Rick.

“Elbette zorundayız,” diye cevap verdi Jason. “Buraya kadar boşu boşuna gelmedik. Kapının ardında ne olduğunu öğrenmeye geldik.”

Bölüm (16)

- KARANLIK MERDİVEN -

Eşiğin öte tarafında bir merdiven vardı. Jason mumu aşağı doğru tuttu ve dimdik aşağı inen basamakların nereye kadar gittiğini görmeye çalıştı.

Sonra arkadaşlarına dönüp, “Doğru yoldayız!” diye heyecanla çığlık attı. “Mesajın dediği gibi aşağı inen bir merdiven var! Ne bekliyorsunuz?”

Rick ve Julia kararsızca onu izlediler.

Etraflarını çevreleyen duvarlar gibi merdivenin basamakları da kayaya oyulmuştu. Ne kadar aşağı inerlerse, içeride esen rüzgarla beraber burunlarına dolan denizin keskin koku o kadar çok artıyordu.

İlk olarak Jason inmeye başlamıştı ve şimdi ötekilerden beş basamak öndeydi. Elindeki mumun alevi merdivenin girintili çıkıntılı duvarlarında bir görünüp bir kaybolan tuhaf şekiller oluşturunuyordu.

Karanlık git gide daha da koyulaşmaya ve çocukların ellerindeki ışık kaynakları git gide daha da küçülmeye başlamıştı.

“Jason...” dedi Julia, ağlamaklı bir sesle. Basamakların asla son bulmayacağını düşünmeye başlamıştı. İçeride esen rüzgar da giderek sertleşiyordu. “Neden geri dönmüyoruz?”

Jason onu duyduysa da cevap vermedi.

Onun yerine bir çığlık attı: “Gelin! Gelin de şuna bakın!”

Julia, Rick’in koluna sarıldı ve yanından uzaklaşmasına izin vermeden onunla beraber aşağı indi. Merdiven sona er-

mişti. Tavan kafalarının azıcık üzerindeydi ve öteye doğru alçalarak devam ediyordu.

Birkaç metre önlerinde Jason, küçük bir tüneli kapatan taşları kaldırmak için öne eğilmişti. O taşları kaldırdıkça, buz gibi soğuk bir hava içeri dolmaya başlamıştı.

“Jason...” diye yakındı Julia.

Kardeşi ona sessiz olmasını işaret etti. Son taşı da kaldırdı ve parmağıyla yukarıyı gösterdi. Onlara dinlemelerini işaret ediyordu.

Şimdi duyuyorlardı. Ses, uzaktan ve derinden geliyordu. Ama gene de başka hiçbir şeyle karıştırılamazdı. Bu denizin sesiydi.

“Mağara...” diye fısıldadı Jason. “Yakınlarda, hatta... Hemen öte tarafta olmalı...”

“Ama, eğer yanlış kapıdan girdiysek?” diye sordu Julia. Bu karanlık tünelde öyle körü körüne ilerliyorlardı ki, her adımında içi bir kez daha ürperiyordu.

Ama Jason onun tek bir söz daha etmesine izin vermedi. Yere eğildi ve etrafını aydınlatmak için elindeki mumun alevini kullanarak az önce girişindeki taşları kaldırdığı tünele doğru elleri ve ayakları üzerinde yürümeye başladı.

Tek bir söz bile söylemeden tünelin içinde kayboluvermişti.

Rick ve Julia onun nefes alıp verişlerini duyabiliyorlardı. Sonra, birkaç dakikanın ardından, Jason bağırdı: “Başardım!

Tekrar ayaktayım çocuklar. Siz de gelin!”

Rick, Julia’ya önden gitmesini işaret ederken, “Ne görüyorsun?” diye sordu.

“Tünel burada daha yüksek ve ilki gibi devam ediyor! Sonra sanırım... sola dönüyor...” diye cevap verdi Jason.

Julia yere eğildi. Ellerin altındaki taşlar soğuk ve ıslaktı. Gözlerini kapadı ve biraz evvel Jason’ın gözden kaybolduğu tünelin içinde ilerlemeye başladı. Tünelin öteki tarafından kendisiyle konuşan kardeşi bir kerecik olsun doğruyu söylüyordu: Çok az kalmıştı. Az sonra tekrar ayağa kalkabilecekti. Dönüp az önce girdiği deliğe baktı ve hangi akla hizmet bu tünelin böylesine dar yapıldığını düşündü. Üçü de bu kadar zayıf olmayabilirlerdi ve belki tünelin ortasında bir yerlerde sıkışıp kalırlardı.

Dar tünelin öteki tarafında işler sadece bir parça iyi gidiyordu. Julia, tünelden çıktığında bir an için boğulma korkusundan kurtulur gibi olmuştu, çünkü burası daha soğuktu. Ama yukarı doğru esen bir rüzgar hızla gelip mumların alevlerini gözdağı verircesine titretti.

Kız, alnına ve gözlerine yapışan terden ıslanmış saçlarını önünden çekti ve etrafını görmeye çalıştı. Biraz sonra Rick de tünelden çıkmıştı, elinden düşürmediği *Unutulmuş Diller Sözlüğü*’ne sarılmış, oflayıp pufluyordu.

“Yanımıza el feneri almalıydık...” diye söylendi. Bir yandan da eliyle mumun alevini korumaya çalışıyordu.

Gözleri parlayan Jason tünelde ilerledi. Julia bir eli karde-

şinin omzunda, onu takip ediyordu. Sıranın sonunda Rick vardı.

Jason'ın da dediği gibi birkaç metre ötede tünel sola döndü. Dönmesiyle beraber de çocuklar kendilerini güçlü bir cereyanın ortasında buldular. Aniden mumları sönmüş, karanlıkta kalmışlardı. Julia bağırdı ve Jason'ı kendine çekti.

Soğuk hava hışırdayarak kayaların arasında dolaştı, merdiveni tırmandı ve yola çıktıkları yuvarlak odaya kadar ulaştı. Bir ses duyuldu; kuru ve tok bir ses.

"Ah, hayır!" diye bağırdı Rick, karanlıkta etrafını görme-ye çalışırken.

"Ne... ne var Rick?" diye sordu Julia. "Jason? Jason... Burada mısın?"

"Buradayım!" diye bağırdı kardeşi hemen arkasından. "Ne oldu?"

"Sanırım... cereyan... kapıyı kapattı!" dedi Rick.

"Hangi kapıyı?" diye sordu Julia korkuyla.

"Kapanabilecek tek kapıyı: İçeri girdiğimiz kapıyı. Sesi duymadınız mı?"

Yapışkan bir şey Julia'nın kolunu kavradı ve aynı anda kız korkuyla çığlık attı.

"Benim!" dedi Jason. "Sakin olalım, tamam mı? Henüz hiçbir şey olmadı. Rick, mumları yeniden yakmamız gerek..."

Karanlıkta el yordamıyla birbirlerini bulup sokuldular. Rick çakmağı çıkardı ve mumların fitillerini tekrar yakmaya

çalıştı. Ama çakmak, tam ufacık bir alev oluşturmuştu ki, tünel boyunca esen soğuk rüzgar üfürüp alevi söndürdü.

Birkaç faydasız denemeden sonra, “Bu cereyanda mumları yakmak imkansız!” diye yakındı.

Vücutlarıyla rüzgarı kesmeye çalıştılar, ama çakmak ufacık alevlerden başka bir şey çıkarmıyordu. Onu yanıp sönen bir ışık kaynağı olarak kullanmak zorunda kalacaklardı.

“Haydi, geri dönelim,” diye ısrar etti Julia. Bu tuhaf tünelde ilerlemenin tam anlamıyla delilik olduğuna karar vermişti.

“Nereye dönelim?” diye cevapladı Jason. “Rick’in dediğini duymadın mı? Argo Villası’nın kapısı kapandı!”

“Yeniden açabiliriz! Anahtarlar yanımızda değil mi? Rick onları almıştı.”

“Kapının bir anahtar deliği olduğundan emin misin?”

“Elbette vardı...” diye cevap verdi Julia. Sonra düşündü. Kapının bir deliği olduğundan o kadar emin değildi. “Siz dikkat etmediniz mi?”

Uzun bir süre sessiz kaldılar. Sadece rüzgarın ve denizin yankılanan sesleri dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

“Ben dikkat etmedim.”

“Ben de.”

“Rick?”

Bu gibi durumlarda akli hızlı çalışan Rick bile bu sefer kendinden o kadar emin değildi.

“Beni burada bekleyin. Geri dönüp bakacağım.”

“HAYIR!” diye bağırdı Julia. “Hepimiz burada kalacağız!”

“Burada nerede? Tünel devam mı ediyor?”

Çocuklar, arada bir çakmağı yakarak yavaşça etraflarını araştırmaya başladılar.

“Tüneli döndüğümüzde ani bir cereyan oluştu... Taşları oynattığımızda oluştuğu gibi... Argo Villası’na kadar giden bir cereyan oluşturduk ve bu da kapının çarpmasına neden oldu.”

“Ama cereyan Jason taşları oynattığında oluşmamıştı. Buraya geldiğimizde oluştu. Rüzgar yakınlarda bir yerden geliyordu... Ama nereden?”

“Of, hayır!” diye inledi Jason, nereden geldiğini bulduğunda. “Daha ileri gidemeyiz, çocuklar.”

“Bu da ne demek... Daha ileri gidemeyiz de ne demek oluyor?” diye sordu Julia.

“Tünel boşluğa düşüyor,” diye açıkladı Jason. “Burada bir kuyu var ve rüzgar buradan geliyor.”

Birkaç adım ötede tünelin zemini aniden kayboluyordu, kaskatı bir kaya olacağına, sadece kocaman kara bir delik vardı.

“Bunun bir... tuzak olma ihtimali var mı...?” diye sordu Julia.

“Ne anlamda?”

“Bu cereyan mumlarımızı söndürdü ve bizi buraya kapattı... Karanlıkta yolumuzu ancak el yordamıyla bulabiliriz,

bu da o çukura kolayca düşebileceğimiz anlamına gelir. Hatırlasanıza; dördün ikisi ölüme gider...”

“Sen ve ben Julia...” dedi Jason. “Eğer sen bağırıp beni kendine çekmeseydin, şimdi o kuyuya düşmüş olacaktım. Çok... çok az kalmıştı.”

Rick başını salladı. “Mantıklı bir açıklaması olmalı. Mantıklı bir açıklama. Rüzgar aşağıdan gelmiş olamaz. Hava birden... çekiliverdi. Yukarıdan.”

Bu sefer de Jason bağırды: “Pencere! Merdivenlerin tepesindeki pencere tekrar açılmış olmalı.”

Rick başını sallayarak onayladı.

“Evet. Pencere, yuvarlak odayla merdiven arasında cereyan oluşturdu... Sen tüneli açtın ve... ve şimdi biz bu kuyunun dibinde kapalı kaldık!”

“O pencereyi çivilemeliydik!” diye araya girdi Julia. “Ve yanımıza en azından bir tane el feneri almalıydık...”

Jason düşüncelere dalmıştı. Konuştuğunda, sesi sanki uzaklardan bir yerlerden geliyordu. “Siz ne düşünüyorsunuz... Önümüzdeki bu deliği aşarsak... tekrar mumları yakabilir miyiz?”

“Ama nasıl aşacağız?” diye sordu Julia. “Ne ne kadar derin olduğunu biliyoruz, ne de ne kadar geniş olduğunu... Hem etrafı aydınlatacak hiçbir şeyimiz yok. Tabii, *Unutulmuş Diller Sözlüğü*’nü yakmadığımız sürece!”

“Ben yanımıza ip almamız gerektiğini söylemiştim...” diye kendi kendine konuştu Rick.

Julia kontrolü eline alma zamanının geldiğini anlamıştı. “Yapabileceğimiz tek şey geri dönmek. Bir kere yukarı çıktık mı, kapının içeriden açılıp açılmayacağına bakarız. Olmazsa Nestor sesimizi duyup gelinceye kadar bağırırız.”

“Peki, sesimizi duymazsa?”

“O zaman yuvarlak odadaki öteki iki çıkışın nereye açıldığını öğrenmeye çalışırız...”

“Mesajda öteki iki çıkışın ölüme götürdüğü yazılıydı...”

Yeraltının karanlığında Julia’nın kulak tırmalayan kahkahası yankılandı. “Peki, sen bu duruma ne diyorsun Rick? Bir kuyunun dibindeyiz, ışığımız yok, el yordamıyla ilerleyip hala beraber olduğumuzdan emin olmak için arada bir birbirimizi yoklamamız gerek...”

Julia, haklı olduğunu göstermek için kolunu uzattı ve... Eli, kardeşinin olması gereken yerde hiçbir şey bulamadan boşluğa düştü. “Jason? Nereye gittin?” diye sordu.

Jason ortadan kaybolmuştu.

Bölüm (17)

- KÜÇÜK KAPTAN -

Aslında Jason ondan sadece birkaç adım ötedeydi. Ama binlerce ışık yılı uzaklıktaymış gibi hissediyordu. Bulunduğu mesafeden kız kardeşi ve Rick arasında geçen konuşmayı duyabiliyordu, ama onlarla aynı fikirde değildi. Jason, doğru yolu seçtiklerine emindi. Tünelde sürünmek zorunda kaldıklarında bundan şüphe etmemişti, şimdi yol sona erdiğinde de şüphe etmiyordu.

Jason, ayaklarını sürüyerek uçurumun kenarına kadar geldi. Ayakkabılarının uçları boşluğa bakıyordu ve bu düşünce başını döndürdü. Aşağıdan gelen soğuk hava deniz kokulu, buz gibi bir el gibi derisini okşuyordu.

Uçurum... Jason, sonu olmayan, karanlık ve devasa bir derinliğin içinden konuşan bu ürkütücü kelimeyi düşündü. Sonsuz bir düşüş.

Aslında uçurumun düşündüğü gibi olduğundan emin değildi. Önlerinde ne olduğunu öğrenemeden ellerindeki tek ışık kaynağını kaybetmişlerdi.

Cereyan yapmamış olsaydı... Eğer ellerinde o mumlardan başka bir ışık kaynağı daha olsaydı...

Farklı bir ışık... Belki de vardı.

Jason'ın eli, cebinde taşıdığı tahta kutuyu buldu. Yer-aleviyle dolu kutuyu.

Mağaranın karanlığında, kullanabilirsin yer-alevini, aydınlattığında o gemiyi, nereye istersen götürecekt seni.

Kutuyu cebinden çıkardı ve kapağını açtı. Birkaç tane kil

bilyeyi önce avucuna döktü, sonra da teker teker boşluğa bıraktı.

Bir, iki, üç...

Bilyeler bir şeye çarptılar, zıpladılar ve düşmeye devam ettiler.

Aşağı... aşağı... daha aşağı düştüler.

Jason, arkadan Julia'nın onu çağıran sesini duydu. Ama aslında sadece bilyelerin patırtısını dinliyordu.

Bir şeylere çarpıp zıplıyorlardı. Zıplıyorlardı.

Jason cebinden birkaç tane bilye daha çıkardı. Ama bu sefer bilyeleri karşı tarafa doğru fırlattı.

Sadece bir anlık bir boşluk, *tak, tak, tak...* Ve sonra sessizlik.

Bu uçsuz bucaksız bir uçurum olamazdı. Kil bilyeler öbür taraftaki kayaların üzerinde zıplıyorlardı ve kuyunun öteki tarafı kendi bulunduğu yerden o kadar uzakta da değildi.

Biraz daha uzağa bir bilye daha attı.

Sadece bir anlık bir boşluk, *tak, tak, tak...* ve sonra sessizlik.

Daha da uzağa üçüncü kez attı.

Tak.

Kil bilye kuyuya düşmeden yere çarptı. Öbür tarafta yere çarptı.

Öyleyse bu ne dipsiz bir uçurum, ne de kör bir kuyuydu: Sadece bir çukurdu. Tüneli ikiye bölen bir çukur. Ama o kadar da geniş olamazdı... Ne kadar? Belki bir metre?

Belki daha da az.

Bir an için Jason küçücük bir ışık gördüğünü zannetti. Kil bilyeyi attığı yerde yanan, küçük, parlak bir nokta.

Aynı anda yanıp sönen bir ışık parıltısı.

“Nasıl olur?” diye sordu kendi kendine.

“Jason! Jason!” diye bağırdı Julia arkasından.

Binlerce ışık yılı uzaklıktan.

Jason ciğerlerindeki tüm havayı verdi. Kil bilyelerin hepsini attıktan sonra boşalan kutuyu aşağı bıraktı.

Ve atladı.

Boşluğa doğru atladı, hiçliğe, gizlerin içine. Bilinmeyene.

Yer-alevinden yüzlerce bilye, tünelin karanlığında ileri doğru sıçrayan bedeninin altında, aşağı düşüyor ve karanlık tarafından emilerek yok oluyorlardı.

Jason atlamıştı, çünkü yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyordu, çünkü seçtikleri yol aşağı inen tek geçitti; derinlere inen tek yöndü.

Atlamıştı, çünkü derler ki, bazen insan kendinde atlayacak cesareti bulmalı. Hepsi bu kadar. Bunun yapılacak en doğru şey olduğunu bilmekten başka güvenilebileceği hiçbir şey olmadan...

Atlamıştı, çünkü kendinde bu cesareti bulmuştu, bu kararlılığı ve aynı oranda şapşallığı.

Kahramanlık seçilmezdi. Sadece kahraman olunurdu, o kadar.

Bu yüzden Jason'ın atlayışı en alışılmadık şekilde sona erdi.
Katı bir taşın üzerinde.
Öteki tarafa ulaşmıştı.
Ve sonunda, aradan yüz yıl geçmişçesine tekrar nefes aldı.

Rick ve Julia, boşluğa düşen kil bilyelerin küçük pıtırılmasını duymuşlardı, ama karanlıkta neler olduğunu anlayamıyorlardı.

Sonunda Jason'ın kahkahasını duymak onları çok şaşırttı.
“Çocuklar! Bu... bu çok dar,” diye bağırdı. “Gelmiş geçmiş... gelmiş geçmiş en dar uçurum!”

“Jason?”

“Üzerinden atladım! Ve... bu çok komik! Bir metre genişliğinde bile değil! Ucuna kadar gelip... ayağınızı şöyle bir uzatmanız yeterli! Rick? Julia? Beni duydunuz mu?”

Julia'nın sesi titriyordu: “Nasıl oluyor da üzerinden atladığını söyleyebiliyorsun?”

“Önce kutudaki kil bilyeleri kullandım. Uçurumun derinliğini öğrenmek için onları attım ve zıplamalarını dinledim ve... çok fazla zıpladıklarını fark ettim. Bu şekilde çukurun çok da geniş olmadığını anladım. Ve böylece...”

“Bu hayatın boyunca yaptığın en sersemce şey!”

Jason cevap vermedi. Atlamaya karar vermeden hemen önce hissettiği yabancılaşıma duygusunu onlara açıklamak o kadar da kolay değildi. Bir kutu kil bilyeyi neden boşluğa attığını da.

“Tamam, sonuçta bir adım attım ve başardım. Özür dile-
rim.”

“Özür mü diliyorsun? Ben... Ben... Annem döner dön-
mez, sana gününü...”

Rick, Julia’yı sakinleştirmeye çalıştı. Sonra çukurun kenarına kadar geldi ve Jason’a öbür tarafta da aynı rüzgarın devam edip etmediğini sordu.

“Hayır. Burada o kadar güçlü esmiyor sanki.”

“Harika.”

Sonra Rick büyük bir dikkatle Jason’a doğru atladı ve birkaç denemeden sonra mumları yeniden yakmayı başardı. Etraf, birbirlerinin yüzünü görebilecekleri kadar aydınlanmıştı. Jason ve Rick bir tarafta, Julia öteki tarafta duruyordu.

“Bak!” diye bağırdı Jason, ayaklarını göstererek.

“Uçurum” gerçekte sadece bir mezar çukuru kadar derindi, kayanın üzerinde hala eskiden kalma bazı paslı menteşe izleri görülebiliyordu.

“Bir zamanlar bu deliğin bir kapağı varmış... bir ızgarası...” dedi Rick.

Jason elini Julia’ya uzattı. Kız, oğlanların yardım tekliflerini geri çevirdi ve aşağıya bakmadan öteki tarafa atladı.

Bir mum alarak “Öyleyse ilerleyelim,” dedi ve öne geçti. “İlerlemeye devam edelim.”

Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan yol aldılar. Sonra tünel bir anda son buldu.

“Yine mi durmak zorundayız!” diye homurdandı Julia sıkıntıyla.

Jason ve Rick, kayalığın içine oyulmuş, görünüşe göre hiçbir çıkışı olmayan boş bir odada ona ulaştılar. Mağaranın zemini, yola başladıkları taş odadaki gibi iç içe geçmiş kare taşlarla kaplıydı, ancak bunlar daha küçüktü. Tavanı gotik katedrallerdeki gibi kubbe şeklindeydi.

“Bana sorarsanız yol burada sona eriyor...” dedi Julia, etrafına bakarak.

Artık alıştıkları gibi, mumları yaklaştırarak duvarları, yeri ve tavanı araştırmaya başladılar. Gözden kaçabilecek en küçük ayrıntıyı bile yakalamaya çalışıyorlardı. Bu odayı kim inşa ettiyse çocukların sabrını bir kez daha denemek istemiş olmalıydı.

“Asla!” diye isyan etti Julia, odayı araştırmalarından hiçbir sonuç çıkmayınca. “Asla geri dönmeyeceğim!”

Odanın ortasında durdu ve dikkatlice etrafına baktı.

Rick, ellerini yukarı doğru daralan duvarlarda gezdirirken “Hiç çıkış yok...” diye mırıldandı. Duvarı oluşturan doğal kayalar, kubbe şeklindeki tavanda, gemi gövdesindeki kalaslar gibi birleşmişlerdi. Bu benzerliği düşündükçe, Rick’in ters dönmüş bir teknenin altında olduklarına daha çok inanası geliyordu. Kuruması için kumsala çekilmiş sandalların altında saklandığı günleri hatırladı.

“Bana öyle geliyor ki, şu anda ters dönmüş bir teknenin içindeyiz,” dedi ve ikizlere tavandaki “omurgayı” ve odanın

içe doğru daralan duvarlarını gösterdi.

“Ama ters dönmüş bir teknenin içinden nasıl çıkılır ki?” diye sordu Jason.

“İki şekilde...” diyerek gülümsedi Rick. “İlki koşarak; eğer teknenin sahibi seni orada yakalamışsa, ikincisi de... kenarından tutup kaldırarak ve dışarı doğru sürünerek...”

Çocuklar odanın kenarlarına yaklaştılar, yerle duvarların birleştiği çizginin her santimetresini elleriyle yokladılar.

“Taş... taş... taş...”

Odanın ortasında duran Julia mumu yukarı kaldırdı.

“Bir... iki... üç... dört...” diye saymaya başladı.

Jason ve Rick hayal kırıklığına uğrayarak odayı araştırmayı bıraktılar.

Oda çepeçevre kayalarla kaplıydı: Semsert ve aşılmaz kayalarla.

Kayaların üzerinden kayan bir şey, *TRAK!* diye ağır bir ses çıkardı.

Jason ve Rick, odanın ortasında duran Julia’ya bakmak için döndüler.

Ayaklarının altında bir şey yeniden *TRAK!* sesi çıkardı.

Ve sonra yeniden *TAR-TAR-TAR-TRAK!*

“Sanırım bir şey buldum,” dedi Julia, kendinden hoşnut bir tavırla.

Bölüm (18)

- YUKARIDA -

Nestor kuledeki açık pencereye yaklaştı ve tutup sert bir hareketle kapattı.

“Şu pencereye de bir el atsam iyi olacak...” diye mırıldandı etrafına bakarak.

Pencereyi kapatır kapatmaz, merdivenden gelen dondurucu rüzgar da bir anda kesilivermişti.

Nestor uzun süre, masaya yayılmış küçük gemi modellerine baktı ve *Nefertiti’nin Gözü*’nün altındaki günlüğün kaybolduğunun farkına vardı.

Gülümsedi, sonra odadan çıktı ve aynalı kapıyı kapadı.

Evin karanlığında, hatları gölgelerin ardında kaybolmuş bir adamın aynadaki yansımasını gördü. Uzun süren bir dakika boyunca sessiz kaldı.

“Çocuklar aşağı indiler...” diye fısıldadı Nestor.

Pencerenin ardında gök gürledi.

“Ben de öyle umuyordum,” dedi adam.

Aslında hep bunu umut etmişti. Ama umut etmekle başarmak arasında çok büyük bir fark vardı.

“Kapı kapalı...”

“Bu sence akıllıca bir seçim mi?”

Nestor rahatsız bir şekilde etrafına bakındı ve oradan uzaklaştı.

Koşarak merdivenleri inmemek için kendini zor tutuyordu. Tam karşısına baktı ve dedi ki: “Çok cesurlar. Cesur ve

şanslı. Ama daha çok cesur. Onlara bir şans tanımıyoruz.”

“Hiçbir deneyimleri yok ve kimse onlara yol göstermiyor. Yaralanmış olabilirler. Daha da çok yaralanabilirler. Aşağı inmeyi başaramayabilirler. Ya da başarılılar ve kapıya ulaşırlar. Ama sonra?”

“Sonrasını ben de bilmiyorum.”

“Kapıyı açarlar. Bu bir felaket olur.”

“Belki de olmaz. Onlar parlak çocuklar. Onlara bir şey bıraktım...” Nestor yanışını düzeltti. “Jason’a izlemesi için bir ipucu verdim.”

Tekrar bir sessizlik oldu.

“On bir yaşında bir çocuğun basit bir ipucuna teslim edilmesi... Sence doğru mu?”

“Doğru olabilir. Onları özenle seçtim.”

Bir an duraksayan adam kafasını salladı.

“Aslında ben onları öylesine seçmiştim.”

Nestor cevap vermedi. Hızla merdivenleri indi. Taş oda-ya girdi ve kenara çekilmiş olan dolaba baktı. Sonra sıkıca kapanmış kapıyı gördü.

Çocuklar dört tane anahtarı yanlarında götürmüşlerdi ve yerde yalnızca birkaç tane etrafa saçılmış kağıt duruyordu.

Nestor acıyla içini çekti. Sonra giriş holüne gitti. Elini yavaşça balıkçı kadın heykelinin üzerinde gezdirdi ve yerden yağmurluğunu aldı.

Kapıyı açtı ve yağmura baktı.

Az evvelki sözcükler hala kulaklarında yankılanıyordu: Çocukların öylesine seçildiğini çok iyi biliyordu. Ama yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Ya onlar ya Bayan Newton.

“Öylesine yapılan seçimler bazen en iyi sonuçları verir,” diye mırıldandı yaşlı bahçıvan, Argo Villası’ndan çıkarırken.

Bölüm (19)
- AŞAĞI KAT -

Odanın tam ortasında yan yana dizilmiş, oldukça geniş dört tane taş blok vardı. Julia, hafif bir ağırlık uygulandığında, bu taşların her birini doksan derece döndüren bir mekanizmanın harekete geçtiğini fark etti.

“Çözüm bu taşların altında yatıyor. Bundan eminim,” dedi gülümseyerek. “Onları çevirdiğimde çıkan sesi duyuyor musunuz?”

TRAK! TRAK!

“Sanırım haklısın,” dedi Rick. “Ama hangi yönde çevirmemiz gerekiyor? Ve çevirdikten sonra ne yapacağız?”

“İmkansız... bir sürü olasılık var!” dedi Jason ağlamaklı bir sesle.

Julia kendinden emin bir şekilde dört taşı da çevirmeye başladı.

“Ne yaptığını bildiğine emin misin Julia?” diye sordu kardeşi.

“Tabii ki hayır,” diye cevap verdi taşları oynatmaktan vazgeçmeyen kız. “Ama bu dört şeyin nasıl çevrilmesi gerektiği konusunda kafa patlatarak saatler geçirmeye de hiç niyetim yok, çünkü...”

Aniden odanın içinde yeraltından gelen bir patlama duyuldu.

“Julia! Dikkatli ol!” diye bağırdı Jason.

Kız patırtının sona ermesini bekledi, sonra odanın ortasındaki taşları itip çekmeye devam etti.

“Dördün biri aşağı indirir, değil mi?” dedi yüksek sesle.
 “Öyleyse kıpırdayın! Taşları çevirin!”

Jason şaşırmış bir şekilde kız kardeşine baktı. “Bu taşlardan birinin bizi aşağı götüreceğini mi söylemeye çalışıyor-sun?”

TRAK! TRAK! TRAK!

“Elbette...” diye cevap verdi Julia.

Odanın zemini titredi ve saatin dişlilerine çarpan bir ağır-sağın çıkardığına benzer metalik bir ses duyuldu.

“İşte!” dedi Julia ayağa kalkarken.

Ani bir hareketle son taş da sağa doğru açıldı.

“Nasıl oldu da düşünemedim! Gizli bir kapı...” diye mırıldandı Jason, kız kardeşine hayran olmuştu.

“Şuna bak! Bunu nasıl akıl ettin?!” diye sordu Rick samimi bir hayretle bakarken.

Mumlar hızla tükenmeye başlamıştı. Karanlıkta kalma riskine karşı mumlardan sadece birini yakmaya karar verdiler. Ellerindeki mumla Jason, Julia ve Rick, dördüncü taşın altında açılan gizli kapıdan geçmeyi başardılar.

“O da ne? Bir merdiven mi?”

Rick karanlıkta el yordamıyla karşılarındaki şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken Jason, mumun yetersiz ışığıyla ona ışık sağlamaya çalışıyordu.

“Hayır. Çok kaygan. Şey gibi... sanki bu bir... kaydırak!” diye bağırdı hem sersemlemiş hem de korkmuş bir halde.

Kararsız kalan çocuklar yere oturdular.

Işık giderek azalıyordu ve karanlığın büyümesiyle korkuları da artıyordu. Kaydırığın yere açılan girişine baktılar: Aralarından birinin içine sürünüp nereye açıldığını öğrenebileceği kadar genişti... Ama aralarından hiçbirinin önlerinde açılan karanlığa kaymaya niyeti yoktu... önlerinde açılan bilinmezliğe.

“Keşke yanımıza bir ip almış olsaydık...” diye yakındı Rick bininci kez.

“Jason bir fikrim var!”

Julia bir süre etrafına bakındıktan sonra sözlüğü aldı. Bir süre elinde evirip çevirdi. “Yaklaşın ve dinleyin!” dedi. Sonra kaydırığın yanına yaklaştı ve sözlüğü kayması için aşağı bıraktı.

Sözlük karanlığın içinde bir anda yok oldu.

Rick ağzı açık kalakalmıştı.

Julia ise hiçbir şey olmamış gibi aşağıya kulak kabarttı. Sözlüğün kaydığını, kaydığını, kaydığını duydu... Hiçbir ses çıkmayana kadar dinledi...

“Elimizdeki en faydalı şeyi kaybetmek dışında ne yapmaya çalıştığınızı öğrenebilir miyim?” dedi Rick öfkeyle.

Julia düşünürken kafasını kaşıdı. “Bilmiyorum, bir şey bekliyordum... Bir ses duymayı. Örneğin eğer suya düşseydi...”

“SUYA MI DÜŞSEYDİ?” Rick’in sesi soru işaretine kadar gürleyerek yükselmişti.

“Neyse işte... Su sesi gelseydi aşağıda su olduğunu anlayacaktık.”

“Ve elimizde işe yaramaz bir sözlükle öylece... öylece...” Rick kaydırağın başını işaret etti, sonra küsmüşçesine kollarını bağladı.

“Yapabileceğimiz bir şey yok. Artık gitti,” dedi Jason.

“Yapabileceğimiz bir şey yok, evet!” diye ısrar etti Rick. “Ama... ama siz dünyanın hangi manyak köşesinden geliyorsunuz çok merak ediyorum! Sen, nerede bir uçurum bulsan atlıyorsun. Kız kardeşin ise gizli bir geçit bulduğumuzda ne olacağını öğrenmek için içine bir sözlük atıyor... Aklınızda ne var anlamıyorum. Babam her zaman şehirli züppelere güvenmememi söylerdi, ama... Aklınıza gelen her şeyi yapmakta o kadar acelecisiniz ki, size ‘Hayır! Bekle’ ya da onun gibi bir şey demek için zaman bile bulamıyorum.”

Sonra kendi kendine bağırarak uzaklaştı.

Jason ve Julia bir süre birbirlerine bakakaldılar.

“Sanırım onu kızdırdın...” diye fısıldadı Jason kardeşine.

“Hı hı,” diye cevap verdi Julia, suratında sersemlemiş bir ifadeyle.

Aslında kabul etmekte zorlansa da, Julia, Rick’in tamamen haklı olduğunun farkındaydı. Bütün günü kardeşini eleştirerek geçirmişti, ama şu anda en büyük saçmalığı yapan kendisiydi. Tam da tek başına yerdeki gizli kapıyı açtıktan sonra...

“Ben bir şeyler düşünürüm...” dedi Jason ve bir köşede

kendi kendine hayıflanan Rick'le konuşmaya gitti.

Odanın ortasında yanan mumun aleviyle iki oğlanın duvara yansıyan gölgeleri birer deve aйтmış gibi görünüyordu.

Julia önünde uzanan kaydırağa baktı. Sonra da Jason'ın elini sinirle omzundan iten Rick'e.

Her iki ayağını kaydırağa doğru uzattı. Ayakkabılarının topukları cilalanmış taşın üzerinde kaydı.

"Sözlük başardı..." diye fısıldadı kendine cesaret vermek için. "Ben de başarabilirim."

Sonra hafifçe kendini aşağı itti. Bedeninin alt kısmı deliğin içinde kaybolmuştu.

"Çocuklar!" diye bağırdı kendini aşağı bırakmadan bir saniye önce. "Yaklaşın ve dinleyin!"

Jason ve Rick ona döndüler.

"Julia, hayır!" diye bağırdı Jason.

Rick donakalmıştı.

Julia gülümsedi. Ama daha çok Rick'e. "Özür dilerim Rick, yanlış yaptım. Ama şimdi her şeyi düzelterceğim," der gibi bir gülümsemeydi.

Ve kendini bıraktı.

Jason ve Rick ağızları bir karış açık, kaydırağın yanına koştular.

"VUUUUV-UUUUV!" diye bağırdı Julia, aşağılardan bir yerden. Ve sonra: "YUUUP-Pİİİ!" Ve bir süre daha sonra: "AAAAAAH-OOOOOH-UUUUUHAAAAAH!"

Sonra hiç ses çıkmadı.

“Julia!” diye bağırdı Jason, kız kardeşinin sesi kesildiğinden. “JULIA! JULIAAAA!”

Orada oturup yerdeki bir deliğe bağırarak çok anlamsızdı.

Rick, sessiz olmazsa Julia’nın cevabını duymalarının imkansız olduğunu anlatmak istercesine delikten uzaklaştı.

Ve Jason bağırarak keser kesmez, uzaklardan bir yerden Julia’nın sesini duydular: “İnanılmaz! Harikulade! Çocuklar! İnanılmaz! Bu imkansız! İmkan...”

“Bana iyi gibi geldi...” diye belirtti Rick.

“Demek kaydırak suda son bulmuyormuş...” diye güldü Jason.

Sonra tek bir söz daha edemeyecek kadar sabırsızlanıp kendilerini delikten aşağı kaymaya bıraktılar.

Kaydırak dimdik karanlığın içine iniyordu. Sırtüstü kayarken Jason, bazen oldukça geniş bazense bir böcek deliği kadar dar olan tünellerin içinden geçtiği hissediyordu. Delicesine bir hızla kaymaktaydı. Arada bir, tek bir çıkıntısı bile olmayan, kayaların arasındaki bu kanalda sırtının üzerinde hopluyordu. Durmaksızın aşağı kaydı, altındaki taşlar ıslak ve kaygandı.

Katıksız dehşet duygusunun ardından oğlan sarhoş olmaya başladığını hissetti ve Julia’nın yöntemini uygulamaya karar verdi: “HAAA-HAAAA!” diye bağırdı ilk dönüşün ardın-

dan. Ve: “UUUUHAAAA!” diye ekledi ikincisinde.

Arkasından veya üzerinden Rick’in sesini duydu.

Aşağı indikçe dönüşler azalıyordu. Ama gene de Jason kurşun gibi durdurulamaz bir hızda kaymaya devam ediyordu. Sonunda kumlu bir plaja yumuşak iniş yaparak yolculuğunu tamamladı.

Yüzüstü kapaklanmıştı. Hemen gözlerini açtı. Kaydıraktan inerken gözlerini sımsıkı kapalı tuttuğunu ancak anlayabilmişti.

Gördüğü ilk şey hemen yanında duran *Unutulmuş Diller Sözlüğü* oldu.

Sonra gözleri, mağarayı ve kız kardeşini seçti.

Julia, birkaç adım ötede ayakta duruyordu ve hayret içinde etrafına bakmaktaydı.

Yumuşak dalgalar, taş duvarlar arasına sıkışmış bu küçük plajın kumlarını yavaş yavaş yalıyordu. Başlarının üzerinde yanıp sönen yüzlerce ışık etrafta dans ediyordu. Mağaranın iç duvarlarında daha başka ışıklar da yanıyordu.

Jason ayağa kalktı.

“Yer-alevi...” diye mırıldandı. Dans eden küçük ışık noktacıklarına baktıkça gözlerine inanmakta güçlük çekiyordu.

“Hayır...” dedi Julia, önüne geçip. Eline kil bilyelerden birini aldı ve yumuşak bir hareketle kırdı. İçinde titreyen bir böcek duruyordu. “Bunlar birer ateş böceğiymiş, Jason!”

“Ateş böcekleri...” diye mırıldandı oğlan.

Omuzlarının ardından bir ses, “Oooooooooh!” diye bağırırdı.

Jason inanılmaz bir hızla üstüne gelen bir kütlenin çarpışıyla kendini tekrar yüzüstü yerde buldu.

Rick de sonunda yanlarına varmıştı.

Bölüm (20)

- MAĞARA -

Jason, Julia ve Rick, kumsalın kenarında durup etraflarını çevreleyen mağarayı incelemeye başladılar. Her taraflarında yüzlerce ateşböceği uçuşuyordu. Sanki uyanmış ve ışıklarını daha yeni yakmış gibiydiler. Ateşböcekleri, yaz günleri doğmakta olan güneşin ilk ışıkları gibi yumuşak bir pırıltı yayıyorlardı etrafa. Ama tavan karanlıktı, uzaktı. Duvarlar denizin içine batmıştı. Islak bir aynaya benzeyen deniz suyu, akıntıyla hafif hafif hareket ediyor ve zaman zaman kumsala küçük öpücükler konduruyordu. Dışarıdan dalgaların öfkeli gürültüsü geliyordu. Mağara duvarlarının arkasında, fırtınanın kabarttığı dalgalarla kayalıkları döven açık deniz uzanıyordu.

Üç çocuğun bulunduğu kumsal on kişiyi içine alacak büyüklükteydi ve denize uzanan küçük tahta iskelesine bir gemi bağlanmıştı.

Jason, Julia ve Rick'in ağızları açık kalmıştı. Büyük bir coşkuyla gemiye bakıyorlardı. Büyülenmişlerdi, ama bir yandan da gözleri korkmuştu.

Önlerinde duran, mağrur ve heybetli bir gemiydi. Pupası ve pruvası yukarı kalkık duran devasa bir gövdesi vardı. Gövdenin her iki tarafında bir dizi kürek yan yana diklemesine sıralanmıştı. Geminin omurgası suyun hareketleriyle bir inip bir kalkıyordu. İnceden bir demir şıkırtısı duyuluyor ve geminin kıcı suyun içinde kayboluyordu.

Uzun süren bir sessizliğin ardından kendini toparlayan

Rick, “Daha önce hiç bunun gibi bir şey görmemiştim...” diye mırıldandı. Gözleri bu tuhaf gemi karşısında faltaşı gibi açılmıştı.

“İhtiyar Ulysses Moore’a ait olmalı,” diye düşündü Julia.

“Tam üstüne bastın, kardeş.”

“Bence bu bir Viking gemisi,” dedi Rick.

Böceklerin ısıtılar saçan uçuşlarını takip eden Jason, “Buraya nasıl girmiş olabilirler? Her taraf kapalı,” diye mırıldandı.

Mağaranın dışarı açılan bir geçidi yok gibi görünüyordu. Duvarları arasında sadece gemi ve dev bir havuz oluşturacak kadar çok deniz suyu vardı. Ne zaman küçük bir yağmur damlası taş tavandan geçip içeri düşse, suyun üzerinde iç içe geçmiş, ufacık halkalar oluşuyordu.

“Bir Viking gemisinin buraya nasıl geldiğini bilmek isterdim... Sizce şu anda tam olarak nerede bulunuyoruz? Druidlerin mağarasında mı?”

Hiçbiri cevap veremedi.

Sonra Rick bir tahminde bulundu: “Bence... bence bu gemiyi burada, içeride inşa etmiş olmalılar... Belki de tünelli kazan kişiler, gemiyi yapan kişilerle aynıydı.”

Her zamanki gibi, Rick’in açıklaması gene akla en yatkın olanıydı.

“Sizce büyüklüğü ne kadar?”

Rick, “En azından yirmi metre,” diye cevap verdi.

“Mağarayı kastetmiştim.”

Rick omuzlarını kaldırdı. İçinde bulundukları bu mağara o kadar büyüktü ki, bildiği kadarıyla Salton Uçurumu'nun kayalığını baştan aşağı kaplayacak kadar geniş olabilirdi.

Julia, uzun süren bir sessizliğin ardından, "Peki, biz mağaranın neresinde kapalı kaldık, Jason?" diye mırıldandı.

"Kaçırdığım keçilere soracak olursan... Argo Villası'nın özel büyük havuzunda bulunuyoruz!" diye cevap verdi kardeşi.

"Ulaşması biraz zor olabilir ama... çok şık ve çok sosyetik olduğu kesin: Ateşböceklerinin doğal aydınlatmasında, iskeleye bağlı bir Viking gemisinin yanında özel bir kumsal... Biraz gölgelik, kabul ediyorum ama..."

Julia kafasını salladı, "Uzun zamandır kimse buraya gelmemiş olmalı..."

"Neden öyle söyledin?"

"Tünelin ne durumda olduğunu görmedin mi? Yerlerinden kaldırdığımız taşlar, yerdeki delik... Ve sonra ateşböceklerini fark etmediniz mi?"

"Ateşböceklerine ne olmuş?"

"Ne mi olmuş? Sence Kilmore Koyu'nda kimsenin kayalığındaki bir yarıktan sızan ışığı görmemiş olma ihtimali var mı? Geceleri kayalığın ışıldadığını nasıl fark etmezler?"

Rick, onlara dönerek, "Arada sırada fark ediyorlardı," diye araya girdi. "Sadece hayal edemezlerdi... Tüm bunları."

"Affedersin, ama bunların ne olduğunu düşünüyorlardı?"

"Evlerden ya da fenerden, kayalığın beyaz taşlarına yansı-

yan ışıklar olduğunu düşünüyorlardı. Veya daha ürkütücü bir şey olabilirdi: Salton Uçurumu'nun ışıkları. Yansımalar, gölgeler, göz açıp kapayıncaya kadar kaybolan tuhaf yerler... Deniz kenarındaki her şehrin böyle hikayeleri vardır ve her denizci, suyun altında ya da üstünde gördüğü gizemli ışıklardan bahseder.”

“Bahse girerim baban da...”

Rick aceleyle onun sözünü kesti: “Gerçek şu ki... babam bana asla bunun gibi bir gemiden bahsetmedi. Ve bu yüzden geminin buradan hiç ayrılmadığını düşünüyorum. Dışarı çıkmış olsaydı birileri onu kesin görürdü. Ve üstüne hikayeler yazılmış olurdu. Bu gemi bir sır... Ama ışıklar değil.”

Çocuklar iskeleye çıktılar. Kabarmış ve açılmış tahtalar ayaklarının altında tehdit edercesine çatırdıyordu. Sol taraflarındaki gemi yumuşak dalgaların üzerinde zarafetle sallanmaktaydı.

Jason, boş kürek deliklerine ve tahtadan askerler gibi dimdik sıraya dizilmiş küreklere baktı. Julia, gözünü ana direkten alamıyordu. Küreklerin dört katı uzunluğundaydı ve yüzlerce yıllık bir ağaç kadar sağlamdı. Gemiyle beraber sağa sola sallanırken, yukarı kalkmış dev bir siyah parmağı andırıyordu.

Rick, kavis verilerek oyulmuş devasa pruvaya uzandı.

“Sizce de mükemmel değil mi?” dedi, elini tahtanın üzerinde gezdirirken. Sıcak ve güven vericiydi. İkizler cevap vermeyince devam etti: “Demek istiyorum ki, mükemmel bir

gemi çizmek isteseydin eğer, aynen bunun gibi bir şey yapman gerekirdi. Bu biçimde, aynı ana direklerle ve küreklerle beraber... tıpkı tarih öncesi gemilerde olduğu gibi...”

“Bu geminin bir adı var mı?” diye sordu Jason.

“Ben de onu arıyordum...”

Geminin ismi üzerinde yazılıydı:

METİE

“Meti... e” diye okudu Rick

“Nasıl?”

Jason, “*Metie* mi? Bu geminin adı *Metie* mi yani? Gerçekten de çirkin bir isim,” diye fikrini açıkladı.

“Son harf aslında ‘E’ değil,” diye belirtti Rick. “Belki de bizim dilimizde yazılmamıştır...”

“Buna inanırım işte! Daha önce hiç ‘Metie’ diye bir şey duydunuz mu?”

“Artık ayrılmaz bir parçamız haline gelen sözlüğe başvurup öğrenebiliriz,” dedi Julia. “Biraz kaymış olsa da, hala eski formunu koruyor...”

Bunu söylerken yüzünü buruşturarak Rick’e bakmıştı.

Onlara aldırmayan Jason, “Güverteye çıkalım mı?” diye sordu.

Geminin yan tarafı en azından bir metre uzaklıktaydı ve iskelenin üzerinde güverteye ulaşmalarını sağlayacak bir borda tahtası duruyordu.

Jason'ın gözleri parladı.

Rick tahtayı aldı ve ikizlerin yardımıyla geminin bordasına yerleştirdi. Sonra gülünç bir hareket yaparak, ilk olarak Jason gemiye çıksın diye yerlere kadar eğildi.

“Kaptan Jason önden buyursun...”

Jason elini Rick'in omzuna koydu ve aynı gülünç tavırla: “Teşekkür ederim Kaptan Rick...” dedi. O sırada sözlüğü almak için geri dönen kız kardeşine başını çevirdi ve “Kaptan Julia, yeni gemimizin güvertesinde sizi bekliyoruz.” diye seslendi

Sonra iki hızlı adımda tahtayı geçti ve güverteye çıktı.

Gemi baştan aşağı keresteden yapılmıştı. Tek güvertesinden geminin karnındaki yük taşımaya yarayan ambara geçiliyordu. Gövdesinin iki tarafında dimdik ayakta duran kürekler için on tane ahşap kürek yuvası vardı. Her kürek bir kürek kazığına zincirlenmişti.

“Böylece kürekleri denizin ortasında kaybetme riskine girmemiş oluyorlardır...” diye açıkladı Rick.

Yanında yürüyen Jason, “Doğru dedin Kaptan Rick,” dedi.

“Metis!” diye bağırdı Julia. Hızla *Unutulmuş Diller Sözlüğü*’nün sayfalarını çeviriyordu. “Bu geminin adı Metis. Antik Yunanca.”

Jason, “Ah, tabii...” diye geveledi. “Eh, Metis kulağa Metis’ten daha hoş geliyor.”

“Bir anlamı var mı?” diye sordu Rick.

“Hmmm... Evet. Metis, ‘bilgelik’ anlamına geliyor. Ayrıca Yunan mitolojisine göre Zeus’un ilk karısının adı da Metis. Oceanus ve Tethys’in kızıymış ve çok becerikli, akıllı bir kadıymış... Dünyadaki bütün öteki kadınlar gibi!”

Julia sözlüğü kapattı.

Sonra yüklerin konulduğu bölmeye bakmak için eğildi. Ama sonuç, hayal kırıcıydı: “Bomboş! İçerisi tam takır kuru bakır...”

Kayalığın bir yerlerinde göz kamaştırıcı bir define bulma umudundan hala vazgeçmemiştir.

Ne var ki, gemi boş bir kabuktu.

Güvertenin tam ortasında yükselen ana direğin tek bir yelkeni bile yoktu. Sadece üzerinden yer yer tuzla kaplı dört tane kaba halat sarkıyordu ve geminin başından kışına kadar her tarafına sıkıca sarılıp sarmalanmıştı.

Rick, “Yelkenleri yok...” diye mırıldandı. “Bu gemi hiç denize açılmamış... Ya da denize açılalı çok uzun zaman olmuş. Ama gövdesi çok sağlam. Boyası pul pul dökülse de sağlam. Termitler hiç saldırmamış gibi görünüyor veya...”

“Ter... ne?”

“Termit: Tahtayla beslenen gemi kurtları. Gemilerin güvertelerini delerler ve oraya buraya yuva yaparlar. Azar azar gemiyi yiyip bitirirler.”

Jason “İyk!” demek ister gibi alt dudağını kıvırdı.

İki küçük kaptan geminin kışına doğru yürüdüler. Ora-

da, ötekilerden daha geniş ve daha basık iki kürek, boylu boyunca güverteye dümdüz yatırılmıştı. İkisinin yuvası ötekilerden daha aşağıdaydı.

“Bunlar da dümenler,” dedi Rick. “Geminin her iki tarafından denize uzatılırlar ve bu sayede manevra yapılır.”

Jason’a, her iki dümene “L” şekli alacak şekilde eklenmiş olan tahtayı gösterdi. Bu eklenti sayesinde, gemiciler güvertede ayakta durarak kolaylıkla manevra yapabiliyorlardı.

Jason, Rick’e dümenlerin hemen arkasında duran ahşap bir kulübeyi işaret etti ve “Peki, o ne?” diye sordu.

“Orası kaptan kamarası...” diye mırıldandı öteki, girişe doğru yaklaşarak.

Kamaranın eşigini yırtık pırtık olmuş eski bir perde kapatıyordu. Rick titreyerek perdeyi kaldırdı ve içeri baktı. Etrafı aydınlatmak için çıkmığı yakması gerekiyordu.

Kaptan kamarası son derece sade döşenmişti. Duvarlardan ve pencerelerden perde niyetine sarkan eski püskü paçavralar, odaya izbe bir görüntü veriyordu.

Bir köşede basit bir yatak duruyordu. İki sandığın üzerine eğreti bir şekilde yerleştirilmişti. Karşısında duvara çivilenmiş bir tahta parçası vardı. Zamanında masa olarak kullanılmış olmalıydı. Masanın üzerinde ise üç kolu ve üç tane mumluğu olan bir şamdan duruyordu.

Ve şamdanın yanında kapalı bir defter vardı.

Rick masaya yaklaştı. Mumları yaktı ve titreyen elleriyle

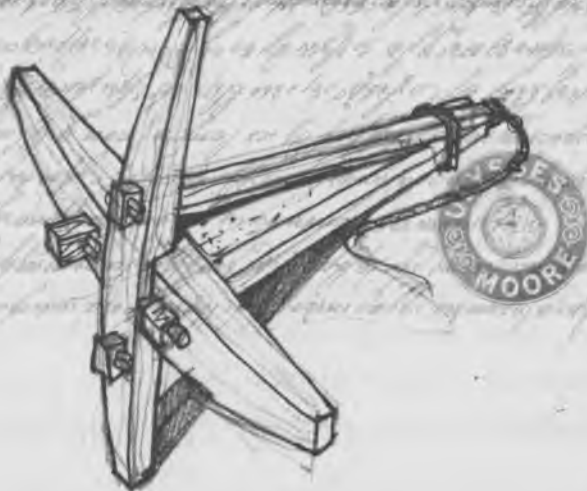
defteri kavradı.

Julia arkalarından, “Son kaptanın seyir defteri olmalı...” diye fısıldadı.

Rick defterin siyah kapağını açtı.

Dışarıda, açık denizde muazzam bir gökgürültüsü patladı.

Bölüm (21)
- SEYİR DEFTERİ -

*I*lk sayfada zarif bir el yazısıyla şunlar yazılıydı:

Son senenin 17 Eylül'ü

Muhtemelen bu bizim bilge denizci Metis'in son yolculuğu olacak. Her dileğimizi yerine getirip nereye istersek götürdükten sonra, artık yelkenleri açmasının hiçbir anlamı kalmadı. Dümene kumanda eden eller artık buna devam edemeyecek. Ellerim artık çok yaşlandı ve güçsüz kaldı. Bana eşlik eden kişinin kilerse artık yok. Sonunda zaman, maceramıza bir son verdi. Şimdi çapası bu gizli denizin dibinde yatan gemiden bana kalan sadece gördüklerimiz ve tattıklarımız, atlattığımız tehlikeler ve öğrendiklerimiz. Ayrıca daha hiç görmediğim limanların hayalleri kaldı geriye. Hayaller ve hatıralar. Sonuçta her ikisi de aynı hamurdan yapılmışlar. Yavaş ateşte pişerek sıcacık bir ekmeğe dönüşecek ve bizi yaşlılığın getirdiği açlıktan koruyacaklar.

Çünkü artık yaşlandım. Bu gemi de yaşlandı, her ne kadar zamanın tüm engellerini aşarak, kaptanının arzularını yerine getirse de... Şimdi sevgilim, durma zamanı geldi!

Sen, kutsal meşe ağacının odunundan yapılmış olan, sana yalvarıyorum: Küreklerini artık dinlendir!

Artık bir kaptanın yok. Ve karşında fırtınalı denizlerde sa-

vaşacak bir "Hırsızların Hanımı" kalmadı.

Geceye emanet ol, sevgili Metis. Çünkü seni ona bırakıyorum.

Rick parmağını mürekkebin üzerinde gezdirdi ve sayfayı çevirdi. Ama seyir defterinin kalan kısmı boştu.

"Buna ne diyorsunuz?" diye sordu.

"Ben bu yazıyı tanıyorum," dedi Jason.

Kuledeki odada bulduğu günlüğü aldı ve onu seyir defterinin yanına koydu. Rasgele bir sayfayı açarak iki yazıyı karşılaştırdı. İkisi de aynı el tarafından yazılmıştı.

"Bu yaşlı Ulysses Moore'un son kaydı... Veda mesajı."

"Maceralardan, yolculuklardan ve uzak limanlardan bahsediyor..." dedi Julia. "Büyük işler başarmış olmalı bu gemiyle, Metis'le."

Rick, "Ya da en azından boyundan büyük şeyler hayal etmiş..." diye düzeltti. "Ben bu geminin açık denize çıktığına inanmıyorum."

Jason, Mısır günlüğünün sayfalarını çevirdi. Bir yandan da mırıldanıyordu: "Ama burada Mısır'dan bahsediyor. Sanki oraya gitmiş gibi..."

"Bu kürekli gemiyle değil ama!" diye bağırdı Rick. "Ne bir motoru, ne bir kazanı, ne de yelken açabilecek bir yapısı var."

"Küreklerle gidilmez mi?"

"İngiltere'den Mısır'a kadar kürek çekmeye hevesli yirmi

tane insan bulabileceğini mi zannediyorsun? Ben bulamazdım. Hem bulsa bile böyle bir haberi çoktan televizyonda duymuş olurduk.”

Rick büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Seyir defterinin son satırlarını okurken bile babasının denizlerde yaşlanmamış olmasını dilemekten kendini alamamıştı. Babasının hatıralarını ve hayallerini toplayacak zamanı olmamıştı. Ne de teknesine veda edecek kadar vakti. Deniz bir gün onu almıştı. Onu ve teknesini. Ve bir daha asla geri vermemişti.

Ama gene de bu hislerini tarif etmesi zordu. Bu yüzden Jason’dan özür diledi ve kamaradan çıkmak için kapıya doğru yöneldi.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu Julia.

“Gidiyoruz,” dedi Rick.

Milyonlarca ateşböceğinin ışığı altında biraz sakinleşmek için güverteye çıktı

“Rick?”

Jason ve Julia kaptan kamarasının eşliğinde durmuş ona bakıyorlardı.

Rick gülümsedi. Sonra çevresine bakındı ve konuştu: “Sizce bu mağaradan çıkmak için ne tarafa gitmemiz gerek?”

Güverteden mağaranın içi daha iyi görünüyordu. Geminin halatla bağlandığı kumsalda hiçbir çıkış görünmüyordu. İçerideki deniz suyu karşı taraftaki bir başka küçük kumsal hariç mağaranın geri kalan her yerini kaplamıştı. Orada da bu kıyıdakine benzeyen başka bir küçük iskele daha vardı.

Ama kaydırarak yerine üzerinden bir kapıya açılan siyah basamaklı dar bir merdiven yükseliyordu. Kapının pervazında yuvarlak odada olduğu gibi kocaman bir taş duruyordu.

Julia, “İçgüdülerim bana o merdivene ulaşmamız gerektiğini söylüyor. Ve o kapıyı aşmamızı,” dedi.

“Ama nasıl?”

Ne kadar kafa patlatırlarsa patlatsınlar iki kıyıyı birbirine bağlayan bir şey bulamıyorlardı.

Deniz haricinde, tabii.

Rick, geminin kenarından aşağı eğildi ve petrol kadar koyu renkli ve yoğun olan suya baktı. İki kumsal arasındaki uzaklığı ölçtü, sonra kafasını salladı.

“Oldukça uzun bir mesafe...” dedi. “Umarım su akıntısı veya girdap yoktur.”

“Karşı kumsala yüzerek mi ulaşmayı düşünüyorsun?” diye sordu Jason hayretle.

“Daha parlak bir fikrin var mı?”

“Mağaranın duvarları boyunca uzanan bir yol bulabiliriz... Eminim vardır!”

Julia güverteye döndü ve düşünceli gözlerle etrafına baktı.

“Gemiye kullanabiliriz,” dedi biraz sonra. “Zor olacağını zannetmiyorum.”

“Ne?” diye bağırdı Rick, ağzından tükürükler saçarak. “Elbette zor olur! Bu gemiyi hareket ettirmek için neler gerektiğini biliyor musun? Ve ayrıca kim kürekleri çekecek,

kim dümeni kullanacak?”

“Belki de tek yapmamız gereken çapayı yukarı...”

Rick’in yüzü aniden kıpkırmızı kesilmişti: “Gene şehirli züppeler gibi konuşmaya başlamayın. Bir gemi oyuncak değildir. Onu idare etmek, bilgi gerektirir, beceri, güç... ve şans gerektirir. Biz ise bunlardan hiçbirine sahip değiliz.”

“Kendini küçümsüyorsun Rick,” dedi Jason. “Yanılıyorsun. Aslında biz hepsine sahibiz. Sen denizi tanıyorsun ve başka birçok şey yapmayı biliyorsun. Kaç saattir karanlıkta yürüyor ve ileride ne olduğunu görmeye çalışıyoruz. Ve şimdi... Sonunda buraya geldik. Başarılı olduk. Bitmez tükenmez bir dizi şifreyi çözmek için kafamızı patlattık: anlaşılmasız yazılar, gizli cümleler, boşa dönen anahtarlar, hareket eden taşlar... Ben buna beceri derim. Ah, tabii... Sen güç de lazım demiştin. Tamam, her birimiz, tek başına kaldığımızda, güçlü değiliz. Çünkü sonuçta biz sadece çocuğuz. Ama üçümüz beraberce her şeyi başarabiliriz. Sadece bize ne yapmamız ve nasıl yapmamız gerektiğini söylersen en azından deneyebiliriz. Ve sonra... Ben şanslıyım, bugün iki kere ölüm tehlikesi atlatmama rağmen hala hayattayım! Ve Julia da en az benim kadar şanslı.”

Julia merakla kardeşine baktı.

Jason devam etti: “Şanslıyız, çünkü sadece bir hafta önce bir apartman dairesinde Londra’da yaşayan diğer milyonlarca çocuk gibi bilgisayar oyunu oynuyorduk... Şimdiyse burada, inanılmaz bir mağaranın içinde, büyülü gibi görünen

bir geminin üzerinde, yeni bir arkadaşla... etrafımızdaki her şeyden daha büyüğü bir arkadaşla beraberiz. Peki, bu şans değil de ne? Alıp bir kenara koyulmayacak kadar inanılmaz bir şans, hem de!"

"Doğru dedin!" diye bağırdı Julia. İlk defa olsun kardeşiyle aynı fikirdeydi.

Jason, Rick'e yaklaştı ve ekledi: "Şu kumsala bir bak, Rick. O kadar da uzakta değil... Ben bir tahta parçasının üzerinde yüzmem gerekse bile oraya ulaşma şansımı kullanmak istiyorum. Sonuçta sonumuz su olaksa yüzelim diyorum. Ama o ana kadar ben inanıyorum ki... inanıyorum ki..."

"...buraya kadar gelmemizin bir nedeni olduğuna inanıyorsun," diyerek kardeşinin sözünü tamamladı, Julia.

"Evet, buraya kadar gelmemizin bir nedeni olduğuna inanıyorum. Siz de içinizden bir sesin 'Buldunuz, o sizin! Çapa-yı çekin ve bu geminin kaptanları siz olun. Bir gün için Metis'in kaptanları siz olun!' dediğini duymadınız mı? Biraz cesaretle Rick! Bize gerçeği söyle. Bu gemiyi buradan alıp oraya kadar yüzdürmeyi deneyebileceğimizi söyle!"

Jason önce geldikleri kumsalı işaret etti, sonra da karşı tarafı. Parmağı, söylediği sözlerde ne kadar ciddi olduğunu göstermek istercesine bir süre kuşkulu bir şekilde havada kaldı.

Jason kolunu indirdiğinde Rick'in gözlerinin dolu dolu olduğunu gördü.

“Öyleyse... cevabın nedir, Kaptan Rick?” dedi Jason filmlerdeki sert adamın kışkırtıcı ses tonuyla. “Bu külüstürü yüzdürelim mi?”

Rick yumruklarını sıkı. Sinirlenmişti, heyecanlanmıştı ve biraz da akli karışmış olmalıydı

Bir iç hesaplaşmanın ardından kafasını salladı ve cevap verdi: “Tamam öyleyse. Yüzdürelim bakalım, Kaptan Jason! Denemeye değeri...”

Julia elini oğlanın sırtına koydu.

“Kaptan Julia,” dedi Rick, ona dönmeden. “Size söz veriyorum bu mağaradan çıkacak ve bütün gizemleri çözmeden bir daha buraya dönmeyeceğiz.” Sonra olduğu yerde sıçradı ve bağırdı: “Kollarınıza kuvvet çocuklar! Demir alıyoruz!”

Üçü birden sanki ne yapmaları gerektiğini çok iyi biliyorlarmışçasına işe koyuldular.

Rick ilk emrini verdi: Yararlı olacak her şeyi kaptan kamerasına götürün!

Jason bir elini alnına götürdü ve denizci selamı verdi.

“Hayhay Kaptan Rick!”

Bölüm (22)

- RÜYA LİMANLARINA DOĞRU -

Rick, ana direğin üzerindeki çıkıntılara tutunarak teppeye tırmanmaya karar verdi. Amacı belki sonradan işlerine yarar diye yukarıdan sallanan dört halatın en azından birini toplamaktı.

Argo Villası'nın mutfağından aşırıldığı bıçağı cebinden çıkardı ve dişlerinin arasında tutarak yavaşça tırmanmaya başladı. Her adımda teknenin güvertesine düşme tehlikesi atlatarak direğin yarısına ulaşmıştı ki, Julia gülerek kaptan kamarasından çıktı.

“Buraya bakın!” diye bağırdı. “Sandıkların içi iplerle dolu!”

Rick bunu düşünememiş olduğu için homurdandı ve büyük bir dikkatle gerisin geri aşağı inmeye başladı.

İkizler, “Bu kadar ipi ne yapacağız?” diye sordular.

Rick iplerin ağırlığını kontrol etti. Çoğu halattı. Bazıları çürümüş gitmişti, bazılarıysa hala işe yarar durumdaydılar.

Merak uyandıran bir ifadeyle ipleri güverteye sermeye başladı. Sonra ikizleri, demir almaya yarayan vincin başına geçirdi. Hala çalışıyor gibi görünüyordu: “L” şeklinde bir kolla çevrilen ahşap bir merdaneydi. Çevrildiğinde çapayı sudan dışarı çekiyordu.

Ancak her nedense kol dönmek nedir bilmiyordu. Büyük ihtimalle zaman içinde paslanmış ve işlemez hale gelmişti. Çocukların üçü yan yana durdular ve güçlerini birleştirerek itip çekmeye çalıştılar.

“İtin!”

“İtin!”

“İtin!”

Tam pes etmek üzerelerdi ki, kol tiz bir ses çıkardı ve gevşedi.

Büyük zorluklarla, önce dörtte birini sonra yarısını sonra da hepsini çevirmeyi başardılar.

Sonunda çocuklar yavaşça, gıcırdayarak, homurdanarak, terleyerek ve kayarak en az kendileri kadar ağır olan çapayı denizin dibinden kurtarabilmişlerdi.

Rick ve Jason bu işle uğraşmaya devam ederlerken Julia, sudan çıkan çapanın gövdeye zarar verip vermediğini kontrol etmek için teknenin kenarından aşağı eğildi.

“Çapayı görüyorum!” diye bağırdı. “Tamamen çıktı!”

Ve oğlanlar çekmeyi bıraktılar.

Tekne yavaşça kaymaya başladı. İç denizin sularında özgür kalmıştı.

Rick merdanenin yanındaki görevini terk etti ve yüksek sesle emir verdi: “Jason, dümene geç! Julia, bir tane sancaktan bir tane de iskeleden bir çift kürek al!”

Ancak Julia öylece kalakalmış bu emre nasıl uyacağını düşünerek Rick’e bakıyordu.

Rick, “Kürekleri indir! Bir tane sağdan bir tane de soldan!” diye tekrar etti.

Jason kürek-dümenlerden birini eline aldı ve kırmızı saçlı arkadaşına baktı.

“İndir onu!” diye bağırdı Rick.

Jason dümeni birden suya bıraktı. Yassı kürek sertçe suya çarptı. Az daha Jason da kürekle beraber suyu boylayacaktı.

“Öyle değil! Onu geminin yakınında tutmak zorundasın. Sıkı tut! Sıkı tut!”

Jason’ın gözleri “Kolaysa gel de sen tut...!” demek ister gibi büyüdü.

“Hareket ediyoruz!” diye bağırdı Julia. “Yoksa etmiyor muyuz? Evet, evet ediyoruz! Olduğumuz yerde daire çiziyoruz!”

Julia haklıydı: Gemi ileri doğru hareket ettikten sonra bir girdaba ya da daha farklı bir dalgaya yakalanmışçasına kendi etrafında dönmeye başlamıştı. Önce denizin ortasına doğru çekiliyor, sonra da kumsala doğru itiliyordu. Sonunda tekrar durmuştu.

Rick kendi tarafındaki küreği bıraktı ve Jason’a emir verdi: “Jason, buraya gel! Bir şekilde iki dümeni aynı anda kontrol etmeyi başarmalısın. Ben ve Julia kürek çekeceğiz. Sen dümenleri dik tut. Önce birini sonra ötekini... Olur mu? Geminin pruvasını öteki kıyıdaki kapıya dönük tutmaya çalış!”

“Rick!”

“Dene. Önce bir kürek, sonra diğeri.”

“Tamam! Deneyeceğim!” diye cevap verdi öteki. Küreği sıkıca kavradı.

Rick, Julia’ya doğru koştu. Bir yandan da elindeki küreği

bırakmasını ve karşı taraftakini almasını söylüyordu.

“Julia, kürek çekmeyi biliyor musun?”

Julia, “Hayır,” diye kestirip attı.

“Hay bin dalga kıran!” Rick umutsuzca arkasına baktı. Eğer hemen kürek çekmeye başlamazsa Metis’in her iki yöne de doğru hareket edebileceğini fark etmişti. Ve bu da demek oluyordu ki, gemi her an geldikleri kumsala oturabilirdi.

“Siz ikiniz! Hemen yer değiştirin. Julia sen dümene geç. Jason sen de küreklere!”

Julia, “Jason! Ben dümene geçiyorum!” diye bağırdı.

Jason kafasını salladı. Aklı karışmış ve kaygılanmaya başlamıştı. Geminin kışında, iki dümenin arasında ayakta duruyordu. Önce birini sonra diğerini çeviriyordu.

Tek bir söz etmeden aceleyle kız kardeşiyle yer değiştirdi ve bir küreğin başına geçti.

Rick, “En azından sen kürek çekmeyi biliyorsundur, değil mi Jason?” diye araya girdi.

Jason, “Elbette!” diye yalan söyledi.

“Tamam, iyi...” dedi Rick. “Üç dediğimde küreklemeye başlayacağız. Önce kürekler aşağı, sonra çevir, sonra da kaldır. Önce kürekler aşağı, sonra çevir, sonra da kaldır. Anladın mı?”

“Evet,” diye cevap verdi, hiçbir şey anlamamış olan Jason.

“Bir, iki ve... üç!” dedi Rick.

Rick, küreği suya indirdi, öne doğru eğildi, sonra tüm gü-

cüyle asıldı ve çevirdi. Sonra sudan çıkardı.

Jason da onu taklit etmeye çalışıyordu. Küreğin suya düş-tüğünü duydu, sonra itti ve yukarı kaldırdı.

“Tekrar!”

Hareketi tekrarladılar.

“Tekrar!” diye bağırdı Rick.

Jason tüm gücüyle küreği çekti ve büyük bir heyecanla yukarı kaldırdı. Dev gibi bir su dalgası kürekle beraber gemi-ye doldu.

Ama gemi hareket etmiyordu.

“Gitmesini engelleyen bir şey var!” diye bağırdı Julia.
“Hareket edemiyoruz.”

Rick, “Hay aksi!” diye homurdandı. Küreği dördüncü kez kaldırmıştı. “İmkanı yok!”

Ama üstelemenin anlamı yoktu, Julia haklıydı. Gemi, yanlış yöne doğru olsa bile hiçbir şekilde hareket etmiyordu. Burnunu dahi çevirememişlerdi.

“Hareket edemiyoruz!”

“Hayır,” diye bağırdı Rick. “Başka bir yere daha demir-lenmiş olmalıyız!”

Gerçekten de, sanki ikinci bir çapa, gemiyi iskeleye bağlı tutuyordu.

“Öteki çapayı bulmamız gerek! Haydi!” diye bağırdı Rick.

Güvertede dört dönerlerken, Jason’ın içine aniden bir his doğdu. Bu hissi bir kenara itti ama o geri geldi: Belki de bu-

lunacak ikinci bir çapa yoktu. Belki Metis yolculuğa hazırды. Ama eksik olan bir şey daha vardı... bir rota. Yolculuğun anlamı. Belki güvertede uçaklardaki radarlara benzeyen ve rotayı belirlemeye yarayan bir alet vardı. Ve bulmaları gereken şey buydu.

Belki, diye düşündü Jason, bu geminin yük ambarında gizli bir motoru vardı. Ambar bomboş görünse de, orada bir yerlerde saklı olabilirdi.

Jason, geminin sadece nereye gideceğine dair basit bir cevap beklediğini hissetti. Çünkü belki bu gemi... büyüğü bir gemi olabilirdi. Seyir defterinde omurganın kutsal meşe ağacının odunlarından yapıldığı yazılıydı. Bu da geminin bir şekilde kutsal olduğu anlamına geliyor olabilirdi.

Kime göre kutsal peki?

Daldığı hayallerin içinde çıkmadan, az önce kullanmaya çalıştığı kürek-dümenlerden birinin yanına yaklaştı. Bilinçsizce dümeni eline aldı.

“Sen ne yapıyorsun, Jason?” diye aynı anda bağırdı kız kardeşi.

Jason kardeşini şöyle bir süzdü.

Küreği suya doğru iterken “Gemiye hareket ettirmeye çalışıyorum,” diye cevap verdi.

Gemi bir yere sımsıkı bağlıymışçasına onun bu hareketine tepki vermedi.

“Gemi hiçbir zaman buradan hareket etmeyecek!” diye bağırdı Jason, tekrar dümeni kavrarken.

Sonra rahatlamayı denedi. Hayallerinin kaybolup gitmesine izin verdi... Gemisini bir fırtınanın içinden geçirip bilmediği topraklara çıkarmak zorunda kalan Kaptan Jason'ın gözleriyle baktı etrafına. Mağaranın duvarları açık denize açılıyordu. Geminin yelkenleri sanki büyülüymüşçesine kendi kendilerine fora edilmişlerdi.

"Belki daha hızlı kürek çekmeliyiz!" diye bağırdı Rick.

"Hayır! Sorun kürekler değil," diye cevap verdi Kaptan Jason. Sadece gözü açık kurduğu hayalinde var olan bir buz dağına çarpmamak için dümeni kırdı. "Ben bu geminin küreklerle çekildiğine inanmıyorum!"

"Peki, nasıl hareket ediyor? Yelkenle mi? Motorla mı? Senin hayallerinle belki de!"

Jason, sadece ateşböceklerinin aydınlattığı karanlıkta gözlerini kısıtı.

"Olabilir mi?" dedi. "Bu gemiyi... hareket ettirebilir miyiz...?"

Jason tekrar kaptanın seyir defterini düşündü. Orada geminin onları nereye isterlerse götürdüğü yazmıyor muydu?"

Mısır...

İhtiyar Ulysses oraya varmıştı. Ve bu geminin güvertesinde de durmuştu. Jason bundan adı gibi emindi. Daha da emin olmak için adını hatırlayıp hatırlamadığını kontrol etti.

Nefertiti'nin Gözü'ne dayanak olarak kullanılan Mısır günlüğünü cebinden çıkardı.

“Mısır...” dedi yavaşça.

Ve bunu söyler söylemez dümen tahtaları parmaklarının arasında titremeye başladı.

Ani bir rüzgarla, ateşböcekleri uçuşarak etrafa dağıldılar. Hemen ardından tekrar toplanıp birbirlerine öyle bir hızla sokuldular ki, kendi içlerinde kocaman bir hortum oluştur verdiler.

“Neler oluyor? Bu rüzgar da nereden çıktı?” diye bağırdı Rick.

“Mısır...” diye fısıldadı Jason, biraz daha yüksek sesle.

Dümen tahtaları tekrar titredi ve bir rüzgar ateşböceklerini tekrar dağıttı. Bir şeyler oluyordu ve bunun farkında olan ateşböcekleri yukarı doğru havalanıp duvardaki girintilere sığınmaya çalışıyorlardı.

“Jason! Her yer karardı!” diye bağırdı Julia. “Bir şeyler olmak üzere!”

Jason kafasını sallayarak kız kardeşini onayladı. Gerçekten de bir şeyler oluyordu: Gemi onlara cevap veriyordu. Günlüğü tekrar cebine koydu ve iki eliyle dümene yapıştı.

“Sıkı tutunun!” diye bağırdı, hiçbir neden yokken. “Şimdi!”

Sonra açık ve yüksek bir sesle bağırdı: “Beni Mısır’a götür!”

Kız kardeşi “Jason! Neler diyorsun öyle?” diye bağırdı.

Gemi üçüncü bir rüzgarla öyle bir sarsıldı ki, Julia yüzüstü yere kapaklandı.

Jason, “Size sıkı tutunmanızı söyledim!” diye bağırdı. Dümen elinin altında her yöne doğru dönerek adeta dans etmeye başlamıştı.

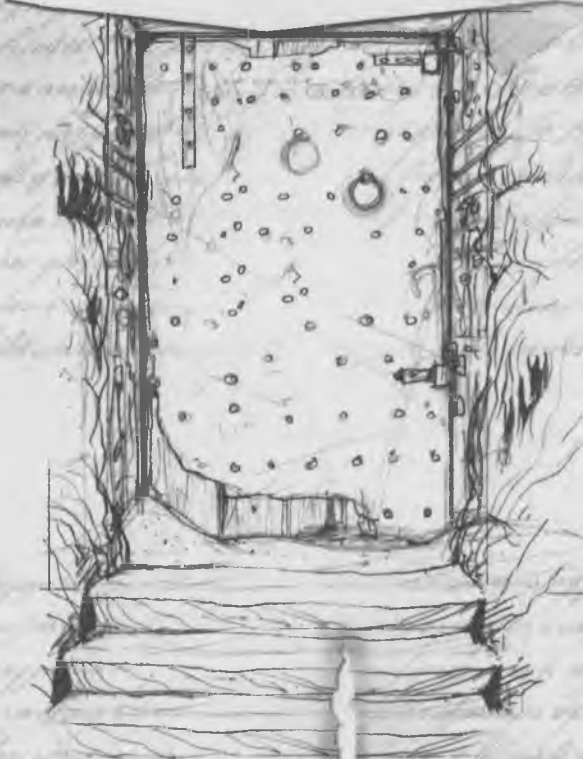
“Evet, Mısır’a!” diye bağırdı tekrar. “Beni Nefertiti’ye ve Tutankamun’un hazinelerine götür!”

Rüzgar delicesine etraflarında dönüyordu. Deniz dalgalandı.

Ateşböcekleri ortadan kaybolmuştu ve mağaranın içi kap-karanlık olmuştu.

Bölüm (23)
- EŞİK MUHAFIZI -

Oblivia Newton canlı adımlarla malikanesinin mermer zemininde hızla ilerliyordu. Onu Argo Villası'na götüren haydut suratlı şoförü Manfred yandaki kapıdan çıkıp damdan düşer gibi kadının önüne atladı.

Kadın, "Manfred!" diyerek titredi. Bu ani karşılaşma yüreğini hoplatmıştı.

Genç adam sahte bir gülüş fırlattı. Onu korkuttuğu için kendince mutlu olmuştu.

"Bayan Newton... Size söyleyeceklerim var," diye mırıldadı.

Manfred'in sesi alçak ve sertti.

Oblivia, onun önüne geçti. Yolunun açık olduğundan ve başka kimsenin can sıkıcı bir şekilde önünü kesmeyeceğinden emin olduktan sonra koridorun sonundaki buz mavisi kapıya doğru yöneldi.

Manfred kabaca kadının ardından seğirtti. "Buyurduğunuz gibi çocukları takip ettim. Denize girmek için kayalıklardan aşağı indiler. Sonra yağmur yağmaya başladı..."

"Evet."

Oblivia'nın mermer zemine çarpan topuklarının ritmik takırtıları hızlandı.

"Yukarı çıkarlarken aralarından biri aşağı düştü."

"Harika. Yaşıyor mu?"

"Ne yazık ki evet... Bir çıkıntıya tutundu, öteki ikisi de yukarı çekip eve götürdüler."

“Yazık. Belki bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmaz.”

“Bitmedi. Yarım saat sonra bisikletlerine atlayıp Kilmore Koyu’na indiler. Birkaç kitap alıp eve geri döndüler.”

“Bırak okusunlar! Bırak okusunlar! Bir de zamane çocukların asla kitap okumadığından yakınırılar. Bu şekilde en azından başa bela olmaktan çıkıyorlar.”

“Benim de demek istediğim bu.”

Oblivia aniden duruverdi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Ne demek istediğimi bilmiyorum, ama... Bu gece, ben buraya dönmeden biraz önce mağaranın içinde yanan kıvılcımlar gördüm.”

“Kıvılcımlar mı? Peki, bu nasıl olur?”

“Bilmiyorum, Bayan Newton. Demek istediğim...”

“Ama oraya nasıl ulaşmış olabilirler? O yaşlı bunak beni daha fazla ne kadar durdurabileceğini zannediyor? Nestor beni durdurabilecek adam değil! Şu anda durdurulamam!”

Oblivia Newton, sipsivri on tırnağını batırarak Manfred’i omuzlarından kavradı. Manfred acıyla dişlerini sıktı.

Oblivia, “Ne olursa olsun devam edeceğiz...” diye tısladı. “Elimize hiçbir şey geçmese bile. Devam edeceğiz! Anladın mı? Sana güveniyorum Manfred.”

“Tamam... Bayan... Newton...” diye inledi Manfred.

Oblivia tırnaklarını sırtından çektiğinde rahatlamışçasına nefes aldı, döndü ve koridorun sonundaki buz mavisi kapıyı açtı.

Kapı kapandığında ve koridorda Bayan Newton'un başkasıyla karıştırılamayacak kadar özel kokusuyla yalnız kaldığında Manfred, "Bana güvenebilirsiniz," diye fısıldadı. Ve sonra acıyan omuzlarını ovarak ekledi: "Hırsızların Hanımı..."

Kayalığın altındaki mağarada ise tam anlamıyla korkunç bir fırtına devam ediyordu. Sanki gemi ve çocuklar kendilerini bir anda kayadan yapılma ve içi tuzlu suyla dolu bir çamaşır makinesinin içinde bulmuşlardı. Gemi fırlıyor ve devriliyor, eğilip bükülüyor ve iki yandan gelen suyun ve rüzgarın üzerinde tekrar yükseliyordu.

Halatlara ya da kürekçilerin oturması için konulmuş sıralara tutunan Rick ve Julia güverteden dışarı uçmamak için umutsuzca çaba harcıyorlardı.

Jason ise ellerinin arasından vahşi bir at gibi kurtulmaya çalışan dümeni kumanda etmekle meşguldü.

"Başaracağız!" diye bağıırıyordu. "Daha sıkı tutunun!"

Mağara başlarına yıkılmak ve onları sonsuza dek buraya gömmek üzereymiş gibi sallanırken, fırtına aniden kesiliverdi.

Daha bir saniye önce gemi ana direğe kadar yükselen dalgaların merhameti altındaydı. Şimdiyse iç deniz tekrar sakinleşivermişti. Öfkeli rüzgar esmeyi bırakmış ve utangaç ateş böcekleri yavaşça duvarlardaki girintilerden ışıklarını göstermeye başlamışlardı. Gemi artık yalpalamıyor, iskeleye yaklaşıyordu.

Jason, dümenin üzerine yığıldı. Julia, buz gibi suyla sırlıklam olmuştu. Tüm gücüyle tutunduğu sıranın altından çıkıp etrafına bakındı. Rick hayatı uğruna yapıştığı halatı elinden bıraktı ve acıyan avuçlarını ovuşturdu.

Üçünün de tek bir söz söyleyecek ne güçleri ne de istekleri kalmıştı. Başlarına gelen hiçbir şeyin açıklaması yoktu. Saçmaydı ve korkutucuydu. Fırtına üç dakika bile sürmemişti, ama bu hayatlarının en uzun, en bitmez ve en inanılmaz üç dakikası olmuştu.

Sersem sepelek geminin güvertesinde ayakta durmaya çalışırken kız kardeşi, "Jason... iyi misin...?" diye sordu.

Üçü de ıslanmıştı ve soğuktan donmak üzereydiler. Geminin güvertesi suyla dolmuştu. Ambar da aynı durumdaydı.

"Ne... ne oldu?" diye sordu Jason. Zorlukla ayaklarının üzerinde doğruldu.

Rick ve Julia kafalarını salladılar.

"Bilmiyoruz. Bir şeyler oldu, o kadar."

"Öteki taraftayız Jason."

Oğlan gözlerini kırpı ve etrafına bakındı. Doğruydu: Gemi iç denizi aşmıştı ve şimdi öteki iskelenin yanında sakince yalpa vuruyordu.

"Hayır... imkansız," diyerek gülümsedi.

"Sana karşı kıyıda olduğumuzu söylüyorum Jason, bak!" Julia merdiveni gösterdi. Siyah basamaklar uzaktan gördükleri bir geçitte son buluyordu.

Rick, üzerindeki ıslak kıyafetlerden kurtuldu.

“Ne olduğunu kendimize daha sonra sorarız, çocuklar...” dedi dişleri takırdayarak. “İliklerimize kadar ıslandık. *Hapşuu!* Bir an önce kurumalıyız.”

Julia, suratında bezgin bir ifadeyle “Kamaradaki sandıkta kaptanın kıyafetleri vardı...” diye hatırlattı.

“Gidip bakalım,” dedi Jason.

Kaptanın kamarasında, üstlerindeki toz tabakasına bakılırsa, en azından üç yüz yıllık olabilecek bazı kıyafetler buldular. Şanslarına fırtına sandıklara dokunmamıştı ve içlerindeki kupkuruydu. Aynı gün içinde dördüncü kez üstlerini değiştirdiler. Eğri büğrü dikilmiş pantolonları, yırtılmış eski püskü gömlekleri ve tahtadan kaba sandaletleri üzerlerine geçirdiler. Sonra da ne kadar komik göründükleriyle ilgili birbirleriyle alay bile etmeden sözlüğü ve birkaç parça eşyalarını alıp gemiden aşağı indiler.

Yorgunluktan ve korkudan başları dönüyordu ve tek bir kelime daha edecek halleri kalmamıştı. Kumsala atladılar ve merdivenin basamaklarını çıkmaya başladılar.

Kapının önüne geldiklerinde Julia, “Bu sefer de bir başka tuhaf sürprizle karşılaşmayız umarım...” diye mırıldandı. “Çünkü bu kadarını kaldıracabileceğimi zannetmiyorum.”

Taş pervazın üzerine üç tane kaplumbağa oyulmuştu. Rick onları diğerlerine gösterirken gülümsemeyi başardı: “Kaplumbağa her zaman tavşanı geçer!”

Kapı kapalı gibi görünüyordu ve şanslarına bu sefer aç-

maları gereken bir kilit karmaşası yoktu.

Jason eliyle kapıya dokundu. Bu kadar hafif bir güçle bile kapı açılıverdi.

Sonra arkadaşlarına döndü ve sordu: "Giriyor muyuz?"

Julia ve Rick başlarıyla onayladılar.

Ve kapıyı açtılar.

- DEVAM EDECEK -

- İÇİNDEKİLER -

1. Tırmık izli kapı	9
2. Cereyan	15
3. Yokuş	23
4. Evin içinde	33
5. Harita	41
6. Denize dalış	49
7. Yarık	59
8. Sargıların içinde	65
9. Kütüphane	75
10. Dolabın arkasında	85
11. Kilmore Koyu	97
12. Yıldırımlar	111
13. Söylenmemiş sözler	117
14. Baht	123
15. Her şeyin başladığı ve bittiği yerde	135
16. Karanlık merdiven	147
17. Küçük kaptan	157
18. Yukarıda	165
19. Aşağı kat	169
20. Mağara	179
21. Seyir defteri	189
22. Rüya limanlarına doğru	197
23. Eşik muhafızı	207

1822

But, whether when we
was not so widely respected, and
affairs as to grant the great
which he believed would be
- when first the
of the great of the great of the great

Shobbery

The
and "The
reason
- More

PYTHAGOREAN TABLE

	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2	4	6	8	10	12	14	16	18	20
3	6	9	12	15	18	21	24	27	30
4	8	12	16	20	24	28	32	36	40
5	10	15	20	25	30	35	40	45	50
6	12	18	24	30	36	42	48	54	60
7	14	21	28	35	42	49	56	63	70
8	16	24	32	40	48	56	64	72	80
9	18	27	36	45	54	63	72	81	90
10	20	30	40	50	60	70	80	90	100

Daily News
and
Star

LATE
MORNING
EDITION

COUNTRY.
MAY 18, 1929.

ONE PENNY.

HALLED OFF.

POINTS IN THE
'TERMS.

Appeal.

SUBSIDY TO CON...

ULYSSES MOORE

VILLA D'ORO

1, St. Pauls Hill, South Side of St. Pauls, London (E.C. 4)

SON.

DAVIDSON & SONS, LTD.
SOUTH SIDE OF ST. PAULS
LONDON

1822

The 1st. of the month when we were
was not so much surprised with
affairs as to think the great
peace will which he has made with the
Hollanders all slaves - who perhaps will be
the 1st. of the month when we were
satisfied.

John

1	2
2	4
3	6
4	8
5	10
6	12
7	14
8	16
9	18
10	20

Merdivenlerin altında tümüyle hareketsiz duran Jason, dinliyordu. Havada, uzaktaki sesleri yakına taşıyan tuhaf bir cereyan vardı. Mobilyaların gıcırdamasını, rüzgarın çıkardığı ıslık sesini, hayvanların toynak seslerini... Bütün hafta boyunca, bu cereyan ne zaman tekrarlırsa, Jason, Argo Villası'nın mobilyalarına hayat bahşedildiğini düşünmüştü: Odayı terk ettiğiniz anda mobilyalar bir milimetre kadar yer değiştiriyor olmalılardı. Sadece bir milimetre, daha fazla değil ki, yaşayanlar için bir sürpriz olmasın. Ama bu sefer farklıydı: Üst katta yürüyen birinin ayak seslerini duyuyordu. Nasıl oluyordu da ailesindeki hiç kimse bu görünmez düşmanın varlığını fark edemiyordu?

Çizimler: Iacopo Bruno